

W.E. JOHNS

BIGGLES A KAJÍCNÝ ZLODĚJ

W. E. JOHNS

**BIGGLES A
KAJÍCNÝ ZLODĚJ**

RIOPRESS PRAHA 2002

© William Earl Johns
© Translation Zdeněk a Petr Kettnerovi
© Illustrations Pavel Andrýsek
ISBN 80-86221-48-2

Obsah

Smolný	
den.....	5
Potupný	
příběh.....	14
Biggles	má
problémy.....	25
Úhly	
pohledu.....	3
5	
Když	Biggles
přemýšlí.....	44
Smíšené	
zprávy.....	49
Plán.....	
.....	60
Háček.....	
.....	68
Nevítání	
návštěvníci.....	78
Raulstein	
rozkazuje.....	86
Bertie	jde do
akce.....	94
Biggles	odolává
přesile.....	106
Gingerův	
šok.....	114
Campbell	to s gangstery
umí.....	124

Mezihra	plná
úvah.....	132
Zoufalý	
pokus.....	137
Konec	
honičky.....	146

SMOLNÝ DEN

1

V Bigglesově londýnském bytě, který sdílel se svými přáteli od Letecké policie, bylo ticho. Už trvalo delší dobu. Bertie a Ginger byli zabráněni do čehosi, co mohlo připomínat nekonečnou šachovou partii. Algyho nos byl zabořen do knihy. Biggles poloseděl, pololežel na pohovce. Hodinová ručička nad krbovou římsou se blížila k desítce.

Když se jí dotkla, zívla a protáhl se. „Tak, chlapi, nevím jak vy, ale já se jdu seznámit s polštářem,“ oznámil. „Kdokoli bude dělat rámus, až půjde spát, ten mě pěkně otráví.“ Domluvil a vstal.

„Šach,“ zamumlal Ginger a posunul figurku na šachovnici.

Jakoby to slovo bylo signálem. V tu chvíli někdo zaklepal na dveře.

„Vstupte,“ zvolal Biggles.

Byl to vrátný z dolní recepce. „Je tu nějaký muž a ptá se po vás,“ řekl a hleděl na Bigglese s otázkou v očích.

„Na to je trochu pozdě. Řekl aspoň proč?“

„Ne. Říkal jen, že je to důležité.“

„Jak se jmenuje?“

„Něrekl mi to, ale naznačil, že budete vědět, až ho uvidíte.“

Biggles vzdychl. „Myslím, že bude lépe zjistit, co chce. Přiveďte ho nahoru.“

O minutu později noční návštěvník vstoupil. Byl to nevysoký podsaditý muž, zřejmě něco přes čtyřicet. Na hlavě měl chomáč neupravených rovných vlasů. Jeho oči, které spočinuly na Bigglesově tváři, byly nápadně modré. Měl na sobě tmavý seržový oblek, který již něco pamatoval, ale bylo očividné, že si jej šetří pro mimořádné příležitosti. Límeček jeho košile však byl čistý a obepínala jej vázanka R.A.F.

„Myslíte, že bych vás měl znát?“ zeptal se podmračeně Biggles.

„Neříkejte, že jste zapomněl, pane,“ odvětil muž s náznakem výčitky v hlase. „Sloužil jsem ve vaší letce za těch starých dobrých časů. Moje jméno je Miller, pane. Číslo 431, desátník Miller, výzbrojní služba. Chlapi mě přezdívali Dusty.“

Bigglesovy oči se rozjasnily. „Ovšem. Ale to už je pořádně dlouho a vy jste také trochu přibral na váze, co jsem vás neviděl.“

„Jako většina z nás, pane. Ale držím se, předpokládám.“ Millerův hlas zazněl veselým přízvukem cockney.

„Jaké máte trable?“

„To jste uhodil hřebík na hlavičku. Jako obvykle, pane. Trable je ten správný výraz.“

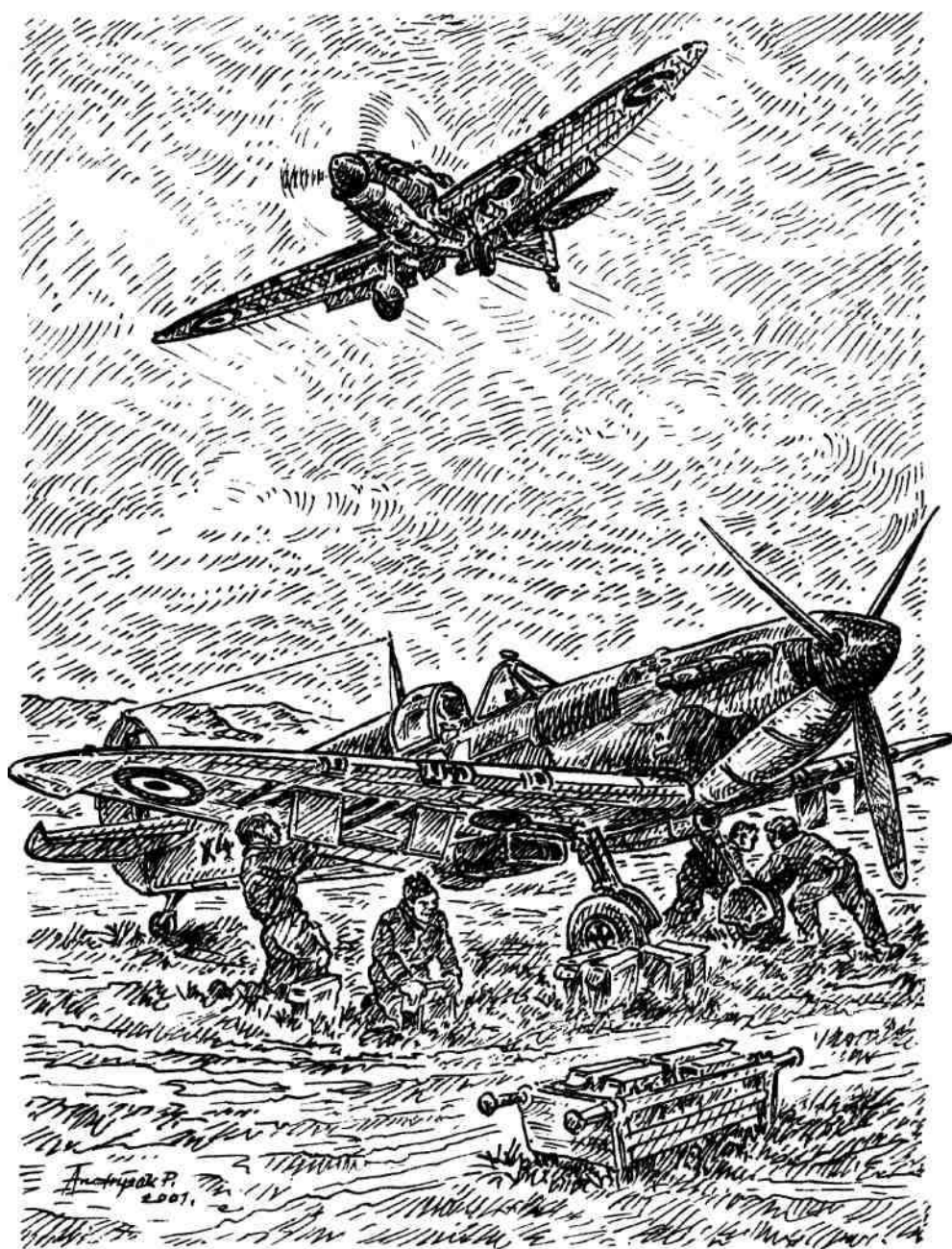
„Dobře, posaďte se. Co pro vás mohu udělat? Ale zkráťte to, zrovna jsem se chystal do postele. O co jde? O peníze?“

„Nic takového, pane. To bych takové obavy neměl. Ale já vím, co teď děláte, viděl jsem vaše jméno v novinách. Myslel jsem, že vy byste mohl pomoci, poradit mi. A já bych vám také mohl říci něco k věci.“

„Dobrá, pusťte se do toho. Udělám, co půjde,“ slíbil Biggles trochu netrpělivě.

„Předpokládám, že jméno Miller pro vás, myslím jako poldu – promiňte, pane, policistu – nic neznamená?“

„V Londýně jsou tisíce Millerů. Pojdme k věci. Teď není čas na hádanky.“

„Jistě, pane. Ale možná vás to chytne. Asi tak před rokem došlo k velké loupeži klenotů v Regent Street, na místě zvaném Marchant. Podle novin odtamtud zloději odnesli věci odhadem asi za čtvrt miliónu. Nikdy je nechytili a jejich kořist nikdo nenašel.“

„A co s tím? Neříkejte mi, že jste jeden z těch chlápků!“

„Já ne, pane. Já zůstal vždycky čestný.“

„Opravdu?“

„Já jen vím, kde je to schované.“

Bigglesovy oči se podezřívavě zúžily. „Když s tím nemáte nic společného, jak to tedy víte?“

„Můj syn byl členem té party. Přesvědčil jsem ho, aby mluvil, pokud –“

„Pokud co?“ vpadl Biggles ostře. „Policie nevyjednává s darebáky.“

„Doufám, že mě necháte vypovědět celý příběh, pane, pěkně od začátku. Pak si budete moci udělat závěry sám. Jestli je můj Tommy darebák, pak je to policie, kdo z něj toho darebáka udělal.“ V Millerově hlase zaskřípěl tvrdý tón.

„Pokračujte, ale vemte to stručně,“ řekl Biggles a podíval se na hodiny. „Ale než se do toho pustíte, pamatujte, že jsem policejní důstojník, takže bude jen fér, když vás upozorním, že cokoli řeknete, může být použito jako důkaz proti vám. Na tenhle rozhovor máme svědky.“

Algy odložil knihu a poslouchal, stejně jako Bertie a Ginger, kteří náhle ztratili zájem o svou hru.

„Můj syn Tommy byl obětí nejhoršího zneužití justice –“

„To už jsem slyšel,“ řekl Biggles s nádechem sarkasmu. „Pokračujte s tou historií.“

„Ano, pane.“ Miller si odkašlal. „Oženil jsem se, hned jak skončila válka. Našel jsem si práci u Vickersů. I s létáním, a všechno bylo fajn. Měli jsme syna, myslím já a moje žena. Řádně jsme ho vychovávali. Byl to dobrý kluk. Ve škole mu to šlo, a doufali jsme, že by to mohl dotáhnout k něčemu lepšímu, než jeho otec. Ačkoli ani já jsem se neměl špatně. Ve volném čase jsem ho učil všechno, co jsem znal. Brzy byl v jemné mechanice, v práci s nástroji i logaritmickým pravítkem dokonce lepší, než já kdy budu. Když dokončil školu a udělal zkoušky, neměl problémy se zaměstnáním. Šel ke Cluftovi, do firmy na severu Londýna, která se specializuje na zámky a klíče k sejfům.“

„A jako dobrý zámečník – předpokládám – také věděl, jak zámek u seifu načít,“ poznamenal věčně Biggles.

„Přirozeně, pokud by chtěl. Ale on nechtěl. Neměl k tomu důvod. Bylo mu dobře. Bydlel s námi, měli jsme dům ve Weybridge a netajili jsme se pýchou. Byl naše všechno, dá-li se to tak se říci. Ale pak, jako by z čistého nebe uhodil blesk a zničil náš život.“

„Jaký blesk?“ vyzvídal Biggles.

„Už jsem řekl, že Tommy bydlel s námi. Aby se dostal do práce do Londýna, musel jezdit vlakem: jako pendler, jak se těm lidem dnes říká. Jednoho večera, spíš jedné deštivé noci, během stávky řidičů autobusů, šel domů z nádraží. Ještě mu zbýval kus cesty, a tak když viděl přijíždět auto, zvedl palec. Auto zastavilo. On nastoupil. Požádal řidiče, kde by si rád vystoupil a auto se dalo do pohybu. Zdálo se, že řidič je jeden z těch

příjemných chlapíků, co se za jízdy rádi vybavují. V hovoru Tommy řekl, kde pracuje a tak. Teď vidím, jaká to byla tragédie. Ale co tenkrát mohl vědět..." Muž se odmlčel a vypadal, že se každou chvilku složí.

„Dejte si pauzu,“ řekl Biggles mírně. „Gingere, podej mu sklenici sherry.“

„Děkuji, pane,“ odpověděl Miller a přijal drink. „Tak, kam až jsem se dostal? Jo. Tommy byl v autě. Pak se dostali do dopravní zácpy. Aspoň to tak vypadalo. Řidič se vyšel podívat, co je to zdrželo. Rozhlédl se a odešel pryč. Do auta už se nevrátil. Tommy pak musel s autem zajet ke kraji, aby na silnici nepřekážel. Ale hned jak zastavil, u každých dveří stál jeden policista. To policie zablokovala cestu. Tommyho vytáhli z vozu. Auto bylo kradené. Tommy se díval po tom muži, co auto řídil, ale ten už nebyl v dohledu. Nebylo pochyby, že když viděl, co se děje, vzal roha. Tommy se pokoušel vysvětlit, co se stalo, ale nemělo to smysl. Vzali ho na policejní stanici a obvinili z použití auta bez vědomí majitele. Neměl naději. Udělali s ním krátký proces. Skončil na tři měsíce ve vězení. Svoji verzi nemohl dokázat. Na volant našli jenom jeho otisky. Vzpomněl si, že řidič, ten zloděj aut, měl rukavice. Tommy mohl strážníkům nabídnout své slovo. Všechny důkazy byly proti němu a policie z nich opravdu vytěžila maximum. Nikdo mu neuvěřil.“

Biggles s účastí pokrčil rameny. „Myslím, že takové věci se někdy stávají,“ musel připustit.

„Ten čas, kdy si můj hoch odpykával trest ve vězení, ho změnil,“ pokračoval smutně Miller. „Potom už nikdy nebyl takový jako dřív. Dostal se tam jako chlapec jedna báseň. Ven vyšel zahořklý. Jeho povaha se zborčila,

každého nenáviděl, zvláště policii. Ani mně to nedělalo zrovna radost, když se chlapi v práci dověděli, že je můj kluk zavřený. Samozřejmě o práci přišel. Tak, v takovém stavu byl, když spadl do maléru místo pravého viníka, který štípl ten auták. Tohle setkání vypadalo jako náhoda, ale z pohledu událostí, co následovaly, si o tom myslím své. Ten chlápek věděl, kde Tommy bydlí a vyčíhal si ho, o tom jsem přesvědčený. Tommy s ním chtěl vyrazit dveře, ale onen maník, takový typ, co má hbitý jazyk, ho uklidnil a řekl, že zase všechno srovná. Skončili tak, že ho muž vzal na drink do pubu. Vysvětloval mu to tak, že mu tenkrát nemohl pomoci, protože měl zrovna jiný džob.“

„Tommy nepomýšlel jít na policii?“ vpadl Biggles.

„O té nechtěl ani slyšet.“

„Škoda. V tomhle bodě udělal chybu.“

„Ted’ to vím také, ale je snadné vidět to s pořádným odstupem. Asi si dovedete představit, co následovalo. Možná pro Darrise – to byl ten muž, který celý malér nastartoval – nebylo příliš těžké přesvědčit Tommyho, aby s ním šel k jeho šéfovi. Musel to být velký ranař. Určitě víte, proč Tommy, specialista na sejfy, mohl být užitečný. Ovšem, tehdy jsem o tom nic nevěděl, a pak ještě dlouho ne. Ale když se Tommy vrátil zpět domů, všechno mi řekl.“

„On odešel z domova?“

„Ano.“

„A připojil se k té zlodějské partě?“

„Ano.“

„K tomu gangu, který udělal tu věc u Merchanta?“

„Přesně tak.“

„Řekl vám váš syn o muži, který to všechno zorganizoval?“

„Řekl mi o něm to, co sám věděl, ale nebylo toho moc, ačkoli ho musel znát dobře. Příliš dobře, jak ještě uslyšíte.“

„Jak se jmenuje?“

„Raulstein. Otto Raulstein.“

„Jaké je národnosti?“

„Pokud jde o něj, tak jeho otec byl Armén a jeho matka Turkyně. Nevím, co ho sem přivedlo, ale přišel už před mnoha lety a zařídil se tady jako naturalizovaný Brit. Pořádný kus práce, jestli se to tak vůbec nazvat. Musel být darebák celý život, ale špinavou práci za něj většinou dělali jiní. Když ho Tommy viděl prvně, měl velké sídlo u Wimbledonu.“

„Co přimělo vašeho syna, aby se spojil s takovým číslem?“

„Jak jsem se zmínil, měl na to, aby se opět postavil na vlastní nohy po tom, co se stalo. Ale jak mi sám řekl, udělal velkou chybu, že vzal od Raulsteina peníze. Ovšemže v tu dobu byl skleslý. Ptal jsem se ho, odkud bere prachy. Řekl mi, že měl štěstí na psích dostizích. Tak to šlo, až jednoho dne zmizel a už se nevrátil. To bylo více než před rokem. Od té chvíle jsem ho neviděl, až do nedávného dne, kdy vešel do bytu bledý jako smrtka. Pak mi všechno pověděl. Příběh, jakému těžko uvěříte.“

„Ale vy mu věříte?“

„Každé slovo. Takovou story by si nevybájl.“

„Navrhoval vám, abyste s tím šel na policii?“

„Ne. Řekl jsem mu, že se vás půjdu zeptat na radu. Nemyslím si, že by si dělal starosti s tím, co se teď děje. Klesl už příliš hluboko. Připadá mi zlomený.“

„Co jste si sliboval od toho, že za mnou zajdete?“

„Myslel jsem si, kdyby vám snad Tommy řekl, kde je ten poklad od Merchanta, že byste ho nechal jít.“

„Takže on ví, kde je?“

„Myslí si to. Ale není to tady. Je to na druhé straně světa.“ Biggles pozvedl obočí. „Jak to provedli?“

„Povím vám to, „ řekl Miller. „Poslouchejte.“

„Poslouchám,“ odvětil Biggles trpělivě, protože byl více než zvědavý na ten podivný příběh, který mu vyprávěl jeho bývalý voják. Už se rozhodl připustit, že to může být pravda.

„Jak jsem řekl, Tommy se potkal s Raulsteinem v jeho domě,“ pokračoval Miller. „Ukázalo se, že Tommy byl typ člověka, jakého hledal, aby pro něho uskutečnil džob, o němž přemýšlel již dlouho. Tedy vloupat se do klenotnictví. K Marchantovi na Regent Street, o víkendu, kdy tam nikdo nebude. Tommy nebyl na něco takového připravený. Vyprávím vám vše tak, jak to Tommy říkal mně. Tommy protestoval. Raulstein se rozzlobil. Problém byl v tom, že Tommy už od něho vzal nějaké peníze. Přes Lew Darrise. Raulstein se ptal, proč si myslí, že by mu jen tak posílal peníze.“

„Tommy si musel uvědomovat, že ty peníze nedostával bezdůvodně,“ poznamenal kriticky Biggles.

„On si myslel, že se mu Darris snaží vynahradiť ten špinavý trik, který s ním sehrál s tím ukradeným autem. Raulstein měl ještě jeden argument. On nosí zbraň. Vytáhl ji a vyhrožoval Tommymu, že ji použije, jestli nebude poslouchat. Když viděl, že hrozba neúčinkuje,

zkusil jiný, mírnější způsob. Jedna velká rána a bude to hotové, slíbil. Všichni pak měli být bohatí na celý život. Nebude to žádný risk. Je to jako hračka pro děti. Všechno jako na stříbrném podnose. Znělo to dost opravdově. Měli se dostat ze země dříve, než bude loupež odhalena. Tak se to stalo. Tommy té myšlence propadl. Vzpomeňte si, když už nic jiného, byl skleslý a zlomený, žil z mého a neměl naději získat práci. Neměl důvod tady zůstat. Chtěl začít znova v nějaké jiné zemi. Takže nakonec se vším souhlasil. Načež Raulstein ukázal štědrou ruku. Sehnal osmisettunovou jachtu s dieselovým motorem, kterou zakotvil dole v Ichenoru a vybavil ji vším potřebným na dlouhou plavbu, a najal si i člověka pro obsluhu strojů. Z místa činu je k lodi mělo dovézt auto. Všechno se zdálo příliš snadné.“

„Právě tehdy měl jít Tommy na policii,“ poznamenal suše Biggles a smutně potřásl hlavou. „Teď si to uvědomuje také, ale připouští, že tehdy to bylo poslední, co by mu přišlo na mysl. Policie měl ještě plné zuby. Každopádně, tu věc udělali, jak víte. Jeli v tom tři – Lew Darris, Grant – ten strojník z jachty, ze kterého se vyklubal starý kriminálník, zrovna ho zase hledala policie – a Tommy. On jenom otevřel sejfy, když se dostali dovnitř. Tam se vloupali ti druzí.“

„A co Raulstein?“ přerušil ho Biggles.

„Čekal v autě na nedalekém parkovišti. Nemusím to líčit do detailů. Krádež se zdařila bez nejmenších potíží a tak se auto brzy rozjelo po cestě na pobřeží. O dvě hodiny později byla jachta jménem Lapwing na moři i s kořistí na palubě a mířila dolů Kanálem. Všechno vypadalo nesmírně hladce, ale, jak brzy uslyšíte, už to nemělo dlouho trvat. Potíže teprve měly přijít.“

Miller se odmlčel a usrkl si ze své sklenice.

POTUPNÝ PŘÍBĚH

2

„Kam měli namířeno?“ zeptal se Biggles.

„Do Ameriky. Raulstein měl za to, že tam nebude problém klenoty prodat. Ale při všem plánování, jednu věc nevzal v úvahu. Nikdo z nich neuměl pořádně ovládat loď. Raulstein byl jediný, kdo o tom měl nějaké tušení, ale je něco jiného plout s pevninou v dohledu, a něco úplně jiného pustit se s takou malou kocábkou přes Atlantik. O tři dny později, jak se drželi stranou od pravidelných lodních linek, se dostali do špatného počasí. Tommymu bylo zle jako psovi a chvílemi ani nevěděl, co se s ním děje. Darris na tom nebyl o mnoho lépe. Později vlétli do opravdové vichřice, která trvala další tři dny. Celou dobu zápasili o to, aby vůbec udrželi loď na hladině. Pak se vítr zcela utišil a oni se ocitli v husté mlze. Po pár dnech musel Raulstein připustit, že už ani není schopen určit polohu. Jak to vypadalo, byli z kurzu stovky mil.“

„Kam se přesně chtěli dostat?“

„Do Spojených států. Nikam konkrétně. Kam by to šlo, jak říkal Raulstein. O navigaci toho asi mnoho nevěděl.“

„Musel být úplně bez sebe,“ vpadl Bertie.

„Ano,“ pokračoval bývalý voják. „V tu dobu byli všichni vyčerpaní a sotva dokázali mluvit. Můžete si představit v jak zoufalém stavu byli? Zásoby jídla

docházely. Stejně tak voda. Počasí se ochladilo. Tommy, který se dost dobře vyznal v zeměpisu, řekl, že se dostali příliš daleko na sever. Ale stejně proti tomu nemohli nic dělat, protože právě v tu dobu zkolaboval motor. Co bylo nejhorší, Grant, ten strojník, oznámil, že to sám nemůže opravit. Tak jako tak už nezbývalo mnoho paliva. Když se všechno sečetlo dohromady, dá se říci, že byli pořádně na dně a v pěkném maléru. Jediné, co mohli dělat, bylo driftovat s proudem a doufat, že spatří nějakou zemi, jakoukoli pevninu. Tommy říkal, že si v té chvíli přál, aby byl zůstal doma.“

„To si myslím,“ vydechl Ginger.

„Už byli na moři šest týdnů a kolébali se zčeřeným mořem, když měl Tommy možnost poznat, jak hrozný člověk Raulstein skutečně byl,“ pokračoval Miller.

„Já jsem myslel, že už ho znal,“ pronesl Biggles cynicky.

„To ještě nevěděl, že je to vrah.“

„Takže i k tomu došlo?“

„Ano. To bylo takhle: na neklidném moři, bez kousku země v dohledu, zkoušeli přimět loď k pohybu pomocí malé plachty. Tomy vyšel z podpalubí právě včas, aby viděl Raulsteina, jak hodil Granta přes palubu. O tom nebylo pochyb. Udělal to úmyslně. Tommy jen stěží mohl věřit svým očím. Darris byl právě u kormidla. Běžel za ním a řekl mu, jak se Grant dostal přes palubu. Darris, který musel vidět, co se stalo, jen zíral kupředu. Prostě řekl „Zapomeň na to.“ Tommy na něj udiveně hleděl a myslel, že se přeslechl. Pak mu vše došlo. Raulstein a Darris to upekli spolu. Darrisova příští slova všechno prakticky potvrdila. Řekl: „Nebyl nám už zatraceně nic platnej. Jenom zůstal na obtíž. Bez něj nám

žrádlo vydrží déle. A kromě toho, bude o jednoho méně na dělení toho, co dostaneme za klenoty. Dej na mě a drž hubu.“ Tomy už neřekl nic. Stejně nemohl nic dělat. Když viděl, v jaké je společnosti, uvědomil si, že příště by šel přes palubu on. Uvědomoval si, proč ho ještě nevykopli – byl jediný, kdo něco věděl o vaření, i když toho nebylo zase tak moc. Takže od nynějška měl ústa zavřená a oči otevřené. A dával si pozor, aby se držel stranou.“

„Jaký je tohle příběh,“ zabručel Biggles. „Povídejte mi něco o cti mezi zloději.“

„Zatím jsem neskončil. Ještě toho přijde dost a dost,“ oznámil nadějně Miller. „Jestli se vám to až do teď zdálo neuvěřitelné, počkejte až se dozvíte i zbytek. Další noc, kdy byla tma černá jako smůla, loď najela na skálu a napíchla se na kamenitý ostrůvek.“

„Ach. Už se někam dostáváme,“ řekl Biggles. „Jak se jmenoval ten ostrov?“

„Ostrov Marten.“

„To jsem ještě nikdy neslyšel. Kde to je?“

„Leží asi dvě míle od pobřeží Labradoru.“

Biggles vzhlédl. „Labrador! Kanada! Dobrý bože. Jak se mohli dostat z kurzu tak daleko?“

„Řekl bych že se odchylovali od samého začátku. Každopádně, teď tam tedy byli. Při prvním rozbřesku, zatímco se jachta lámala o útesy, jim se podařilo dostat na břeh záchranným člunem. Ve zmatku a spěchu způsobili další spoušť a v příboji loďku rozlámali na třísky. Raulstein nesl klenoty v plátěném pytlí. To bylo všechno, co zachránili. Neměli ani ponětí, kde jsou, ale spatřili domek. Takovou nějakou lepší boudu, nedaleko břehu, takže považovali za jisté, že je místo osídleno. To

ještě nevěděli, že jsou na ostrově. Obešli domek. Byl jediný široko daleko, kam se dalo dohlédnout. Zabušili na dveře. Nikdo neodpovídal. Vešli dovnitř. Nikdo nebyl ani tam. Ale co zde nenašli? Pověďte mi o štěstí! Všechno bylo připraveno, jako by někdo trosečníky očekával.“

„Ten příběh je každou minutou úchvatnější,“ zamručel Biggles. „Pokračujte.“

„To místo bylo zařízené. Jednoduše, ale pohodlně. Byly tam skříně plné zásob, sucharů a konzervovaného jídla všeho druhu. Bylo tam dokonce několik lahví piva. Všechno čisté a upravené, jako by tam někdo bydlel.“

„Ovšem, to se jim asi muselo zdát,“ vpadl Bertie. „Fata morgana...“

„Ani trošku. Ty věci zde opravdu byly. Stála tam i kamna. Zatopili v nich a u stolu si dali pořádné jídlo, první po mnoha týdnech.“

„A pak se probudili,“ hádal Bertie a usmíval se.

Miller jeho přerušení ignoroval.

„Když dojedli, vyšli ven rozhlédnout se po okolí. Tehdy poznali, že jsou na ostrově. Ne příliš velkém. Tommy odhaduje, že asi tři míle dlouhém a v nejširším místě má sotva čtvrt míle. Byly tam samé skály, jen trochu lesa. Jehličnaté stromy a křoví. Okraje kopcovité, ale střed rovný. Viděli, že mají všechno sami pro sebe. V nevelké dálce mohli vidět něco, co považovali za pevninu. Ale bez lodě neměli šanci se na ni dostat, ačkoli by chtěli. Ale s takovou spoustou jídla si nemuseli dělat obavy. V dálce viděli malá plavidla a usoudili, že jsou to rybářské lodě. Tommy navrhoval zapálit oheň a signalizovat kouřem svou přítomnost, ale Raulstein řekl, že není důvod spěchat. Vrátili se do domku. Kromě ptáků

na ostrově žily jenom lišky a byla jich tam spousta – takových co mají tmavou srst s šedými okraji. Raulstein vysvětloval, že jsou to stříbrné lišky.“ Miller se rozpačitě usmál. „Zní to jako pohádka, co?“

„Pokračujte,“ žádal Biggles. Už se nemůžu dočkat, až uslyším konec.“

„Dali si další jídlo. Když se setmělo, šli spát. Stála tam jenom jedna postel, tu si vzal Raulstein. Ostatní si lehli na podlahu. Když se rozednilo, začaly další potíže a vyústily v další vraždu. Po snídani Tommy vyšel ven. Lew Darris se k němu připojil.

„Všiml sis?“ zašeptal.

„Čeho?“ zeptal se Tommy.

„Kořist zmizela,“ řekl Lew. „Ten skunk Raulstein to schoval. Dej na mě, on si chce nechat všechno. Na nás se vykašle. Celý on. A když se mu to bude hodit, odrovná nás. Co ty víš? Když ho zachrání, což zřejmě dříve nebo později přijde, řekne, že byl na ostrově sám. To je tak jasné jakoacka. Viděl jsi, jak se zbavil Granta. Když mohl udělat něco takového, proč by s náma nezatočil stejně? Hm? Řekni?“

„Tommy viděl, že Lewovy argumenty mají smysl,“ pokračoval bývalý desátník. „Nebyl sebemenší důvod, aby se s nimi Raulstein dělil. Tommyho to moc neděsilo, ale pochopitelně nechtěl být zavražděn. „Co my s tím můžeme dělat?“ zeptal se. „Řeknu ti,“ odpověděl Lew. „Není tak chytrý, jak si myslí. Slyšel jsem, jak v noci vstává, a došlo mi proč. Tak jsem ho sledoval. A viděl jsem, kam ten pytel schoval.“

„Kam?“ zeptal se Tommy.

„Vidíš ten kopeček na kraji skály, hned naproti nám?“ zeptal se Lew. „Přesně tam to dal, pod tu hromadu kamení. Neviděl, že ho sleduji.“

„Celou dobu myslel Tommy jenom na to, jak zůstat naživu,“ vysvětloval Miller.

Řekl Lewovi: „Co uděláme? Co navrhuješ? A nezapomeň, že Raulstein má v kapse bouchačku...“

„My můžeme udělat jenom jedno,“ prohlásil Lew. „Dostat ho dřív, než to on udělá s námi. Vyrazit mu mozek z hlavy, až se k nám otočí zády. Pak zůstaneme na dělení těch věcí jenom my dva.“

„Ovšem, Tommy není blázen. Takže mu bylo jasné, že by co nevidět zbyl jen jeden z nich, a určitě by to nebyl on,“ pokračoval Miller. „Udělalo se mu zle ze všech těch řečí o vraždě, ale nezbylo mu, než souhlasit. Přišel však s jiným nápadem. To bylo tak. Pokud by tajně přemístil kořist někam jinam a jenom on by věděl kam, ani Lew ani Raulstein by si ho netroufli zabít, protože by to pak nemuseli najít vůbec. Řekl proto Lewovi, aby šel zpět do domu, že za ním hned přijde. Místo toho, hned jak Lew zmizel z dohledu, skočil za skálu a našel pod kamením pytel, jak to Lew popsál. Popadl vak a běžel k nejbližším stromům a strčil ho hluboko do jedné liščí díry, kterou zaházal hroudami hlíny. Pak se vrátil opět do domu.“ Miller se odmlčel.

„Sledujte,“ pokračoval. „Lew a Raulstein jsou uvnitř a baví se. Lew vrhne na Tommyho výmluvný pohled – teď je ta pravá chvíle. Bere do ruky železný pohrabáč, jako by chtěl prohrábnout oheň. Přitom mu cosi vypadne z dřavé kapsy a zarachotí to na podlaze. Tommy vidí, oč jde. Stejně tak Raulstein. Je to těžký zlatý prsten se vsazeným velkým diamantem. Zaleskne se v záři ohně.“

Raulstein se na něj zadívá. Pak se obrátí k Lewovi. „Ty zatracený zloději!“ zařve. „Tak je to tedy. Ty si bereš za mými zády!“ Lew začal cosi vysvětlovat, ale Raulstein ho rázně přerušil. „Takhle já zacházím s darebáky – „ vykřikl, vytasil revolver a na místě Lewa zastřelil.

Biggles potřásl hlavou. „Pěkná sebranka,“ zabručel. „Tommy určitě hodně z té lotroviny pochytil.“

„Tommy soudí, že si to myslím také,“ pokračoval Miller. „Ale ne. Po chvíli se Raulstein uklidnil a schoval zbraň zpátky do kapsy. „To je lekce i pro tebe,“ zavrčel. „Takhle to schytáš, jestli se mě kdykoli pokusíš oblafnout. A teď mi pojd' pomoci, ať se zbavíme tohoto!“ Vzal Lewa za jednu nohu. Tommy musel vzít druhou a stihl ještě sebrat ze země prsten a prozatím si ho dát do kapsy. Zdálo se, že si Raulstein ničeho nevšiml. Pak odtáhli Lewovo tělo až na kraj útesu a svrhli ho do moře. Co jiného mohl Tommy dělat? Nemělo cenu protestovat proti čemukoli, oč ho Raulstein žádal. Navíc se potil strachy, co Raulstein udělá, až zjistí, že kořist zmizela. A ten okamžik se blížil, tím si byl jist. Nemýlil se. „Podívejme se, co ta krysa ještě ukradla,“ řekl Raulstein a. hned se pustil k úkrytu. Cestou vysvětloval, že bylo nutné dát vše z domu pryč. Kdyby náhodou někdo přijel a viděl to u nich. Tommy měl strach, že ho odhalí.“

„A jak to bylo?“ zeptal se Ginger, který sledoval celý neslavný příběh s vyvalenýma očima.

„Málem se to stalo,“ odpověděl Miller. „Když se dostali na místo, kde Raulstein pytel ukryl, a zjistil, že tam nic není, začal řvát jako blázen. Proklínal Lewa těmi nejhoršími výrazy. Zdálo se, že ho ani nenapadlo, že by s

tím Tommy mohl mít něco společného. „To jsem zvědavý, kam to mohl dát,“ ptal se.

„Jak to mám vědět?“ řekl Tommy a snažil se o co nejnevinnější výraz.

„Dneska ráno jste spolu byli venku,“ řekl Raulstein podezíravě.

„Poohlédneme se po tom,“ navrhl Tommy. „Nemohl zajít moc daleko. Hledání by nám nemělo trvat moc dlouho.“ Ve skutečnosti hrál o čas, protože spatřil něco, co Raulstein vidět nemohl, protože stál zády k moři. Od pevniny k ostrovu mířil rychlý motorový člun. „Bude lepší to neuspěchat,“ řekl Raulsteinovi. „Támhle někdo přijíždí. Když pytel najdeme, kam ho rychle dáme? Ten muž, co přijíždí, nám zřejmě navrhne, abychom s ním jeli na pevninu. Pokud u nás uvidí pytel, bude zvědavý, co je v něm.“

„To je pravda,“ řekl Raulstein.

„To si musíme promyslet,“ pokračoval Tommy. „Uvidíme, jak se bude tvářit, až nás najde jako vetřelce ve svém domku.“

Raulstein řekl, že má lepší nápad. Že toho muže zastřelí, hned jak přistane a vezmou si jeho člun. Tommy si myslel, že už je z předchozího šoku venku, ale tahle strašná chladnokrevná řeč vraha mu opět vyrazila dech. Rozhodl se, ať se stane cokoli zabránit mu v tom. „Musíme být z obliga,“ řekl nevýrazně. „Ten člun tady všichni dobře znají a muže, co ho vlastní, také. Postrádali by je a hláška by se roznesla po pobřeží během chvíle.“

„Myslím, že máš pravdu,“ řekl Raulstein. Souhlasil s Tommyho návrhem, aby šli do domu a čekali tam. Příchozímu pak vysvětlí, jak se tam dostali a vyčkají, co se pak bude dít dál. Takže, jak řekl, udělali. O něco

později muž vešel. Byl ovšem překvapený, když je uviděl, ale ani trochu jim nevyčítal, že použili jeho dům a zásoby. Řekl jen – „Zapomeňte na to.“ Zachovali se rozumně. Raulstein nasadil svůj nejuhlaženější styl a přednesl verzi, jak on a Tommy ztroskotali a ztratili v bouři svou jachtu. Ten muž, vysoký, rudovlasý, příjemně vyhlížející člověk, se představil jako Angus Campbell a vysvětlil jim, co na ostrově dělá. Má zde farmu na chov stříbrných lišek. Řekl, že ten ostrůvek si pronajal od kanadské vlády. Nechová lišky v klecích, ale nechává je množit se ve volné přírodě. Čas od času sebere nějaká mláďata a prodá je dalším farmářům k chovu. Bydlí na pevnině, ale často na ostrov jezdí dohlédnout, jestli je všechno v pořádku a doplňuje zásoby jídla, hlavně masa pro lišky. Právě proto přijel i teď. Ten domek si postavil na ostrově, protože stále hrozilo riziko, že ho náhlá změna počasí překvapí a on tam bude muset zůstat několik dnů, nebo dokonce týdnů. Řekl, že se teď hned vrací zpátky, protože předpověď počasí zrovna hlásí začátek bouřkového období. A že je vezme na pevninu s sebou.“

„Což tedy Raulsteina a Tommyho asi poněkud rozhodilo, řekl bych,“ dodal Biggles.

„Hluboká pravda,“ souhlasil Miller. „Co mohli dělat? Nepožádají přece toho muže, aby počkal, protože očividně spěchal, aby se dostal včas domů, dokud je počasí příznivé a moře klidné. Stihl zařídit, co potřeboval. Naplnil krmítka pro lišky. Teď ovšem bylo jasné, proč na ostrově bylo těch zvířat tolik. Nasadil je tam Campbell.“

„Co tedy udělali?“ vyzvídal Ginger.

„Jo, Raulstein chtěl na ostrově ještě chvíli zůstat, ale Campbell namítl, že když přijde zima, mohlo by se stát, že přijede zpátky až za několik měsíců. Kromě něho tam nikdo nejezdí. Ani Raulstein, ani Tommy ovšem nechtěli strávit zimu na ostrově, takže nakonec museli jet s Campbellem.“

„A nechali tam kořist s tím, že si ji vyzvednou někdy později?“

„Tak to předpokládali. Raulstein samozřejmě neměl nejmenší podezření, že by Tommy věděl, kde je to schované. A Tommy neříkal nic. Tak odjeli na pevninu, kde je Campbell ubytoval ve svém domě v malé rybářské vesnici. Tommyho jediná myšlenka byla, jak se oddělit od Raulsteina. Jednoho rána, aniž by o tom cokoli řekl, se mu podařilo vyklouznout a chytit stopa do nejbližšího města. Jeho jméno již zapomněl. Odtamtud se dostal do New Foundlandu.“

„Z čeho chtěl být živ?“ zeptal se Biggles.

„Měl v kapse libru nebo dvě pro první chvíle. Také měl prsten, který upustil Darris. Zastavil jej za dvě stě liber. Musel, aby zaplatil letenku domů ze St. John, kde, jak víte, přistávají zaoceánská letadla. Ještě má z té zastavárny lístek, takže prsten může být kdykoli vyplacen zpět. Tak se tedy dostal domů.“

„A co Raulstein?“

„Tommy neví, co s ním bylo dál. Neviděl ho ani jednou poté, co opustil Campbellův dům na Labradoru. Tak, to je celá story, jak mi ji Tommy vyprávěl. Učinil k celé té aféře doznání.“ Miller se s obavou podíval na Bigglese. „Věříte tomu, pane?“

„Proč? Myslíte, že nevěřím?“

„Myslel jsem si, že to bude i pro vás příliš velké sousto, pane“.

„Věřím každému slovu,“ řekl Biggles pomalu. „A povím vám, proč. Nikdo s normálním úsudkem by si nemohl zčistajasna vymyslet takový fantastický příběh a počítat, že mu jej budou věřit. Navíc, vyžadovalo by to pořádně živou fantazii, dát dohromady takovouhle nit. Lhář, aby se nezapletl do svých lží, by přišel s něčím jednodušším, méně komplikovaným, s něčím přijatelnějším. Proto tomu věřím.“

„A co s tím budete dělat, pane?“

„Je jenom jediná věc, co s tím mohu dělat – předložit celý případ svému šéfovi a nechat rozhodnutí na něm. Kde je Tommy teď?“

„Doma, bydlí u mě.“

„Asi bude nejlépe, když tam zůstane. Dejte mi svou adresu.“ Biggles si ji zapsal do poznámkového bloku. Pak se podíval na hodiny. Byly skoro dvě. „Ale hrome, hrome! Podívejte se na čas!“ vykřikl. „Ta vaše okouzlující historka mi zabrala nejprůhodnější dobu ke spaní! Jak se teď dostanete domů?“

„To je v pořádku, pane. Mám auto. Nechal jsem je v celonoční garáži nedaleko odtud.“

„Dobrá. Takže můžete klidně jít,“ vstal Biggles. „Promluví si o tom se šéfem a hned jak se rozhodne, co podnikneme, spojí se s vámi.“

„Co myslíte, že udělají s Tommym?“ zeptal se Miller s obavami.

Biggles zavrtěl hlavou. „Nevím. Pokud jde o právní pohled, fakt, že se zúčastnil loupeže u Merchanta, z něj udělal zločince. Ale to jste si musel uvědomit, když jste se rozhodl sem přijít.“

„To je pravda, pane. Ale když je dnes jediným mužem, který žije a jen on ví, kde ty klenoty jsou, myslel jsem si...“

„Že ho nechají běžet výměnou za to, že je vydá?“

„Něco na ten způsob, pane,“ připustil Miller. „V tohle jsem doufal. Tenhle argument jsem použil, abych přiměl Tommyho promluvit. Nezapomínejte, že to byla policie, kdo ho poprvé dostal na scestí.“

„No, v tomhle ohledu nemohu nic slibovat,“ odpověděl Biggles. „Jak jsem řekl na začátku, se zločinci nesmlouváme. Ale nicméně, pokud vezmou v úvahu výpověď spolupachatele, může v tom být rozdíl. Jak sám Tommy připustil, dal se do spolku s vrahem.“

„Ale to nejdřív nemohl vědět, a pak proti tomu nemohl nic dělat. Bez Tommyho pomoci Raulsteina nikdy nechytíte, protože nikdo jiný jej neumí identifikovat. A on je připraven proti němu svědčit.“

„Dobrá, ještě uvidíme.“ Uzavřel Biggles. „Ted' už byste vážně měl jít domů. Vyprovodím vás ke dveřím.“

BIGGLES MÁ PROBLÉMY

Biggles nejenže ztratil velkou část noci, ale ještě více ho trápil problém, který mu teď ležel na srdci. A problémy nikdy klidnému spánku neprospívají. Přál si, aby mu byl desátník „Dusty“ Miller své starosti nikdy nesvěřil. Varoval ho přece hned zpočátku, že cokoli řekne, může být použito jako důkaz. A to bylo jádro jeho trápení. Pokud na velitelství vypoví, co se dozvěděl o loupeži v Merchantově klenotnictví, je pravděpodobné, že Dusty bude muset své tvrzení popřít, jinak se otec i syn ocitnou před soudem. Syn jako obviněný a otec za neohlášení trestného činu, o němž věděl. Navíc za ukrývání pachatele. Na druhé straně, pokud by si on, Biggles, tuhle čerstvou informaci, k níž se právě dostal, nechal pro sebe, porušil by svou služební povinnost.

Zda zůstat zticha nebo odkrýt fakta celého případu byla složitá otázka, která jej pronásledovala většinu noci. V hloubi duše ovšem věděl, že má jen jednu možnost. Bude muset promluvit a Tommy Miller s největší pravděpodobností ponese následky za svou účast na loupeži v klenotnictví na Regent Street. Jaký trest ho za to stihne, bude záležet na rozhodnutí soudce a Biggles na tom nebude moci nic změnit.

Pokud by se to stalo, desátník si ovšem bude myslet, že ho nechal ve štychu on, Biggles. Že zradil jeho důvěru. To je přece lidská přirozenost. Bigglese toto poznání velmi skličovalo. Měl rád toho muže, který pod ním kdysi sloužil. Byl výkonný a schopný mechanik, a

to, co se stalo, nebyla jeho chyba. Tommy byl přece jeho syn a je jen přirozené, že se ho snažil chránit všemi dosažitelnými prostředky. Jako člověk, dodržující zákony, byl tak v zoufalé situaci. Mučil ho stejný problém, s jakým se teď Biggles sám trápil. To ho donutilo k nelehkému rozhodnutí. Jak velká musela být jeho beznaděj, která ho přivedla k jedinému muži, o němž si myslel, že by u něho mohl hledat pomoc? Biggles se otrásl odporem při pomyslení, že by mu měl ublížit. Ale také neviděl šanci na lepší řešení.

Tommy to byl jiný případ. Jeho Biggles neznal. Nikdy ho neviděl. O morálním charakteru měl jen slovo jeho otce, o tom, co bylo až do chvíle, kdy se udála ona tragédie s ukradeným autem. A rodiče, přirozeně, mají tendenci přistupovat k vynášení soudů nad svými dětmi s předsudky a s určitým zaujetím. Fandí jim prostě.

Nebylo těžké najít pro Tommyho sympatie. Celý problém – pokud se otcí dalo věřit a tu asi důvod k pochybám nebyl – pramenil z jeho nespravedlivého uvěznění. V takovém případě by zahořkl zřejmě každý mladý muž. Kdyby se čímkoli provinil, bylo by pošetilé nejít na policii, zvláště, když se dověděl, k jakému zločinu se Raulstein chystá. Už pouhá obhajoba stavu jeho mysli, když za ním přišel s návrhy, jejichž realizace ho postavila mimo zákon, byla hloupost. Stupidita. Není pochyb o tom, že teď si to uvědomuje. Ale už je příliš pozdě. Učinil osudný krok, a co se stalo, odestáti nelze.

Skutečně. Kdyby byl chytrý nebo nezaslepený zatrpklostí a záští, byl by šel na policii hned, když se s ním Lew Darris opět setkal. Mělo ho napadnout, že spolek s takovým člověkem může vést jenom k větším potížím. Profesionálního darebáka vede pouze vlastní

prospěch. Pokud by byl Tommy takhle smysluplně jednal, mohl by se dočkat porozumění, plného pardonu a zřejmě i nějaké finanční náhrady. Byl by se octl v pozici, kterou nemohl v době incidentu s kradeným autem dokázat. Ale on to neudělal a tak nemělo smysl o tom ani uvažovat, natož vše dále rozvíjet.

Pokud jde o vraždu Granta na jachtě a zabití Lewa Darrise na ostrově, z té strany Tommymu obvinění nehrozilo. Bylo snadné uvěřit, že byl šokován. Jen těžko si mohl představit tak zbabělé chování. Žádný normálně uvažující člověk by přece nepodnikl dlouhou cestu po moři s partou chlapů, kteří byli nejen zloději, ale i potenciální vrazi. Grant a Darris dostali, co si zasloužili, takže Bigglese ani nenapadlo je litovat.. Ale na druhé straně, vraždu nemůže omluvit nic.

Jedna věc, přemítal Biggles, mluvila v Tommyho prospěch. Ani v nejmenším se nepokusil – jak by se dalo u rozeného darebáka předpokládat – najít klenoty a použít je pro svou vlastní potřebu, i když by z něho takový poklad rázem učinil bohatého muže. Navíc podnikl kroky, aby se jich nemohl zmocnit ani Raulstein.

Pravda, sice zastavil ten prsten. Z nutnosti. Ale jak prohlašoval, stále má od něj lístek a může jej tak kdykoli vyplatit. Jedině Tommy věděl, kde jsou klenoty ukryty. Je v tom ale bezpochyby nebezpečí, že Raulstein udělá vše, aby je našel. Nebo – což je horší – aby našel Tommyho, pokud by dospěl k přesvědčení, že o úkrytu může vědět. To by mohlo Tommyho vážně ohrozit, když jediný zná přesnou polohu schovaného pokladu. Je to určitý triumf. A to také přimělo Tommyho otce, aby ho navštívil.

Doufal, že se mu podaří uzavřít obchod: svoboda jeho syna za čtvrtmilionovou cenu zlata a drahých kamenů. Vždyť to tak sám řekl. Biggles ovšem na takový návrh nemohl přistoupit, a silně pochyboval, že to vezme v úvahu zákonná moc. Ačkoli s přihlédnutím ke zvláštním okolnostem – například Tommyho nesprávnému uvěznění, by tomu možná pozornost věnovat mohli. Pokud by ovšem policie přijala takovou praxi při svých rozhodnutích Jen málo zločinců by si tak mohlo koupit svobodu v případě zatčení. Tommy takhle může doufat maximálně ve zmírnění trestu, pokud řekne všechno, co ví, uzavřel Biggles své úvahy.

Hádal, co se stane, až bude tu story opakovat svému šéfovi. Tommyho nejspíš zatknou, pro začátek vyšetřování, a otce zřejmě s ním. Cítil však určitou slabinu pro Tommyho stíhání a zatčení. Co když – a ještě dotčeně – celou věc zapře? Řekne, že nic z toho není pravda, že celý příběh vyprávěl otci, jen aby ospravedlnil dlouhou nepřítomnost doma? Prostě, balík lží. Co bude moci policie dělat pak? Neměl žádné důkazy. Ani nepřímé, ani jiné. Případ by stál jen na Tommyho otcem převyprávěném doznání, které syn nyní mohl popřít.

Biggles věděl, že jemu nic jiného nezbyvá.

Oblékl se, aby požádal o přijetí u šéfa, velitele Raymonda tak brzy, jak to jen půjde. A předat mu tu informaci, kterou získal.

Právě dojedl snídani, když Bertie, stále ještě v pyžamu, vešel do obývacího pokoje.

„Slyšel jsem, že jsi na odchodu, kamaráde. Tak se jdu podívat, jak jsi na tom. A co chceš podniknout s tím Dusty Millerem? A tak vůbec, jestli mi rozumíš?“ oznámil hlučně, nalévaje si šálek čaje.

„Chci celý ten nedovařený guláš předat veliteli, a nechat ho, ať rozhodne,“ odpověděl Biggles. „Co jiného mohu dělat? Na vlastní pěst nemůžeme přece podnikat vůbec nic.“

„Nezdá se ti, že to bude pro Dustyho pěkná rána?“

„Zdá. Škoda, ale je to tak. Dusty musel vědět, co se stane. Dal jsem mu férové varování. Možná by bývalo lepší mu doporučit, aby držel ústa.“

„Myslím, že ale my držet ústa nemůžeme,“ zkusil Bertie nabídnout svůj názor.

„To určitě,“ prohlásil Biggles. „To by z nás udělalo spojence zločinu, což přece nechceme. Nepřineslo by to nic dobrého a vedlo by to jen k malérům. Dusty by nás otravoval až do smrti a vyzvídal, co se dál děje. Mlčení z naší strany by ho strachu nezbavilo. Zešedivěl by z toho. Ne. Zbývá jediná věc. Musím to probrat se šéfem. A budeme vlastně z obliga...“

„Takže ses rozhodl jednat jako Pilát Pontský.“

„Jak to myslíš?“

„Umyjeme si ruce a budeme mít čisté svědomí. Jak říkají tuším v Americe, prostě mu podstrčíme Černého Petra.“

„Můžeš tomu tak říkat, když chceš,“ odpověděl Biggles. „Máš ale lepší nápad?“

„Upřímně řečeno, nemám, kamaráde.“

„To jsem si mohl myslet. Dobrá. Ted' odcházím. Uvidíme se později v Yardu. Mějte se.“

Biggles vyšel ven a mávl na volné taxi. Přijel do Scotland Yardu, aby počkal, až přijde jeho nadřízený, velitel Special Air Section. Později, když mu řekli, že už dorazil do své kanceláře, zavolal mu domácím telefonem

a požádal o přijetí. Když dostal kladnou odpověď, sešel dolů.

„Dobré ráno, Bigglesworthi, co máte na srdci?“ pozdravil ho velitel. Z Bigglesova pohledu očividně cítil naléhavost.

„Mám jeden problém, pane. Ale doufám, že vy mně ho pomůžete vyřešit. Je to dost neobvyklá věc.“

„Udělám, co budu moci,“ slíbil velitel, opřel se o opěradlo křesla a přiložil špičky prstů obou rukou k sobě. To v takových případech obvykle dělal. „Posaďte se. Tak, o co jde?“ řekl.

Biggles si přitáhl židli k jeho stolu. „Doufám, pane, že máte dostatek času. Je to totiž dosti dlouhý příběh, a myslím, že byste jej měl vyslechnout do všech podrobností.“

„Spusťte,“ požádal trpělivě velitel.

„Myslím, že na toho zbrojře, desátníka z mé letky, který se jmenoval Miller, se už asi nebudete pamatovat?“

„To opravdu ne.“

„Dnes v noci ke mně přišel s vyprávěním, jaké jsem ještě nikdy neslyšel. Ale jak znám Millera, jsem přesvědčen, že je pravdivé. Každopádně nemá kloudný důvod, aby si takové fantazie vymýšlel.“

„Poslouchám,“

Načež Biggles vylíčil ten nic dobrého nevěstící příběh, který mu bývalý desátník vykládal v jeho bytě.

Když skončil, velitel, který vyprávěče ani jednou nepřerušil, zůstal dobrou minutu sedět bez pohnutí, s očima upřenýma na Bigglesovu tvář. Nakonec řekl: „Co si myslíte, že s tím budu dělat?“

„To bych právě chtěl slyšet od vás, pane.“

„Doufám, že neočekáváte rozhodnutí tady a teď?“

„Ne, pane. Předpokládal jsem, že si to budete chtít promyslet.“

„Napadá něco vás? Nebo zeptejme se takto. Co byste dělal, kdybych vám dal volnou ruku, a vy byste ten případ řešil po svém?“

„Než bych začal s řešením, pane, pokusil bych si ten příběh ověřit.“

„Jak?“

„Šel bych za tím mladým mužem, Tommy Millerem a dal bych mu několik kontrolních otázek. Chtěl bych například vědět víc o tom ostrově.“

„Z toho, co jste mi vyprávěl, mám pocit, že z toho toho moc nedostanete, dokud mu nedáte záruku, že proti němu nic nepodnikneme.“

„Myslím, že asi máte pravdu. Nepočítám, že by se nám hned tak vydal na milost a nemilost. Tohle by to určitě chtělo. Kromě toho nezapomeňte, že prozradil svému otci, co udělal a zřejmě ho požádal, aby s tím přišel za mnou.“

„Copak se nám tím rovněž nevydal na milost?“

„Ne tak docela.“

„Proč ne?“

„Může přece couvnout. Přísahat, že na tom není ani slovo pravdy. Co bychom mohli dělat pak?“

Velitel přikývl. „Tuhle poznámku беру. Tak jako tak, na svou vlastní odpovědnost nemohu žádný druh beztrestnosti přislíbit. To je mimo všechny pochyby. Ten hoch se zúčastnil zločinu. Povím o tom vrchnímu komisaři a uvidím, co na to bude říkat on. Možná by to byla věc pro zvláštní oddělení. Anebo třeba nařídí, aby na mladého Millera vydali zatykač.“

„Dovolím si vyjádřit svůj názor. Podle mne by to byla dost velká hloupost. Máme co dělat s ukřivděným mladým mužem. Situace, do níž se dostal a vše, co ho potkalo, s ním muselo zamávat. Pokud s ním budete nevhodně jednat, zatne se a nedostaneme z něj vůbec nic. V tom případě se můžete rozloučit s klenoty a nikdy nebudete moci ani Raulsteina obžalovat z vraždy. Tommy je přece jediný svědek. Nerad bych viděl, aby riskoval svůj život pro nic za nic.“

„Jak to, riskoval život?“

„Raulstein má zbraň a je evidentně připraven ji použít. Proč dávat Tommyho život v sázku při stíhání Raulsteina?“

Velitel se zamračil. „Jste snad na jeho straně?“

„Nejsem na ničí straně, pane. Jen myslím, že si aspoň trochu sympatií zaslouží. Já bych chtěl spíš pomoci jeho otci, tomu nešťastnému muži. Nezapomínejme, že kdyby policie nepochybila v tom prvním případě, nic z toho by se vlastně nestalo. Jestli se Tommy dostal na scestí, policie si musí přiznat svůj díl odpovědnosti. V tuto chvíli se on snaží jednat férově. Když s ním teď budete jednat tvrdě, stane se z něho zločinec na celý život. To, co ví – myslím o těch klenotech – stojí za všechny peníze.“

Velitel se chvíli hluboce zamyslel. „Je tu ještě jedno hledisko, na které nesmíte zapomínat,“ poznamenal. „Ty klenoty jsou údajně na Labradoru. A Labrador je pod správou Kanady. Kanadská vláda do toho má tedy také co mluvit. Nemůžeme jít bez jejich vědomí lovit poklad, nebo honit v jejich zemi zločince, jak by se nám to hodilo.“

„Tohle zařídit by nemělo být tak těžké,“ oponoval Biggles. „Dejte jim fakta. Třeba budeme jejich pomoc potřebovat. Určitě budou mít sami zájem dozvědět se, že tam mají vraha na útěku. Může se přece v Kanadě dopustit jakéhokoli dalšího násilí.“

„Vy předpokládáte, že Raulstein je ještě stále v Kanadě?“

„Určitě tam je,“ pronesl Biggles neochvějně.

„Jak si tím můžete být jistý?“

„Podle toho, co o něm víme, on není z těch, kteří by opustili klenoty za čtvrt miliónu, aniž by nepodnikli něco pro to, aby je získali zpět. Ví, že zůstaly někde na ostrově a stále tam tedy dosud musí být. Ta myšlenka ho jistě přivádí k šílenství.“

„S tím se dá souhlasit,“ připustil velitel. „Dobrá, Bigglesworthi, nechte to na mně. Celou věc si promyslím a návrh předložím vrchnímu komisaři.“

„Respektuji, pane. Je mi jasné, že to chce čas.“

„Spěchá to snad tak moc?“

„Pokud jde o ty klenoty, tak asi ne, pane. Ale zatímco my držíme fakta v rukou a váháme s rozhodnutím, Miller nebude schopen ani zamhouřit oka. Tommy může očekávat, že ho každým dnem zavřou a nebylo by divu, kdyby se rozhodl k útěku. Musím říci, že bych mu to ani nevyčítal. Všechno, co vypověděl, svědčí v jeho prospěch a když přihlédneme k tomu, že ho stále naplňuje hořkostí to nesprávné věznění...“

„Vy máte něco na mysli,“ hádal velitel bystře. „Ven s tím“

„Myslel jsem, že by bylo dobré, kdybych prohodil pár slov s Tommy Millerem. Až dosud jsem ho sám neviděl. Ovšem, nebudu mu nic slibovat, jednoduše mu

ukážu, že jeho případ je v péči nejvyšší úrovně. To mu pomůže, aby pokračoval. Minimálně aby se uklidnil a nedíval se vyplašeně z okna, kdy už pro něho přijede policejní vůz.“

Velitel návrh schválil. „Proti tomu nemohu vůbec nic namítat,“ řekl pomalu. „Zajděte za ním. Hlavně v něm nevzbudte dojem, že je všechno odpuštěno.“

„Můžete se na mne spolehnout, pane. To neudělám,“ řekl Biggles a vstal. „Zkusím ho navštívit dnes večer, až se jeho otec vrátí z práce. Vezmu si s sebou nějakého svědka – nejspíš Gingera.“

„Ještě jedna věc, než půjdete,“ řekl velitel. „Kdyby se například rozhodlo, že někoho na ostrov pošleme vyzvednout ty klenoty, jak byste třeba postupoval vy?“

„To by záleželo na okolnostech a na podmínkách na ostrově. To je ještě další důvod, proč si myslím, že je dobré, abych zašel za Tommym. Za prvé, získat jeho důvěru ke spolupráci. Určitě by bylo plýtvání časem tam jet bez něho. Může jít přímo na místo, kde ty věci ukryl. Pouhý popis toho místa by stačit nemusel. Nechtěl bych tam být s lopatou a krumpáčem a muset překopávat celý ostrov.“

„Jak byste se tam chtěl dostat?“

„Letadlem.“

„Labrador je odtud daleko. Znamená to letět přes Atlantik. V naší letce nemáme letadlo vhodné pro takovou operaci.“

„A co je špatného na Merlinu? Ten má každopádně dolet pro cestu, kudy bych se chtěl dát. Nemám v úmyslu přímý let přes oceán. Prověřoval jsem to na mapě. Moje trasa by vedla přes Island, Grónsko a potom přímo na Labrador, případně do St. John na Newfoundlandu.“

Takhle by nejdelší etapa nad vodou byla pod osm set mil, a to Merlin pohodlně dosáhne. Bylo by také možné přistát přímo na tom ostrově. To je druhý důvod, proč chci mluvit s Tommym. On tohle bude vědět. Naproti tomu, pokud bychom se na místo chtěli dostat pravidelnou linkovou dopravou, byla by to dlouhá a jednotvárná cesta. Raději bych se spolehl na vlastní transport.“

Velitel přikývl. „Ano, vidím to stejně. Pobřeží Labradoru není nejdostupnější místo na světě, kam by se člověk mohl dostat. Požádám o informace. Kanadská královská jízdní policie by nám mohla pomoci nebo aspoň dát pár doporučení. Budu se stejně muset spojit s Kanadou, jestli se rozhodnou tam taky někoho poslat. Mluvím s vámi o tom zcela hypoteticky, Bigglesworthi, takže vše berte zatím jenom „jako“. Ničím vás nepověřuji, nedávám žádný úkol. Protože, až vše vypukne, rozproudí se okolo tohoto komplikovaného byznysu, jaký, pokud vím, nemá precedens, živá diskuse. Musím v takovém případě mít připravené odpovědi. V podobných situacích není moc lidí, kteří by chtěli riskovat dát hlavu na špalek.“

„Což znamená – a dovedu si to živě představit – že přijde-li někdo o hlavu, budu to já,“ uzavřel Biggles kousavě už ode dveří. „Navštívím mladého Millera a řeknu vám výsledek. Zatím, pane, pokud byste cokoli potřeboval, budu nahoře.“

Klika za ním lehce zacvakla.

ÚHLÝ POHLEDU

4

Toho večera, něco málo po šesté hodině, Biggles s Gingerem na sedadle spolujezdce mířil svým vozem k malé vile na předměstí ve Weybridge, na adresu, kterou mu dal Dusty Miller. Zaparkovali a procházeli úzkou cestou do zahrady k hlavnímu vchodu. Biggles zaklepal.

Přišla otevřít postarší žena se smutnou ustaranou tváří. „Ano, kdo je?“ zeptala se unaveně. Potom, jako by ji zasáhla zlá myšlenka, dodala: „Jdete si pro mého chlapce?“

„Ne. Tentokrát ne,“ odpověděl Biggles povzbudivě. „Vy jste paní Millerová?“

„Ano.“

„Přišel jsem si jen trochu popovídat s vaším manželem. Je doufám doma?“

„Ano. Můj syn je doma také, jestli jste tu opravdu jen kvůli tomu. Pojd'te dál.“

Paní Millerová se otočila a zvolala: „To je policie, Frede.“

Dveře na konci krátké chodby se otevřely a objevil se sám Dusty. Byl v košili s dlouhými rukávy. „Tudy, pane,“ pozval je dál, couvaje do místnosti. „Co je nového?“ zeptal se s obavami, když ho Biggles a Ginger následovali. „Posaďte se, pánové.“

„Žádné zprávy, obávám se,“ odpověděl Biggles. „Ale také žádné špatné zprávy. To v každém případě. Aspoň zatím,“ dodal opatrně, když zjistil, že Dusty není

v obývacíku sám. „Přivedl jsem s sebou jednoho z mých pilotů. Viděl jste ho u mne v bytě.“

„To je v pořádku, pane. A tohle je můj chlapec Tommy, co jsem vám o něm vyprávěl...“

V pohodlném křesle seděl schlíple mladý muž nedbale navlečený do puloveru s límcem a do přiléhavých kalhot. Vlasy měl dosti dlouhé. Jeho tvář byla bledá, zřetelně mu vystupovaly lícni kosti, jako by nedávno přestál nějakou nemoc. Měl zamlklý výraz a v očích, když je obrátil k návštěvníkům, bylo zakaboněné podezření. Zůstal však nehybně sedět.

Dusty řekl: „Tommy, to je můj bývalý velitel, pan Bigglesworth. Říkal jsem ti přece o něm.“

Tommy přikývl. „Vzal jste si s sebou pouta?“ zeptal se trpce.

„Dnes večer je nebudu potřebovat. A možná, že vůbec ne,“ odvětil Biggles lehce, protože z Tommyho nedůvěřivého chování poznal, že rozhovor bude vyžadovat hodně taktu, aby se k něčemu vůbec dostal. Dustyho syn se očividně obrnil bariérou vzdoru, kterou bude zřejmě těžké překonat. Proto nenásilně pokračoval: „Ty víš, že mi tvůj otec vyprávěl o té tvé avantýře?“

„Ano, řekl mi to.“

„Myslel jsem si, že by bylo dobré, kdybychom se o tom spolu pobavili. Jen tak nezávazně, ale upřímně.“

„Tím chcete říci, že ke mě máte spoustu otázek.“

„Ano. Ale nemusíš mi odpovídat, když nebudeš chtít. Nebudu se ani pokoušet tě nijak nutit. Prosím, snaž se pochopit, že jsem přišel, abych se ti pokusil pomoci.“

„To vám chci věřit, když mi to dokážete. Pokud je mi známo, stejně jste policajt.“

„Jestli chceš ke mně přistupovat takhle, obávám se, že se moc daleko nedostaneme,“ pokáral ho jemně Biggles.

„To asi není můj problém,“ odpověděl chlapec přezíravě. „Tobě je možná všechno jedno, ale proč nebereš ohled na své rodiče?“ vpadl mu do řeči Biggles úsečně. „Nechci tady ztrácet čas.“

„Co tedy chcete vědět?“

„To už zní lépe. Ze všeho nejdřív si ale vyjasníme, jestli jsi nebo nejsi ochoten nám pomáhat s vyšetřováním? Jestli ne, řekni to rovnou a můžeš si jít po svých.“

„To záleží na tom, co chcete vědět.“

„Chci, abys mi řekl co možná nejvíce o tom, co víš o loupeži klenotů a o tom darebákovi Raulsteinovi. Také bych rád věděl, jestli jsi připraven nám ukázat, kam jsi ty šperky schoval.“

Tommy se chvíli zamyslel. „Budu mluvit jen pod určitou podmínkou,“ rozhodl se.

„Co myslíš tou podmínkou?“

„Že potom budu volný.“

„Žádnou záruku ti teď dát nemohu. Ale jak jsem už řekl, udělám pro tebe, co budu moci. To je jediný důvod, proč jsem tady. Když chytíme Raulsteina, jsi připraven svědčit proti němu? Úředními slovy, učinit výpověď spolupachatele?“

„Ano. To udělám. Rád bych viděl viset toho špinavého vraha.“

„To je dost dobré. Ted' mluvíš celkem rozumně. Kdy jsi ho viděl naposled?“

„To ráno, co jsem opustil Rankinkton. Tu vesnici, co nás tam vzal Campbell. Pamatuju si jen jméno toho

místa. Byl jsem tam pouze jednu noc. Ráno jsem se vypařil a pak už jsem neviděl ani Raulsteina ani Campbella. Měl jsem té svině, Raulsteina, až po krk. Ale –“ Tommy se bázlivě usmál, „– bál jsem se, že si vzpomene, že mám ten prsten, co upustil Lew Darris. Mohl by chtít, abych mu ho vydal. Pořád ještě má přece svou zbraň.“

„Ani jsi ho od té doby neviděl nebo jsi o něm něco neslyšel?“

„Ne.“

„Měl jsi dojem, že chce zůstat v Rankinktonu?“

„Ovšem. Sám to tvrdil. Měl v plánu, jak mi řekl, ukrást loď a jet zpátky na ostrov a vyzvednout si kořist. Pokud by to bylo nutné, chtěl o to říci Campbellovi, přimět ho, aby nás tam vzal s sebou a potom se ho zbavit a sebrat mu jeho loď. Nesouhlasil jsem s tím, ale pochopitelně jsem mu to do očí neřekl.“

„Ale Raulstein přece nevěděl, kde je ten lup schovaný.“

„Byl přesvědčen, že je schopen ho najít. Věděl, že to není moc daleko od domku.“

„Mohl by to místo najít?“

„Beze mne nemá nejmenší šanci,“ Poté, co Tommy začal mluvit, choval se mnohem uvolněněji.

„Já vím,“ pokračoval Biggles. „A teď o tom ostrovu – ostrovu Marten.“

„Tak tomu říkal Campbell. My jsme to nevěděli.“

„Jaké je to místo? Můžeš mi je popsat? A co ještě vážně potřebuju vědět: kdyby se tam někdo měl dostat, je tam místo, kde by mohlo přistát letadlo?“

„Vy byste tam chtěl letět?“ zeptal se Tommy. V očích měl výraz zvědavého překvapení.

„Pokud by poslali mě, dal bych přednost letu. Za předpokladu, že se tam ovšem dá přistát.“

„No, je to tam trochu neobvyklé. Většina ostrovů, které jsem dosud viděl, je na pobřeží rovná a pak se terén ke středu zvedá. Ostrov Marten vypadá jinak. Okolo obvodu je skalnatý a kopcovitý, většinou lemován útesy, ale prostředek se podobá bazénu. Jako nějaký veliký kráter. Moc jsem z toho sice neviděl, ale pokud si pamatuju, je to většinou plocha, povrch je měkký a bažinatý, na některých místech jsou sítiny, jako by tam někdy bývalo jezero. Možná se tam na jaře tvoří, když taje sníh. My jsme tam byli na podzim. Ale Campbell tvrdil něco o zimě jako o nejobtížnějším období právě kvůli sněhu. To byl taky jeden z důvodů, proč si tam postavil pevný domek, pro případ, že by na ostrově uvízl.“

„Proč vůbec jezdil na ten ostrov v zimě, když se mohlo počasí zhoršit tak, jak říkal?“

„Musel tam jet, aby přivezl krmivo liškám, aby nezašly hladem. To by se mohlo stát, protože tam neměly dost přirozené potravy kromě leklých ryb, které moře vyvrhlo na břeh. Určitou ochranu před nepřízní počasí mohla zvířata najít v lesích. Tam většinou rostly pěkně těsně u sebe jehličnaté stromy.“

Dusty se zapojil do hovoru. „Říkal jsi mi taky něco o mlze.“

„Ano. Mlha se tam honila skoro celou dobu, co jsme tam strávili. Campbell říkal, že celé pobřeží je tak mlhavé.“

„To je možné,“ prohodil Biggles. „Mluvil jsi o plošině uprostřed ostrova. Dalo by se tam přistát s letadlem?“

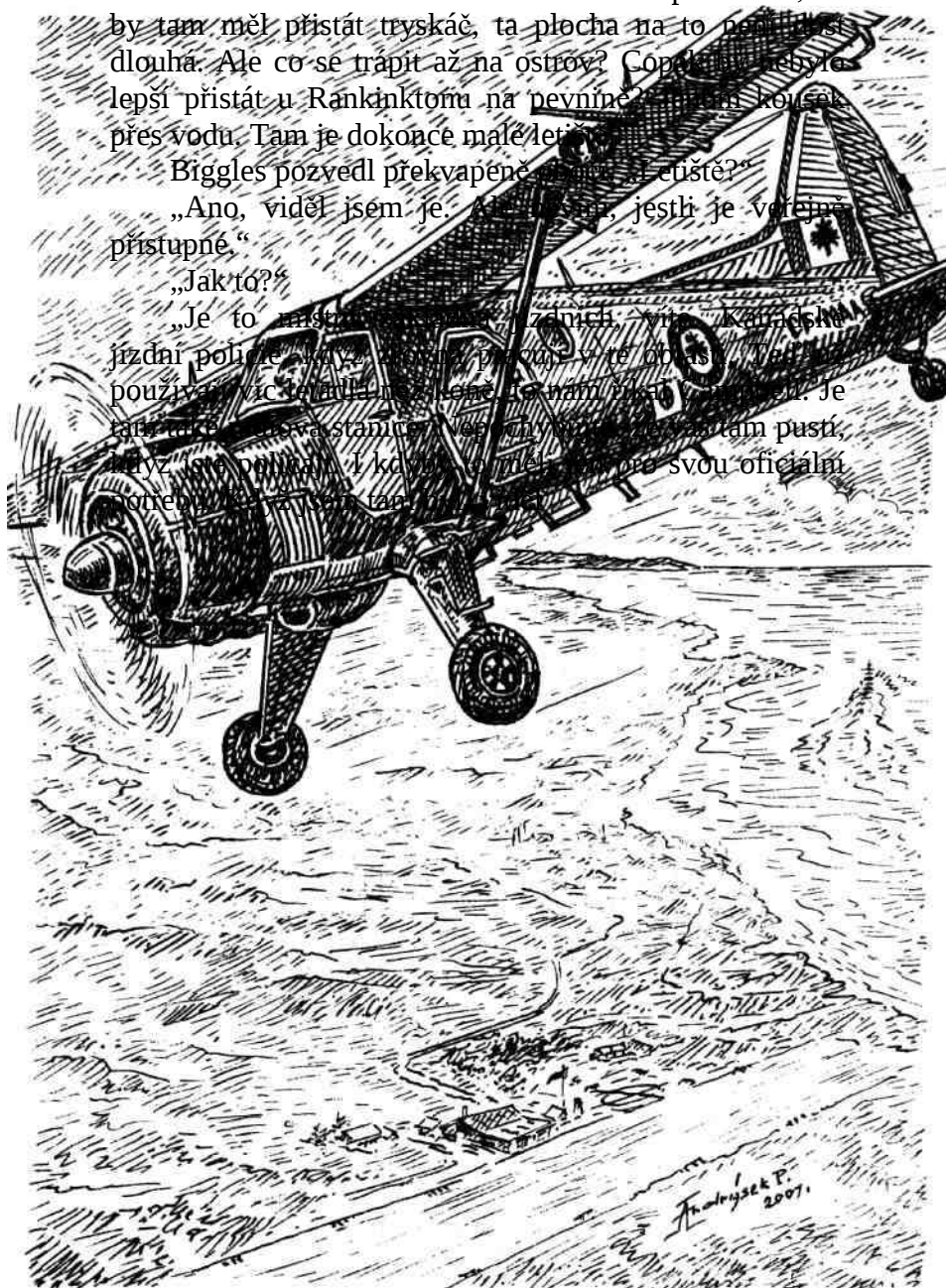
„Já o létání moc nevím, ale hádám, že by to jít mělo. Pokud to letadlo bude malé. Nedovedu si představit, že by tam měl přistát tryskáč, ta plocha na to není dost dlouhá. Ale co se trápit až na ostrov? Copak bychom nebyli lepší přistát u Rankinktovu na pevnině? Tam je kousek přes vodu. Tam je dokonce malé letiště.“

Biggles pozvedl překvapeně obočí. „Jistě?“

„Ano, viděl jsem je. Ale jenom, jestli je veřejně přístupné.“

„Jak to?“

„Je to místo, kam se vyznám. Vím, kde jsou, kde jezdí polní vozy, kde jsou vlny otisků. Tam používají víc letadel než kdekoliv jinde. Je tam i letištní zbraňová stanice. Všechny vozy tam pustí, když se polní vozy i když to má být pro svou oficiální potřebu, ale zkrátka tam.“

jsem jedno letadlo přistávat. Byl jsem až u toho. Šlo o malé letadlo. Vystoupil z něj jeden od jízdni policie. Chytrý chlapík. Prosil jsem ho, aby mě odtamtud vzal, kamkoli, ale on se jen smál, že tohle nesmí udělat.“

„Řekl jsi mu něco o Raulsteinovi nebo jak se stalo, že tam jsi?“

„Já ne,“ řekl Tommy důrazně. „Neměl jsem chuť jít sedět v Kanadě. Tam by mi bylo stejně, jako tady.“

„Ty víš, že Raulstein zůstal v Rankinktonu proto, že se chtěl dostat nazpátek na ostrov pro šperky?“

„Myslím, že bez nich by neodjel.“

„Ale ty si nemyslíš, že má moc šancí, aby to našel?“

„To je iluzorní. I kdyby věděl, že jsem kořist ukryl do nějaké díry, zabralo by mu zbytek života, než by vykopal všechny zaházené jámy na tom zatraceném ostrově. Stejně by nic nemusel najít.“

„Ale ty bys mohl jít rovnou na to místo?“

„Vždyť jsem to tam přece dal, ne? Nikdo jiný nic neví.“

„To mě přivádí možná k nejdůležitější otázce, jaká je ještě před námi,“ řekl Biggles vážně. „Pokud bych dostal rozkaz přivézt odtamtud ty klenoty, letěl bys se mnou a ukázal mi to místo?“

„To si musím ještě rozmyslet,“ odpověděl Tommy, a zatvářil se opět jako původně, podezíravě a nedůvěřivě. „Jak tak o tom přemýšlím – tím, že vím, co vím, držím jedinou trumfovou kartu proti tomu, abyste mě oblaflí a zavřeli.“

„Nebud' blázen, Tommy,“ doporučil mu Biggles přísně. „Visíš na té šňůře už příliš dlouho a může se stát, že do toho zase spadneš po hlavě. Pamatuju, že na tuhle

konverzaci mám svědka. Nejsi zrovna v pozici, že bys mohl diktovat policii podmínky.“

„Ty klenoty byly pojištěny, že?“

„Ano.“

„A pojišťovna nabídla obvyklou odměnu za jejich nalezení. Co by na tom bylo špatného, kdybych na pojišťovnu šel a oznámil, že jim mohu říct, kde ty šperky jsou?“

„Říkáš co je na tom špatného? Celkem dost. Mám pocit, že jsi na něco důležitého zapomněl,“ řekl Biggles. „Zjistíš, že odměna je vypsána na vrácení ukradeného majetku. Ale při tom i na odsouzení všech viníků. Žádný soud, žádná odměna. V tom je veliký rozdíl. Ty peníze by ti nebyly moc platné, kdybys zjistil, že máš na krku desetiletý flastr. Co s tím chceš dělat?“

Tommyho čelist poklesla. „Hned jsem měl vědět, že v tom bude nějaký špinavý trik,“ zamumlal hořce.

Dusty opět podotkl: „Můžeš z toho vyjít čistý, chlapče. Je to běh na dlouhé trati. Vyplatí se ti to. Věř, že tě policie bez bakšise nenechá. Tak jako tak jsi zašel příliš daleko, a není lehké se snadno vrátit. Je to tak, pane, vidíte?“

Dusty se obrátil na Bigglese.

„To záleží na tom, jak moc od toho čekáš,“ odpověděl Biggles. „Tak jak, Tommy?“ zvýšil Biggles naléhavost své otázky.

„Já o odměně ani moc nepřemýšlím, pane“ prohlásil Tommy. „Všechno co chci, je svoboda. Být volný.“

Biggles pokrčil rameny. „Dobrá, všechno máš ve vlastních rukou. Já tě o nic neprosím. Nechám tě, aby sis to promyslel. Tolik to zase nespěchá.“ Vstal. „To je zatím všechno. Zastavím se později, a ty mi řekneš, jak

ses rozhodl. Nakonec ti dám jednu radu. Nepokoušej se utéci. Daleko by ses nedostal. Pokud bys to zkusil, vzal bys svůj problém jako těžké břemeno a musel bys ho nést až do konce svého života.“

„Tohle mu říkám pořád,“ zamumlal Dusty, když vyprovodil Bigglese s Gingerem ke dveřím. Venku, když došli až k autu, Ginger poznamenal. „Pěkně tvrdý oříšek.“

„Každý oříšek se dá rozlousknout, když ho zmáčkneš dost silně.“ Odpověděl Biggles. „Neměj strach. On není blázen. Pokud se nemýlím, má dost rozumu na to, aby viděl, odkud vítr vane, a aby se nepokoušel jít proti němu. Dusty na něho dohlédne, aby nejančil.“

„Myslím, že se vynasnaží, aby z toho nebyl trapas.“

„Nejde ani tak o trapas, jako o jeho neústupnost. To může přijít na každého z nás. Musel jsem využít příležitost a být na něj tvrdý. Věděl jsem, že to buď přijme a bude vstřícný, nebo se ještě víc zabejčí – a to bychom pak z něj nedostali vůbec nic. Naštěstí to fungovalo. Když jsme prolomili ledy, už to s ním bude lepší. Zbytek záleží na tom, až rozhodne velitelství, co s ním bude. Buď se udělá nebo oddělá. On přece není špatný kluk. Můžeš ho třeba nazvat obětí okolností. Uvidíme.“

Biggles se zvolna rozjel.

KDYŽ BIGGLES PŘEMÝŠLÍ

5

Biggles již do večera svého velitele neviděl, ale hned příští ráno ho povolali do jeho kanceláře.

„Tak, jak jste daleko?“ zeptal se Air Commander.
„Viděl jste mladého Millera?“

„Ano, pane. Ze začátku se zdálo, že to s ním bude těžké. Dalo se to přece očekávat. Nemá důvod, aby zrovna nás měl rád. Ale nakonec při opatrném vyjednávání byl tak otevřený, jak jsem si přál.“

„Co jste z něj dostal? Jakou má vlastně povahu? Jaký je to typ?“

„Jsem skálopevně přesvědčen, že je přímý jako hlaveň pušky. Nebýt nešťastného incidentu s ukradeným autem, nikdy by se tak nevykolejil. To byl ten případ, ze kterého vyplynuly všechny ostatní potíže.“

„Jakou měl náladu, když jste ho opouštěl?“

„Celkem vzato, slušnou. I když nás pořád trochu podezírá z nečistých úmyslů. Jakmile ale zjistil, že mu nejdu po krku, byl rád, že udělal něco, jak by se toho břemene zbavil.“

„Kladl si podmínky?“

„Ne přímo podmínky. Samo sebou očekává, že projevíme určitou shovívavost, když bude spolupracovat.“

„Řekl vám, kde jsou schované ty ukradené věci?“

„To už jsem věděl před tím. Strčil je do liščí díry. Ale celý ostrov je zřejmě jako včelí plást. Takových děr

je tam plno. Mohlo by i pro něj být možná dost obtížné ukázat na tu pravou. Přesto by tam měl jet s naší skupinou jako stopař, jinak by hledání mohlo trvat týdny, ne-li měsíce.“

„Já vím,“ souhlasil velitel zamyšleně. „Neptám se vás na to všechno bezdůvodně. Včera po naší schůzce jsem si dlouho povídal s vrchním komisařem a všechno jsem mu vysvětlil. Nereagoval vůbec nadšeně. Nejdřív chtěl na místě na mladého Millera vydat zatykač.“

„Toho jsem se právě bál,“ konstatoval smutně Biggles. „Když tohle uděláte, budete mít sice svého vězně, zato ale už nikdy neuvidíte diamanty. Miller by se v cele uzavřel jako škeble. A co z toho vyplývá? Že byste nikdy neměl svědka proti Raulsteinovi, i kdybyste ho náhodou dopadli.“

Velitel zvedl na protest ruku. „Pomalů. Není třeba tlačit na pilu. Řekl jsem, že to byla šéfova první reakce. Když si pak všechno rozvážil, přišel s dalšími nápady. To ovšem neznamená, že je ochoten přehlédnout, čeho se Miller dopustil. Také s ním nehodlá smlouvat. Ani náhodou. To je jasné a definitivní.“

„Takže co chce tedy dělat?“

„Je ochotný to s ním zkusit. Než vynese konečný ortel, nebude mávat zbraněmi. Krátce a moudře – Miller přinese ukradený majetek a podepíše místopřísežné prohlášení, jak se k němu dostal, nechá celý případ zrevidovat a přihlédně ke všem polehčujícím okolnostem. Tak co vy na to?“

Biggles neodpověděl.

„Stěží jste mohl očekávat víc,“ řekl nespokojeně velitel.

Biggles přikývl na souhlas.

„Miller nemůže žádat, aby z toho vyšel bez poskvrnky,“ trval na svém šéf.

„Nevím, proč by nemohl,“ oponoval Biggles. „Ještě jsem neviděl kriminálního, který by se sám prozradil a ještě se tak vehementně snažil všechno napravit. Dejte ho do vězení – je jedno na jak dlouho – a co z toho budete mít? Znamenalo by to, že z něj uděláte zločince už doživotně. Ano, ovšem, že znám zákon. A všiml jsem si, jak chodí neúprosně přímo. Ale to neznamená, že by se vůbec nedala udělat výjimka. Nakonec, o co se tu snažíme? Vyrábíme si zločince nebo bráníme lidem, aby se jimi stali?“

Velitel jeho otázky nebral na vědomí. „Navrhli mi, abyste letěl na Labrador a přivezl ty klenoty zpět. Podle toho, co jste mi říkal, se mi zdá, že Millera chcete vzít s sebou.“

„Ovšemže. Jinak by to byl ztracený čas tam jet,“ poznamenal Biggles. „Ale jestli máte v úmyslu dovolit Millerovi letět pro šperky a pak ho zavřít ihned jak je předá, tak to si musíte najít někoho jiného. Já s tím nechci mít nic společného. Získat jeho důvěru a pak ho zradit jako krysa na samém konci cesty... Jak bych se musel cítit?“

Velitel se zatvářil nespokojeně. „Obávám se, že je to nejlepší kšeft, jaký si může přát.“

Bigglesovo čelo se zkrabatilo vráskami. „Kšeft! Řekl jste kšeft? Pro koho? Možná pro nás. Ale k tomu jsou vždycky zapotřebí dva. A pokud znám lidi, pak na to mladý Miller těžko skočí. A já bych mu to vůbec nevyčítal.“

„Co se vám na tom nelíbí?“

„Je to příliš jednostranné. My jsme získali informaci, k jaké bychom se nikdy sami nedostali, my získáme klenoty obrovské ceny a navíc důkazy, které potřebujeme proti muži, o němž se ví, že vraždil. Co ale z toho získá Miller? Nic. Pokud vidím, tak nic.“

„Může získat svou svobodu.“

„Nelíbí se mi slovo může. Dostane ji nebo nedostane? Jestli ano, je to pouze něco, co už má. A pokud akceptuje naše podmínky, což silně zavání ultimátem, s největší pravděpodobností ji ztratí.“

„To nejsou moje podmínky,“ namítl velitel.

„Mně je jedno, čím jsou. Ale zůstává mi po nich hořká pachut' v ústech.“

„Važte svá slova, Bigglesworthi,“ varoval ho velitel přísně. „Na čím jste vlastně straně?“

„Já se nestavím na žádnou stranu, pane. Jenom si myslím, že byste s tím mužem měli jednat férově.“

„Chcete, abych tohle řekl vrchnímu komisaři?“

„To záleží na vás, pane.“

„Pokud bych mu zopakoval vaše výroky, zřejmě by pro klenoty poslal někoho jiného.“

„To by se mi vcelku hodilo, pane,“ odpověděl Biggles neomaleně. „Já přece netrvám na tom, že bych musel venčit psí smečku na nějakém polárním letu. Ať si letí někdo jiný. Přeju mu hodně štěstí, až začne přesvědčovat Tommyho Millera, aby mu ukázal svou liščí díru, když z toho čouhá zrada, hned jak bude pytel s kořistí venku.“

„Máte dnes jeden ze svých špatných dnů,“ povzdychl si velitel.

„Já jsem já, pane. Už mě znáte dost dlouho, abyste věděl, že si neberu servítky, když jde o nečistou hru.“

„Tak dobře, řeknu vám, co teď udělám,“ zaváhal velitel. „Požádám šéfa ještě o jedno přijetí –“

„Prosím, kvůli mně nic neriskujte...“

„Co tedy vlastně chcete?“

„Chci jeho slovo, že když vezmu Millera na Labrador a přivezeme odtamtud ty ukradené klenoty, že ho nenechá při návratu zavřít. Je to zcela prosté. Ovšem, pokud by pak šel na policii on sám a z vlastní vůle žádal o zadržení, to by byla jiná.“

„Povím šéfovi, co jste mi tu říkal. I když kvůli tomu můžeme oba dostat pěkně přes prsty. Za porušení subordinace,“ nabídl velitel. „Vy zatím můžete znovu zajít za mladým Millerem a kouknout se, jak se cítí.“

„Samozřejmě, pane. Ale už mi řekl všechno, co ví, a co si o tom myslí. Uvidíme, jestli to bude k něčemu dobré.“

„Současně se spojím s Kanadou a zjistím, jak se na to dívají oni. To prozatím bude stačit. Zavolám vás, až budu vědět něco definitivního,“ uzavřel velitel.

„Dost dobré, pane“.

Biggles se otočil na podpatku a jeho záda zmizela ve dveřích.

SMÍŠENÉ ZPRÁVY

6

„Země!“ vykřikl policejní pilot Bertie Lissie, který seděl jako druhý vedle Bigglese v pilotní kabině Merlinu, dvojmotorového osmimístného letadla, které dostala k dispozici letecká policie pro operace na vzdálených územích.

„Prima. Já sám jsem rád, že ji vidím,“ poznamenal Biggles klidně. „Jsem trochu nesvůj, když pod sebou nemám nic, než vodu a samou vodu, zvláště když je studená jako zrovna tahle. Můžeš zajít dozadu a říci ostatním, že už jsme skoro na místě.“

Zbytek posádky tvořil Ginger a jediný civilní pasažér na palubě, Tommy Miller.

Bertie doručil zprávu a vrátil se.

„Teď už musíme jenom najít Rankinkton a místo k přistání, o kterém mluvil Tommy. Má to být hned u vesnice,“ poznamenal Biggles.

„To by nemělo být zase tak obtížné, starý brachu,“ odpověděl Bertie vesele.

„Možná to nebude tak snadné, jak myslíš,“ řekl Biggles vážně. „Mám svou zkušenost s takhle malými letišti. Když jsi je nikdy před tím neviděl, umíš si sotva představit, co vlastně máš ze vzduchu hledat.“

„Ty se nechceš mrknout po tom ostrově, když už budeme skoro v cíli?“

„Určitě ne! To by pak mohlo být ještě těžší. Jen pěkně nechme protočit kola na zemi. Protáhneme si kosti,

než se začneme zabývat ostrovy. Pochybují, že bychom našli Marten Island ještě před přistáním. Podle mapy je tady ostrovů spousta, malých i velkých, podél celého pobřeží.“

„A co Tommy? Ten tam přece byl.“

„Pochybují, že by to ze vzduchu rozeznal.“

Už tři týdny uplynuly od chvíle, kdy Biggles po závěrečném rozhovoru s velitelem souhlasil, že misi za ukradenými šperky podnikne a pokusí se je vyzvednout. Atlantský oceán, jak navrhoval, překonali na tři etapy, přes Island a Grónsko, kde vždycky dotankovali nádrže a kontrolovali olej. Pobřeží Severní Ameriky teď měli na dohled.

Po cestě je nepronásledovaly žádné problémy. Přistání k tankování bylo předem zařízeno u příslušných úřadů. Šlo opravdu hladce. Nicméně si Biggles uvědomoval, s jakou radostí po dlouhém letu nad mořem vždycky vítá blížící se letiště. V případě selhání motoru by v takové vodní pustině měli jen malou naději na záchranu. Ovšem, na druhé straně měl být Merlin schopen udržet výšku i s jediným motorem. Jenže obavy z letu bez rezervy výkonu by ho velmi zneklidňovaly.

Poslední rozhovor s velitelem, který působil coby prostředník mezi Bigglesem a Tommym na jedné straně a vrchním komisařem na druhé, skončil jistým kompromisem, který Biggles musel akceptovat, i když ho zcela neuspokojoval. Nakonec ho musel přijmout i Tommy, i když z toho pochopitelně taky nejasal.

Bylo to, jednoduše řečeno, takhle: Zůstane na Tommym, aby dokázal pravdivost své výpovědi o loupeži v klenotnictví na Regent Street a o všem, co ji následovalo. Nejdůležitějším úkolem bylo pochopitelně

vyzvednout ukradené klenoty. Pokud to Tommy dokáže, na jeho případ se bude brát úplně jiné hledisko. Nikdo mu ovšem nemohl předem nic definitivně slíbit, ale z náznaků vyplývalo, že se dá uvažovat i o milosti, pokud se vše bude vyvíjet dobře. Tak zněl návrh, který Biggles musel Tommymu tlumočit. Potřeboval všechny síly, než ho přiměl k souhlasu. Rozhodující byla zřejmě skutečnost, že v případě odmítnutí by byl určitě zatčen a postaven před soud. Dusty doporučoval svému synovi, aby podmínky přijal, i když nad ním visel Damoklův meč.

Takže Tommy nakonec souhlasil, návrh přijal a bylo nutné expedici zorganizovat. To dostal samozřejmě na starost Biggles, zatímco velitel po své linii zařizoval kontakty a vzal na sebe jednání s kanadskou vládou a co možná nejpodrobnější dohody s místními úřady. Všechno bylo ještě stále v běhu, když Merlin opustil Anglii. Takže Biggles sám přesně nevěděl, jaké může na místě čekat uvítání. Každopádně bylo potvrzeno, že na Rankinktonu přistávací plocha je. Sice bez stálé obsluhy, ale dá se tu dotankovat a využít k spojení radiostanici. To Biggles potreboval vědět a stačilo mu to zatím k úplné spokojenosti.

Na pevnině, která byla na dohled, museli nyní hledat malou osadu Rankinkton. Dalo se očekávat, že v řídce osídlené krajině to nebude snadné. A také nebylo. Vypadala divoce a nevlídně, většina plochy byla zalesněna. Pobřeží lemovalo množství ostrovů. Tommy, který to místo znal jen ze země, sotva mohl pomoci. Biggles, aby zkrátil křížování, schválně zamířil na sever, ke špičce Labradoru, k zátoce Hudsonu a sledoval pak

linii břehu. Cítil se nejbezpečněji, když letěl na jih, měl po levici moře a po pravici pevninu.

Byla to dobrá volba. Pátrající pohled se zastavil na otevřeném prostoru s bílým kruhem uprostřed, v bezprostřední blízkosti menší pobřežní osady. Bouda a sloup s větrným vakem na sloupu mohlo znamenat jediné: Zde se přistát dá. Letiště je tady málo a musí být od sebe pěkně daleko, pomyslel si a spustil se pro bližší orientaci níž. Stanoviště pro helikoptéry nedaleko boudy bylo jediným vodítkem, kde přistát. Kdyby nic jiného, mohl si tam ověřit svou polohu a zjistit, kde leží jeho cíl.

Ověřil si směr větru a přistál. Roloval směrem k domu, v němž zřejmě parkovali i helikoptéry. Když se přiblížil, objevil se muž, který na ně čekal. Podle nápadné a dobře známé uniformy to byl důstojník Královské kanadské jízdní policie¹.

Od hlavy k patě byl jako malovaný obrázek z příručky.

„Pěkný mladík,“ poznamenal Biggles obdivně, když se přiblížili.

Policejní důstojník byl ve skutečnosti trochu starší chlapec, muselo mu být o nějaký rok víc, než naznačovala jeho štíhlá postava a čistá, hladce vyholená tvář. Bystré oči hleděly přátelsky na očekávané hosty,

¹ Královská kanadská jízdní policie, dříve Severozápadní jízdní policie, nejslavnější uniformovaná vojenská policie na světě, byla založena v roce 1873 s cílem pacifikovat Indiány po jejich povstání v roce 1871. Na místech, kde život pro roztroušené osadníky přinášel četná nebezpečí, byly zřízeny stanice. Jedním z jejich úkolů byla také distribuce potravin pro hladovějící Indiány na prériích, dříve než byli umístěni v rezervacích. Indiáni brzy přišli na to, že muži v červených kabátech – ta barva se jim líbila – jsou přátelští a dá se jim věřit. „Jízdní“ pak převzali dohled nad dodržováním práva a pořádku v „nebezpečných územích“. Zde si dobyli skvělou pověst svou odvahou, smyslem pro spravedlnost a soudržnost. V roce 1920 dostaly tyto jednotky své dnešní jméno.

když jim formálně zasalutoval na pozdrav. „Myslím, že jste inspektor Bigglesworth z Anglie?“ pronesl tázavě.

„Uhádl jste,“ oznámil mu Biggles.

„Jack Fraser, pane. K vaším službám.“

Biggles mu s úsměvem podal ruku. „Těší mě, že se s vámi setkávám. Zdá se, že mě očekáváte.“

„Jistě. Právě proto jsem tady. Velitelství mě pověřilo, abych tu na vás počkal a poskytl vám pomoc, jakou budete potřebovat.“ Ujistil je, že dosedli na správném místě.

„Výborně. Řekli vám, proč sem přicházíme?“

„Ne. Mám jen rozkazy zůstat tu, pokud to bude třeba. Mám klíče tady od toho skladu, jestli budete chtít doplnit palivo nebo si někam zavolat rádiem.“

„Díky. Musíme dotankovat, než poletíme dál. Ale není důvod ke spěchu. Vy tady počkáte s námi?“

„Tak dlouho, dokud mě budete potřebovat.“

„Výborně. Potřebuju nejprve pár informací. Ale dovolte, abych vám představil své přátele,“ pokračoval Biggles, když se ke skupině připojili Ginger a Tommy. Nakonec se zeptal: „Nevadilo by vám, kdybych vám říkal Jacku? Na téhle výpravě snad nemusíme moc dodržovat formality. Mně obvykle říkají Biggles. Je to kratší, než mé celé jméno, které by zaplnilo celá ústa.“

„To je v pořádku,“ řekl Fraser s úsměvem.

Biggles ukázal na helikoptéru. „To je váš stroj?“

„Ano.“

„Takže jste sem kvůli nám přiletěl?“

„Je to nejlepší způsob, jak se sem dostat.“ Fraser byl očividně málomluvný typ.

„Znáte zdejší kraj?“

„Dost dobře. Tenhle úsek mám na starosti. Ale nemusíme tu takhle stát. Pojd'me dovnitř. Mám tam na plotně konvici s kávou.“

Návštěvníci následovali důstojníka do domku, kde se pohodlně usadili na lavicích.

„Možná byste mi mohl poradit,“ začal Biggles, když před ně jejich hostitel postavil šálky s kávou. „Budeme

potřebovat ubytování na dobu, kterou tu strávíme. Bohužel vám ještě nemohu říci, jak dlouho to bude trvat. Víte o nějakém místě, kde bychom se mohli uložit?“

„Tady na pobřeží, říká se tam u Bílého delfína a je to něco jako hospoda, koloniál a pošta dohromady. Znáám Charleyho Murraye, který to vede. Zvládne všechno. Je dobrý. Na vaše zvyklosti to může znít sice trochu nadneseně, ale paní Murrayová je dobrá kuchařka.“

„Nebojte se,“ odpověděl Biggles. „Pokud jsme měli nějaké „zvyklosti“, nechali jsme je doma.“

„Ukážu vám, kde to je. Stačí jenom sejít z kopce.“

„Bude tady mé letadlo dost bezpečné?“

„Tady si ho nikdo ani nevšimne. I když to třeba tak nevypadá, tohle je území, kde se zákony dodržují. Možná bychom mohli zatlačit stroj pod střechu, kdyby hrozila změna počasí. Zatím to vypadá velmi slušně... ale jeden nikdy neví.“

„Takže se zdá, že jsme si vybrali vhodnou dobu. Budeme se tu totiž muset trochu porozhlédnout.“

„Jakým směrem chcete, jestli se mohu zeptat?“

„Ostrov Marten. Znáte ho?“

Fraser zvedl ruku a ukazováčkem zamířil do temné masy moře. „Tam.“

„Pěkný. A blízko,“ spokojeně konstatoval Biggles. „Řekněte mi, Jacku. Slyšel jste někdy něco o muži jménem Raulstein?“

„Nic bližšího. Doslechl jsem se, že tu před nějakým časem byl jakýsi cizinec, ale už musel dost dávno zmizet. Zapletl se do něčeho?“

„Je stíhaný pro dvojnásobnou vraždu. Řeknu vám o tom později víc. A ještě bych se rád setkal s mužem, který je tu doma a jmenuje se Angus Campbell. Mohl

byste třeba o něm něco vědět.“ Fraserův výraz se změnil.
„Žil tady.“

„Chcete říci, že odtud odešel?“

„Odešel navždy. Je mrtvý,“

Biggles vytřeštil oči. „Mrtvý!?“

„Mluvíte o tom muži, který měl liščí farmu na ostrově Marten?“

„Přesně tak. Na co zemřel? Nebyl přece tak starý.“

„Pokud já vím, je zatím považován za mrtvého. Zřejmě se utopil v moři.“

„Jak se to stalo?“

„Měl motorový člun, aby mohl jezdit na ostrov a zpátky. Jednoho dne odjel a už se nevrátil. To je všechno, co víme. Nikdo nic neviděl. Campbell už se neukázal, tak se můžeme jen dohadovat, že měl nehodu. Loď se mohla převrhnout, třeba v mlze najel na skály nebo tak. Podobné nehody tu nejsou výjimkou. Tohle je nebezpečné pobřeží pro každou loď. Může se tu stát cokoli.“

„To si dovedu představit.“ Biggles se na chvíli zamyslel. „Nenapadlo vás někdy, že to třeba nebyla jen náhoda?“

Fraserovy oči se rozšířily. „Dobrý Bože, ne. Kdo by k tomu tady měl důvod? Campbell přece neměl nic cenného. Nikdy se ani nechoval jako boháč.“

„A co jeho člun?“

„Pokud mu vysadil motor, mohl se pokusit doplavat ke břehu a třeba přecenil své síly. Loď potom možná vítr odvál na širé moře.“

Biggles zachytil Tommyho pohled a zamračil se. Naznačil mu, aby byl zticha. Opět se obrátil ke Kanadánovi.

„Byl při své poslední cestě Campbell sám?“

„Kdo ví. Ale myslím, že ano. Vždycky jezdil sám.“

„Byl jste vy, nebo někdo jiný na ostrově potom, co se to stalo?“

„Pokud vím, tak ne. Campbellův bratr Ian, který žije v Torontu, byl jako jeho nejbližší příbuzný vyrozuměn, co se stalo. Přijel sem, aby zařídil pár věcí. Nezdržel se dlouho. V tom domě zatím nikdo nebydlí.“

„Byl jste někdy na Martenu?“ vyzvídal Biggles.

„Ne. Nikdy jsem k tomu neměl důvod.“

„Byl tam v poslední době vůbec někdo?“

„Pokud vím, tak ne. Ani nikdo jiný k tomu nemá důvod.“

„A rybáři z pobřeží tam nepřistávají?“

„Ti se raději drží v bezpečí. V těch místech bývají nebezpečné vlny a vysoký příliv. A to ani nemluvím o riziku v mlze.“

„A co lišky? Nestálo by někomu za to, aby se tam vypravil s pastmi?“

„To by byla krádež. Nikdo nemá právo se jich dotknout. Campbell má místo pronajaté a myslím, že smlouva je ještě na rok dopředu. Stále je to jeho vlastnictví. Co se stane, až nájemní lhůta skončí, nemám tušení. Možná ji Ian prodlouží. A pokud ne, a nebude to chtít nikdo jiný, stane se to nejspíš veřejným majetkem, jako většina ostatních ostrovů. A lišky, co tam zůstanou, se o sebe budou muset postarat samy.“

Tak se bavili i poté, co dopili kávu a vydali se po mírném svahu k osadě – Rankinkton si nemohl dělat nárok na honosnější označení – k malé přírodní zátocce s přístavem, kde kotvilo několik rybářských lodí. Zřejmě právě proto kdysi založili osadu právě zde. Když se

blížili ke skupině dřevěných obydlí, Tommy zatahal Bigglese za rukáv a ukázal na dům, který stál trochu stranou od ostatních.

„To je Campbellův dům.“ I kdyby nevěděli, že majitel již ve své rezidenci není, bylo na první pohled jasné, že dům je opuštěný. Otrhaný větry, s rozbitým oknem, komín beze stopy po kouři, okolní pozemek zarostlý plevelem. Místo prostě získalo smutný výraz jako vše, co opustil život.

„Ano, tam Campbell bydlel,“ potvrdil Fraser mechanicky. Pak se ale zarazil a ostře se podíval na Tommyho. „Jak vy to můžete vědět?“

„Jednou tam strávil noc,“ vysvětloval Biggles jako mimochodem a hned pokračoval, aby odvedl řeč od další otázky. „Proč se toho nikdo neujal?“

„Podle zákona to je stále Campbellovo vlastnictví, dokud se nepotvrdí jeho smrt nebo dokud o to nepožádá jeho bratr. On sem nikdy bydlet nepůjde, což dovedu pochopit. Člověk potřebuje důvod, aby se usadil v takové pustině jako je tahle, kde je půl roku prakticky odtržený od civilizace, a se světem ho spojuje jedině rádio.“

Biggles se zastavil, aby se opět podíval do šedé vody. Zahleděl se k ostrovu, který chtěli co nevidět navštívit.

„Zdá se, že se nějak zajímáte o Marten,“ zeptal se Fraser zvědavě. „Máte pro to nějaký zvláštní důvod?“

„Velmi dobrý důvod,“ přisvědčil Biggles. „Po pravdě řečeno, právě proto jsme přiletěli. Pojedeme tam. Myslíte, že bychom si mohli najmout loď? Bylo by jednoduché tam doletět, ale nejprve bychom museli mít jistotu, že se tam dá přistát.“

„Můžu vás tam vzít svou helikoptérou a rozhlédneme se, co by se dalo dělat, jestli budete chtít,“ nabídl Fraser. „Já nepotřebuju moc místa, abych tu věc posadil na zem.“

„Díky. To je od vás neobyčejně laskavé,“ přijal nabídku Biggles. „Vezmu vás za slovo.“

„Není proč děkovat. Poslali mě sem, abych vám pomohl ve všem, oč mě požádáte,“ zdůraznil znovu.

„Určitě se budete chtít zeptat, proč tam chceme jet?“

„Mezi námi, jako člověk jsem dost zvědavý. Ale tady považujeme za nezdvořilé, klást všetečné otázky.“

„Dobrá, nevidím však důvod, proč byste to neměl vědět.“ řekl Biggles poté, co se rozhodl, že nejlepší bude říci celou pravdu. Nakonec za těchto okolností mohl sotva jednat jinak, zvláště když se Fraser jevil jako užitečný a důvěryhodný přítel. Pokračoval: „Až budeme mít střechu nad hlavou, trochu se najíme a odpočineme si, povím vám všechno.“

„To záleží na vás,“ řekl Fraser. „Jsem tu, abych vám pomohl. To znamená, že mě nemusíte zasvěcovat do důvěrných věcí, pokud byste nechtěl.“

Kanad'an se zastavil před velkou budovou z otesaných kmenů, která ležela naproti přístavu. „Tohle je dům Charlese Murraye,“ pronesl věcně. „Pojďte dovnitř a seznámte se. Protože Charles ví o všem, co se tady jen šustne, mohl by vám s vyšetřováním pomoci. Já se pak zase vrátím na základnu. Musím poslat nějaké depeše. Vaši lidé doma mě požádali, abych je informoval o vašem příletu.“

„To je dobré,“ souhlasil Biggles. „Já vám něco řeknu, Jacku. Mohl byste sem přijít, řekněme okolo šesté a povečeřet s námi? To, co vám chci říci, je celkem

dlouhé vyprávění a bude to chvíli trvat. Ale bude lepší, když si mě vyposlechnete, abyste si mohl udělat vlastní obrázek. Mezitím se vyptám Charleye, co ví on. Mohl by nám třeba říci, kdy odtud Raulstein odjel. Ani by mě moc nepřekvapilo, kdyby se tu ještě někde ochomýtal kolem.“

„Teď tu není určitě, Jinak bych ho zahlédl nebo o něm aspoň něco slyšel,“ řekl Fraser. Vešli dovnitř a o chvíli později již mluvili s malým, šlachovitým mužem s pihovatou tváří a ohnivě červenými vlasy, který ještě zcela neztratil ani svůj skotský přízvuk. Byl to Charley Murray.

PLÁN

7

„Ahoj, Charleyi,“ pozdravil Fraser, když vstoupili do domu. „Mám tu s sebou pár svých přátel. Právě přiletěli z Anglie. Chtěli by tady pár dní zůstat, tak doufám, že pro ně najdeš nějaké místo.“

„Oukej, Jacku,“ řekl Charley. „Tvoji přátelé jsou mými přáteli. Ty víš, že mám jenom jednolůžkové pokoje, bude to v pořádku? Všechny jsou teď volné, takže si mohou dopřát pohodlí.“

„Jestli je v každém pokoji postel, tak nám to úplně stačí ke štěstí,“ řekl Biggles vesele.

„Všechno je dohodnuté, takže vás zanechám v Charleyových rukou,“ řekl Fraser Bigglesovi. „Ještě se uvidíme. Pokud by se mezitím zdálo, že se mění počasí, a to se v téhle roční době nedá vyloučit, neváhejte přijít na letiště a schovat si letadlo pod střechu.“

„Budu to hlídat,“ slíbil Biggles. „Dnes už nikam nepoletíme, takže natankujeme až ráno.“ Obrátil se ke Gingerovi. „Mohl bys zajít nahoru s Jackem a přinést sem naše věci?“

„Už jdu,“ souhlasil Ginger a vyšel ven za Fraserem.

Zatímco čekali, až se vrátí, Biggles se s ostatními usadili u jednoho z prostých dřevěných stolů, kterými byla místnost vybavena. Dalo by se tomu říkat jednoduše saloon, kterému vévodil bar s lahvemi v policích. Biggles objednal pití a pozval majitele, aby se k nim připojil. Stalo se. „Pokud vás udivuje, co děláme v Rankinktonu,

pak vám prozradím, že hledáme muže jménem Raulstein,“ uvedl Biggles. „Máme důvod se domnívat, že se tu před nějakým časem objevil. Viděl jste ho tady?“

Charley se zaškaredil, jeho oči se zúžily. „To je váš přítel?“

„Ani náhodou.“

Charley si s úlevou vydechl. „To jsem rád, že to říkáte.“

„Proč?“

„Ten chlap je skunk. Smrdí.“

Biggles se bezděčně usmál. „Ach. Takže jste to taky zjistil.“

„Jestli ho hledáte, tak ho jen těžko potkáte tady,“ sám od sebe pokračoval Charley. „Ten už sem zaručeně nepřijde. Ten tedy ne.“

„Zdá se mi, že vám nebyl zrovna dvakrát sympatický,“ poznamenal Biggles.

„Zdržel se tady týden. Půjčil si ode mne dvacet dolarů – které mimochodem zapomněl vrátit – a pak se vytratil bez zaplacení. Za jídlo, za ubytování i za těch pár panáků, co vypil u baru,“ zabručel Charley hlasem plným znechucení.

„Na světě bohužel jsou takoví lidé,“ řekl Biggles. „V Anglii pro ně máme speciální jméno.“

„Proč ho vlastně hledáte?“

„V Anglii ho stíhá policie. A taky vám mohu svěřit – ale tohle si nechte pro sebe – že jsem policejní důstojník. Proto nás sem Jack Fraser uvedl.“

„Tak je to tedy,“ řekl Charley s porozuměním. „Doufám, že tu krysu najdete. Bez takových se tu rádi obejdeme. Pokud vám mohu v čemkoli pomoci, neváhejte a mluvte.“

„Díváte-li se na to takhle, nevadilo by, kdybych vám položil pár otázek?“

„Ptejte se, na co chcete.“

„Víte, jak se sem Raulstein dostal?“

„Přivezl ho Angus Campbell. Pochopil jsem, že ho našel tady někde v okolí. Také mi řekl, že o něm vůbec nic neví. Že ho u sebe nechal prvních pár nocí. Když ke mně přišli, neměl vůbec nic. Žádná zavazadla, kromě asi tří obnošených věcí, které dostal od Anguse. Angus už ho u sebe nemohl déle nechat, protože musel jet do St. Johnu zařizovat obchody, a proto chtěl zavřít svůj dům. Věřím, že i Angus mu strčil pár babek do začátku.“

„Co tady Raulstein dělal, když tu byl?“

„Většinou slídl kolem. Říkal, že hledá přítele, který měl ztroskotat s ním. Nějaký mladík. Slyšel jsem, že si tu chtěl najmout loď. Také napsal pár dopisů.“

„Nevíte, komu je adresoval?“

„Ne. Já jsem se ho neptal. Ale říkal, že píše nějakému příteli do Států, aby mu poslal peníze. Až přijdou, tak mi prý zaplatí. Ale pak utekl i s penězi, co jsem mu půjčil já.“

„Ty peníze ze Států přišly?“

„Pokud vím, tak ne. Nikdy ani neřekl, kolik to mělo být. Stejně tak nikdy neprozradil nic o sobě ani o svém poslání tady.“

„Dovedu si představit, proč,“ řekl Biggles významně.

„Nějaký pěkný ptáček, co?“

„Ano, to sedí.“

„Jednoho dne vyšel ven s tím, že se jde projít. Už se nevrátil. Určitě musel vědět, co dělá. Lhář jeden zatracený.“

„A nemáte tušení, kam mohl jít?“

„Ne. Mám pocit, že chtěl, aby ho nikdo neviděl odcházet. Asi si toho byl vědom. Abych pravdu řekl, vůbec jsem nelitoval, že zmizel. Byl k ničemu. Hádám, že to byl nějaký flákač, nepotřebný pro svět. Ale teď mně napadlo – je tu jeden chlapík, který by o něm něco mohl vědět. Joe Big Wood. Je to Indián. Bydlí ve srubu, který si sám postavil kousek za městem. Žije tam už roky. Nechává se najímat na nádenické práce. Nic mu neuteče. Prohodím s ním pár slov.“

Biggles změnil téma. „Co si myslíte, že se stalo Angusovi Campbellovi?“

Charley zavrtěl hlavou.

„Těžko říci. Už jsem se zmínil, měl jet do St. Johnu. Vypakoval Raulsteina a odjel. Musel jet napříč k ostrovu. Jako už tolikrát. Tu cestu znal jako své boty. Zdá se, že ho nikdo neviděl odjíždět. Muselo to být ještě před rozedněním. Jediné co víme, že si lidé všimli, když jeho loď byla pryč. A protože se potom neobjevil, muselo se s ním něco stát.“

„Co myslíte, že to bylo?“

„V těchhle vodách se může stát úplně všechno.“

„Víte jistě, že Angus neuvízl na ostrově Marten?“

„Pokud by tam byl, dal by nám asi nějaký signál. Také bychom viděli kouř z ohně v jeho domku. A mimochodem, jeden z našich rybářů, co loví tresky, nějaký Ed Blake, se tam pro jistotu jel podívat. Jednou při návratu z lovu. Po Angusovi ani po lodi však ani památky. Angus by ho určitě viděl, nebo by slyšel, jak na něho volá.“

„Zašel Blake i do domku?“

„To vážně nevím. Nic takového neříkal. Nebylo to asi třeba. Kdyby tam Angus byl, zašel by určitě za ním k lodi. Ne, muselo se stát něco zlého. Myslím, že jsme Anguse viděli naposled. Škoda. Byl to dobrý chlap. Každý ho měl rád.“

Konverzace skončila ve chvíli, kdy se Ginger vrátil s brašnami. Jako obvykle cestovali nalehko. Charley Murray je vzal nahoru a ukázal jim jejich pokoje. Následující hodiny se myli a dávali se dohromady po dlouhé cestě. Když se ubytovali, sešli dolů a našli stůl prostřený k večeři, takže nezbývalo než počkat na posledního hosta, Jacka Fräsera od jízdni policie. Přišel zanedlouho a po přípitku na přivítanou všichni usedli k vynikajícímu jídlu, které bylo většinou připraveno z ryb, jimiž místní vody oplývaly. Biggles neřekl o záležitosti, která je přivedla, ani slovo, dokud se nedostali k odpočinku u kávy. Potom spustil: „Jacku, slíbil jsem, že vám povím celý případ, proč jsme vlastně tady. Je to poněkud dlouhé, ale chci vám říct všechny podrobnosti, abyste správně pochopil, jak se věci mají. Protože jsem ve vaší zemi, máte právo to vědět. A kromě toho, budeme určitě vaši pomoc ještě potřebovat. Nepředpokládám, že by to bez těchto informací šlo. Ten příběh je o jedné loupeži a minimálně dvou vraždách, a pokud víme, tak pachatel nemůže být daleko odtud. Naposled jsme o něm slyšeli právě z Rankinktonu. Řeknu vám, jak se to celé sběhlo.“

„Byly ty vraždy spáchány tady?“ vyptával se Fraser.

„Jedna ano, na ostrově Marten. Ta druhá se stala na širém moři. A nedá se vyloučit, že došlo ještě k jedné, přímo tady v Rankinktonu, a to už by spadalo přímo do vaší kompetence.“

„Myslíte na Anguse Campbella?“ vpadl Fraser bystře.

„Ano.“

„A má to mít na svědomí Raulstein?“

„Ano. A až uslyšíte celou story, pochopíte důvody mého podezření. Pokud bych neřekl něco úplně srozumitelně, zeptejte se.“

„Poslouchám,“ řekl Frazer. „Pusťte se do toho.“ Zatímco seděli ve spoře osvětlené místnosti, Biggles vyprávěl od začátku do konce, jak se dozvěděl Tommyho příběh, který je přivedl až sem. Neomlouval Tommyho za to, co udělal, ale připomněl polehčující okolnosti.

Fraser ho ani jednou nepřerušil. Když Biggles pronesl poslední slova, poznamenal: „To je vše. Nyní tedy znáte celou historii.“ Fraser se ještě chvíli nehýbal. Pak řekl: „Takže vy jste opravdu přijeli vyzvednout ty klenoty, které měl Tommy ukrýt na ostrově Marten?“

„To je jeden z důvodů. Také bychom rádi zachytili stopu Raulsteina, kdyby se rozhodl vrátit do Anglie, což je pravděpodobné. Ovšem, pokud ho chytíme v Kanadě, je na vás, jestli ho postavíte před soud za vraždu Darrise, protože ji spáchal ve vaší zemi. Je pravda, že jsem především chtěl zajistit ty šperky. Nebo alespoň ověřit, že jsou stále ještě tam, kam je Tommy ukryl. Myslím, že si budeme muset najmout loď.“

„Už to nebude dlouho trvat,“ řekl Fraser. „Vidím, jak hoříte netrpělivostí, abyste na tom ostrově byli. Nemusíte si půjčovat loď. Ráno vás tam hodím helikoptérou. Když nic jiného, přinejmenším si prohlédnete terén. Pak se pro vás mohu vrátit, až budete cítit, že je váš úkol splněn. Já na přistání moc místa nepotřebuji.“

„Vřelé díky,“ přijal nabídku Biggles. „To by nám velmi pomohlo. Vy se tam konec konců můžete rozhlédnout také.“

„Myslíte na Campbella?“

„Ano. Nezapomínejte na Raulsteina. Mohlo se mu nějak podařit proklouznout zpět. On přece ví, že ty klenoty jsou stále někde na ostrově a nebude mít chuť se vrátit bez nich. Ví, že na to vynaloží své veškeré úsilí.“

„To si dovedu představit,“ souhlasil Kanad'an. „Dobře tedy. Dohodli jsme se. Přijdete ráno na letiště?“

„Ovšem. Kdy vám to bude vyhovovat?“

„Co nejdříve po svítání.“

„Výborně,“ řekl Biggles. „Budeme jako ranní ptáčata.“

Fraser vstal. „Oukej. Je to jasné. Já se teď vrátím k sobě, jestli nepřišlo něco z velitelství. Uvidíme se ráno. Díky za večeri, a za to, že hrajeme s otevřenými kartami.“ Než si nasadil klobouk, lehce jím kývl na rozloučenou a odešel.

„Dobře, že ho tu máme,“ řekl Biggles, když za ním zapadly dveře. „Máme větší štěstí, než jsme čekali.“

O chvíli později, když Charley Murray přišel sklidit ze stolu, utrousil ještě poznámku: „Mluvil jsem s Joem Big Woodem, jak jsem vám sliboval. Našel jsem ho v jeho chatrči. Moc mi toho říci nemohl, ale je si ztraceně jistý, že viděl na vlastní oči Raulsteina opouštět Rankinkton.“

„Čím odjel?“

„Nejdříve šel pěšky na jih, po staré cestě, co vede podél lesa a pak se stácí ke skalám.“

„Co tím směrem leží? Je tam vůbec něco?“

„Nic... Ovšem, že tam něco je, ale až po deseti mílích od chvíle, kdy přijdete do zátoky, kde ústí Little Fish River. Tam stojí několik domů a továrna na lososí konzervy.“

„Takže tam odtud musí být nějaké spojení, jak dostat zboží na trh – dráha, silnice...“

„Jednou za čtrnáct dní tam přistává loď, když to počasí dovolí. Vozí pasažéry a zásoby a bere zpátky kohokoli a cokoli, co je třeba. Především ryby, kožešiny a tak.“

„Takže Raulstein mohl tímhle způsobem opustit teritorium?“

„Řekl bych, že ano. Je to nejsnazší cesta úniku. Coopers Creek – tak se to tam jmenuje – je nejsevernější místo, kam vůbec jezdí loď.“

„Jak se Raulstein mohl o tomhle místě dovědět?“

„Možná mu to řekl Angus Campbell. Víím, že on sám tuhle cestu také používal. Jenom čas od času, než tady zřídili letiště a začali vozit poštu letadlem.“

„Já víím,“ řekl Biggles zamyšleně. „Může se Jack Fraser spojit s Coopers Creekem?“

„Jistě. Přes rádio. Tam má totiž Jízdní policie také svou stanici.“

„Díky, Charley,“ poznamenal Biggles. „Moc mi to pomohlo.“

„Když Charley odešel, Biggles se opřel v křesle a zůstal zamyšleně sedět. Potom se podíval na Tommyho a zeptal se: „Byl bys schopen se dostat na letiště i potmě?“

„To by neměl být problém.“

„Takže bys mohl zaskočit za Jackem Fraserem a říci mu, že bych mu byl zavázán, kdyby se spojil s důstojníkem v Cooperově zátocě a zeptal se ho, zda tam

Raulstein byl, nebo jestli ho tam někdo náhodou viděl. Žádám o to tebe. Když tam zajdeš, ty jediný můžeš dát popis Raulsteina, když bude potřeba. Neztrácej čas, prosím. Ráno už bychom mohli mít odpověď.“

Tommy vstal. „Už běžím. Nemusíte na mě čekat.“ Vyběhl se svým poselstvím.

„Myslím, že už toho máme všichni dost,“ řekl Biggles a vstal. „Nebude škodit se teď trochu prospat.“

„Souhlasím s tebou,“ oznámil Bertie.

„Já také,“ připojil se Ginger.

HÁČEK

8

Následující ráno se teprve začínalo probouzet, když se skupina z Anglie setkala na letišti se svým kolegou od Kanadské jízdní policie. Přistávací plocha měla sice skromné rozměry, ale sloužila svému účelu docela obstojně. Všechno již bylo připraveno k odletu.

Bylo to hezké, jasné ráno, ale chladný vzduch již svědčil o nastupujícím podzimu. Bertie trochu zalitoval, že si nevzal s sebou své zimní vlněné kalhoty.

Jakmile došli k Fraserovi, Biggles poznamenal: „Zdá se, že na počasí máme zatím štěstí.“

„Doufám, že budete mít pravdu,“ odpověděl Fraser. Zahleděl se na oceán, kde se nad vodou vznášel lehký mlžný opar. Několik lodí, které byly na cestě do zarybněných oblastí, připomínalo tajemné vznášející se duchy.

„Vy o tom pochybujete?“ zeptal se překvapeně Biggles.

„Neměli bychom tomu příliš věřit. V téhle části světa se může přihodit cokoli. Tady se počasí dokáže změnit během hodiny. Největším prokletím je mlha, která vzniká smíšením teplých proudů od jihu se studenými proudy ze severu.“

„Takže se raději pustíme do práce,“ navrhl Biggles vesele. „To, co máme před sebou, by nám nemělo trvat příliš dlouho. Mimochodem, podařilo se vám promluvit s vašimi lidmi na Coopers Creeku? Charley Murray mi dal

ten tip. Mluvil s Joem Big Woodem, tím místním Indiánem.“

„Ano. Raulstein tam podle všeho strávil pár dní. Předstíral, že prý čeká na pár přátel. Říkal, že tam měli přijet, aby ho vyzvedli.“

„A stalo se to?“

„Ano. Nastoupil na palubu a to je naposled, co ho někdo viděl. Hádám, že po tom všem musel teritorium opustit. Jestli odjel do Států, nebude snadné ho najít.“

„Proč by měl jezdit do Států?“

„Člun měl americkou vlajku, takže se dá důvodně předpokládat, že jeli tam. Raulstein se musel spojit s někým, koho už znal.“

„Charley Murray řekl, že Raulstein napsal pár dopisů, když u něj přespával. Také říkal, že si chtěl půjčit nějaké peníze. Všiml si někdo jména té lodi?“

„Ano. Grey Goose. Šedá husa. Byla to motorová loď.“

„Zajímalo by mě, kdo byli ti jeho přátelé“, řekl Biggles vážně. „Jestli Raulsteina znali, tak věděli, že je zločinec. A podle starého přísloví, že vrána k vráně sedá, tak to pravděpodobně byli zločinci jako on.“

„Myslím, že na tom něco může být“, souhlasil Fraser. „Ale s tím teď nic už nenaděláme, proto bychom se mohli zvednout.“

„Pojďme na to.“

Helikoptéra byla čtyřsedadlová, takže dalo dost práce, aby se tam všichni směstnali. Ale naštěstí Tommy byl štíhlý a tak se vmáčkł na zadní sedadlo mezi Gingera a Bertieho.

Stroj se ocitl v minutě ve vzduchu a nechal pod sebou krajinu, podobnou mapě. Ten obrázek nebyl nijak inspirující, snad jedině pro nějakého lovce, stopaře nebo rybáře – krajinu tvořily rozsáhlé lesy plné jedlí, modřínů

a dalších jehličnanů, přerušené tu a tam stříbrnou stuhou řeky. Občas se tam vyskytla mýtiny, kde dřevorubci začínali těžit. Na východní straně, přes niž nyní stroj letěl, pevnina končila většinou prořídlymi skalami, které stály proti chladným vlnám Atlantiku jako obranný val v nekonečné válce. Bylo tam mnoho míst, kde moře svou bitvu vyhrálo a vykouslo do hladké pobřežní linie další zátoku.

Jejich cíl, ostrov Marten, dlouhý šedý stín v mlžném oparu, vypadal jako obluda vynořující se z moře. Měli jej v dohledu od chvíle, kdy vzlétli a teď se jeho kontury zesilovaly, čím více se k němu blížili. Zaručeně to nebyl jeden z těch tropických ostrovů, o kterých kolují romantické představy z prospektů cestovních kancelářů.

Za pět minut již nad ním kroužili. Fraser zvolna snižoval výšku, aby se dostal co nejbližší k povrchu. Nebylo tam toho moc k vidění. Po pravdě řečeno tam nebylo vůbec co pozorovat. Žádné výrazné linie, pouze křivka pobřeží, omývaná bílou pěnou, jen s občasným pruhem kamenité pláže, na niž se skály zřítily pod nemilosrdným bičováním vln. Zbytek byl právě takový, jak jej Tommy popsal, a určitě jak si jej Ginger mohl představit – nízké skalnaté kopce, jejichž pochmurné svahy byly v nižších polohách pokryté věčně zelenými lesy. Bylo na první pohled zřejmé, že jediné místo, kde by bylo možné přistát s letadlem – opět jak se jim to Tommy pokusil přiblížit – byl střed ostrova, který se zdál dostatečně rovný a pokrytý čímsi, co vypadalo jako hrubá tráva, i když to také mohla být bažina nebo rákosí, zakrývající močál. Pro pilota je to velmi riskantní omyl, když se pokusí odhalit pravdu o takovém povrchu. To totiž může většinou jenom metodou pokus – omyl. Oblast

ve svém celku tvořila mělký bazén, což by také mohl být vyhloubený kráter nějaké dávno vyhaslé sopky.

Ginger pohlížel dolů a očekával v dálce nějakou známku života. Kromě neodbytných mořských ptáků neviděl nic. Ani ve sklech dalekohledu, který si přinesl s sebou. Nemohl nikde rozpoznat žádný pohyb. Nebyl ani vítr, takže dokonce i stromy stály nehnutě, jako vyrovnané šiky na přehlídce. Dalo mu nějaký čas, než objevil domek, a to ještě s pomocí Tommyho, který znal jeho polohu. Srub byl postaven z nehoblovaných kmenů, takže bezbarvě splýval s okolím, a navíc jej zčásti zakrývaly stromy. Kromě skal zatím nemohli rozpoznat povrch ostrovní plošiny. Ty stromy by dokázaly schovat celou armádu, kdyby se tam nějaká chtěla ukrýt. Ginger si pomyslel, že na tomhle ostrově by v žádném případě nechtěl zůstat delší čas. Naštěstí tohle zatím nehrozí, pomyslel si optimisticky.

Fraser se pomalu spouštěl dolů, stroj ve vzduchu téměř stál nad travnatou plochou. „Zdá se, že tu není ani živáčka,“ řekl. „Co chcete, abych udělal teď?“

„Kdybyste nás mohl vysadit, pokud to bude možné,“ odpověděl Biggles. „Můžeme otestovat, jestli je to místo pro přistání dost bezpečné.. Vidím tam nějaké louže, takže to může být i mokřina. Nechtěl bych, abyste kvůli nám podstupoval nějaké riziko. Nechám to na vás.“

„To brzy zjistíme,“ řekl Fraser a pomalu, se vzrůstající opatrností, nechal stroj klesat. Lyžiny helikoptéry se dotkly země, a podle lehkého nárazu se zdálo, že podklad je pevný. Pilot se vyklonil z okénka, aby se ujistil, že se stroj nepotápí. „Oukej,“ oznámil, očividně spokojený s hladkým průběhem přistání. „Můžete vyjít ven a podívat se, co to skutečně je.“

Biggles se spustil dolů, a po té, co udělal několik kroků, volal, že povrch je dostatečně tvrdý. „Tedy aspoň pro tuto chvíli,“ řekl a pokračoval: „Je tu docela slušná vrstva bláta, takže bych to nechtěl vidět po větším dešti. Voda by se sem z těch kopců přímo hrnula.“

„Co mám teď dělat já?“

„Tak, když už jsme tady, mohli bychom sebrat, co jsme přišli zachránit.“ Biggles zavolal na Tommyho: „Jak daleko si myslíš, že jsme od toho místa?“

„Asi tak míli. Možná trochu víc.“

Biggles se obrátil k pilotovi. „Bud' tady na nás můžete počkat, nebo odletět a vrátit se pro nás později.“

„Jak dlouho se asi zdržíte?“

„To nemohu říci přesně. Chtěl bych se také podívat na ten domek a na stopy, co tu mohly zůstat po Campbellovi.“

Fraser souhlasil. „Ano. To je dobrý nápad.“

„Proč nepůjdete s námi?“ navrhl Biggles.

Fraser se na moment zamyslel. „Ne. Bude lepší, když nepůjdu,“ rozhodl se. „Z velitelství mohou dojít nějaké depeše a já bych měl být na letišti, abych na ně mohl reagovat. Navrhuji vám: Teď se vrátím a přiletím pro vás, řekněme v poledne. Co tomu říkáte?“

„To je dobré. Do té doby bychom měli být hotovi.“ Kývl Biggles. „Pokud byste se z jakéhokoli důvodu zdržel, my to přežijeme, protože si pomůžeme zásobami v domku. Jako tehdy, když tu ztroskotal Raulstein.“

Fraser se usmál. „Souhlasím. Angusovi už to nebude vadit.“

Všichni kromě pilota již byli venku na pevné zemi. Uzavřeli dveře helikoptéry a dívali se, jak se rotor

roztočil, když Fraser přidal plyn. Stroj se odlepil od povrchu, pilot jim zamával na pozdrav a odletěl.

Celá skupina se za ním chvíli dívala. Pak se Biggles obrátil k Tommymu a řekl: „Ved’ nás. Ty znáš cestu.“

„Chcete, abych vás vedl rovnou tam, kde jsem schoval šperky?“

„Ovšem. Co jiného?“

„Myslel jsem, že byste se při cestě mohl chtít zastavit v domku. Příliš bychom si při tom nezašli.“

„Tak dobře. Uděláme to tak, i když se už nemohu dočkat, až budu mít pytel s těmi cingrlátky v rukou. Jenom doufám – pro tvoje dobro – že tam po tom všem ještě jsou.“

„O to se nemusíte obávat,“ prohlásil Tommy procítěně. „Budou tam. Nebezpečí by jim hrozilo, ledaže by se lišky rozhodly začít nosit šperky.“

Biggles se neusmál. „Kdybys měl tolik zkušeností lovce pokladů, jako mám já, věděl bys, že je v tom vždycky nějaký háček. Pokaždé se dostaví něco neočekávaného.“

„Tentokrát ne,“ řekl Tommy. „Uvidíte.“

Nic víc už neřekli. Tommy se pustil po nerovné cestě směrem k nejbližším stromům, které lemovaly planinu. Ta byla zřejmě příliš měkká na to, aby sama dokázala udržet kořeny velkých stromů. Místo toho tam byly bohaté trsy mechu nebo rákosí, což vždycky svědčí o dostatku vody. Pod jejich nohama také každou chvíli začvachtalo.

„Ještě že jsme tady nezkusili přistát rovnou s Merlinem,“ poznamenal Ginger. „Mohli jsme tu uvíznout.“

„No, já nevím,“ odpověděl váhavě Biggles. „V nejvyšší nouzi bych to risknul. Teď jsme v nejnižším bodě. O něco výše bude povrch tvrdší. Kromě toho, je tady dostatek vegetace, která nedovolí podvozku lehkého stroje, aby se propadl. Samozřejmě by nesměl být přetížený.“

Když došli k lesu, přehuštěnému porostu ze zakrslých modřínů, promíchaných s břízami, Tommy zamířil vzhůru ke zvedajícímu se obvodu ostrova. „Myslím, že jdeme správně,“ řekl. „Nikdy před tím jsem neviděl tuhle část ostrova jinak než skrze husté stromy.“ Jak se ukázalo, jeho smysl pro orientaci nebyl špatný. Stromy prořídly, a najednou byl před nimi na mýtině, na svahu přehlížejícím moře, malý srub, solidní domek z neotesaných kmenů, přesně takový, jaký Tommy popsal. Když se přiblížili, jeho kroky znejistěly. Zastavil se.

„Co se stalo?“ zeptal se Biggles. „Tušíš něco zlého?“

„Nevím,“ pomalu odpověděl Tommy. „Ale něco vám mohu říci s jistotou. Někdo tu byl od té doby, co jsem tohle místo viděl naposled.“

„Jak to víš?“

„Celý tenhle binec.“ Protáhlým pohybem ruky Tommy ukázal na nevzhledné kupy plechovek, krabic a lahví, které byly poházeny přímo před domkem. Odpad vypadal, jakoby ty prázdné obaly někdo jednoduše vyhazoval přímo ze dveří nebo z oken. Tam byly ty hromady největší.

„Myslíš si, že se pan Campbell mohl vrátit,“ navrhl Bertie.

Tommy zavrtěl hlavou. „To si nemyslím. Nikdy jsem ho neviděl dělat něco podobného. Když jsem tu byl, dával si zvlášť záležet na tom, aby se všechno

vyhazovalo do díry, která byla právě na tenhle odpad vykopána vzadu.“

„Pojďme tedy dovnitř,“ řekl Biggles náhle. Rychle se přesunul k oknu. Nahlédl dovnitř a přešel ke dveřím. Nebylo zamčeno. Otevřel a všichni se nahrnuli dovnitř. Tomy strnul s výkřikem: „Podívejte se na to! Tohle by Campbell neudělal. Udržoval svůj dům tak čistý, jako by se o něj starala žena.“

Jeho slova ani nepotřebovala vysvětlení. Místnost – s použitím správného výrazu – vypadala jako chlívek. Bylo jasné, že ten, kdo ji naposled obýval, si nedělal starosti zvedat cokoli, co mu upadlo na zem. Všude byly ještě zablácené stopy. Bláto zůstalo dokonce i na židlích, jak si někdo opřel špinavé boty o sedadlo. Okolo kamen byly rozházené hromádky dřevěného popela. Dvířka příborníku byla vyvrácena. Tommy je otevřel dokořán a ukázal na prázdné regály. „Tady byly uložené zásoby,“ řekl strnulým hlasem. „Ted’ tu není ani párek.“

„Vypadá to, že příští trosečníci nebudou mít takové štěstí, jako jste měli vy,“ zažertoval Biggles.

„Tohle musela vyžrat smečka vlků.“

„Vlci s sebou nenosí otvíráky na konzervy,“ odporoval Biggles stroze. „Nemluvte tolik. Tohle si musím důkladně promyslet.“ Zmlkl a zvedl dlouhý nedopalek cigarety a pozorně jej zkoumal. „Vzpomínáš si, jakou značku cigaret kouřil Campbell?“

„Nikdy jsem ho neviděl s cigaretou. Vždycky kouřil jen dýmku.“

„Tahle cigareta je americká. To ale moc neznamená. Americké cigarety můžeš koupit skoro všude na světě. Pravděpodobně se sem dostaly z pevniny. Řekni mi Tommy: Raulstein kouřil?“

„Občas. Ne pořád. Většinou doutníky. Nikdy jsem ho ale neviděl s cigaretou.“

Biggles beze slova rozdrtil nedopalek ležící na zemi podpatkem boty.

„Tak vy si myslíte, že tu Raulstein byl?“ naznačil Ginger.

Biggles přikývl. „Kdo jiný by to mohl být? A nepřišel sem sám. Měl s sebou přinejmenším ještě někoho, kdo kouřil cigarety. Očividně tu strávili delší dobu.“

„Co tady mohli dělat?“ zeptal se Ginger.

„Dám ti hádat. Můžeš jen jednou.“

„Ta loď, která odvezla Raulsteina z Cooper Creeku... přijel sem s ní...“ dohadoval se Bertie. Biggles opět jenom přikývl. „Taky se mi to tak jeví. A nelíbí se mi to. Hlavní otázka zní: Našli, co hledali? Měli bychom to zjistit – a tak, bez dalšího maření času, se pokusíme hádanku vyřešit. Pojd', Tommy. Ukaž nám, kdes to schoval.“

Tommy neprotestoval. Věděl, že teď všechno záleží jen na něm a měl úzkost vepsanou do tváře, když prudce otevřel dveře a vyšel ven. S jistotou nabral směr rovnoběžně s pobřežím. Jen jednou se zastavil, když ukázal na špičku skály, která spadala prudce do moře. „Tohle je ten výčnělek, o němž jsem vám říkal. Tady ty věci poprvé ukryl Raulstein.“ řekl. „Támhle ještě můžete rozeznat tu hromadu kamení, kterou vše zaházet.“

„Pokračuj,“ žádal Biggles.

Tommy kráčel dál a odhadoval vzdálenost od výčnělku. Pak jeho krok jakoby začal ztrácet energii. Znejistěl. Nakonec se musel zastavit, rozhlížel se a dolní

čelist mu vyděšeně poklesla. Obrátil své šokované oči k Bigglesovi. „Něco se stalo,“ vyhrkl.

„Co? Ven s tím!“

Tommy zvedl ruku. „Přesně tam jsem schoval do díry ten vak.“ Zdálo se, že jen těžce hledá slova.

„Chceš říct – pod celou tuhle horu?“

„Ta hora tam předtím nebyla.“

Mluvil o svažitě hromadě hlíny a kamení, ze které ze všech stran vyčnívaly zlámané kmeny stromů a zbytky větví.

„Zřejmě se tady sesunula půda,“ zakoktal Tommy.

„To vidíme,“ odvětil Biggles příkře. „Kde byla ta liščí nora? Popiš to co nejpřesněji.“

„Já – já nevím.“

„Úžasné,“ zabručel Biggles.

Biggles pokračoval. „Ty myslíš, že je to někde pod tou hromadou sutin?“

„Ano.“

„To je škoda,“ řekl Biggles. „Ale neboj se, Tommy. Nebudu tě činit za ten sesuv zodpovědným.“

„Mně je to opravdu líto,“ řekl Tommy zoufale. „Jak jsem jen mohl tušit, že se to může stát?“

„Nemohl jsi to tušit. Člověk nikdy neví, co zlého ho může potkat, ale můžeš se spolehnout, že k něčemu vždycky dojde. Mám pocit, že jsem tě už varoval, aby ses na to připravil. Teď to tu tedy máme,“ říkal Biggles smířlivě.“

NEVÍTANÍ NÁVŠTĚVNÍCI

9

Biggles řekl: „Můžeš si opravdu vybavit, Tommy, kde přesně byla ta liščí nora?“

„Ano, myslím, že bych si to dokázal vybavit,“ odpověděl Tommy. „I když, rozumíte, ty stromy, co sem napadaly, tohle místo dost změnily.“

„Přirozeně. Tak, jak to vypadá, máme před sebou spoustu kopání a hrabání. Ale rozhodně s sebou nemáme potřebné nářadí. To je na nic. Na druhé straně – jestliže Tommy nemůže úkryt najít, Raulstein ho nenajde tím spíš – i kdyby věděl, že to bylo schované v noře. Takže pytel musí být stále tam, kam ho Tommy schoval. To je naše jediná útěcha.“

Ginger poznamenal: „Raulstein, když nadělal takový binec ve srubu, určitě další hledání vzdal a vypadl.“

„Doufejme, že máš pravdu,“ odpověděl Biggles. „Mám jen strach, že tohle není krátkodobý úkol. Nemá však smysl vzdychat na tunami hlíny a kamení.“ Podíval se na hodinky. „Je čas, abychom se vydali na schůzku s Fraserem. Může nás i politovat, až mu řekneme, co se stalo, ale může nám i pomoci.“

„Musíme jen doufat, že se sem vůbec dostane,“ řekl Bertie.

„Co tím myslíš?“

„Podívej se na nebe.“

Ostatní, kteří se zatím plně soustředili na problém se sesunutou půdou, zvedli hlavy. Od moře sem plula po nebi obrovská létající přikrývka husté mlhy, a halila všechno za sebou do světla šedé tmy.

Biggles vyskočil. „Hod’me sebou,“ řekl úsečně. „Ještě je šance, že Fraser si toho nadělení všiml a zkusí přiletět dříve, než ten neřád pokryje celý kraj. Jdeme.“

Vyrazili.

Po pěti minutách úporného běhu bylo jasné, že šanci nemají. Ještě než skupina urazila pár stovek metrů, ještě než se ocitl na dohled srub, další vlny lepkavé vlhké masy je předběhly a pokládaly se před nimi, takže se museli semknout, aby se navzájem neztratili z dohledu.

„Ještě blíže k sobě,“ nařídil Biggles. „Ať se každý drží muže před sebou, nebo se může stát, že někdo klopýtne a zřítí se přes okraj útesu.“

Pokračoval v cestě, dokud to jen šlo, ale nakonec se musel zastavit. Zbytek skupiny se na něho přimáčkl. „Nemá to cenu,“ zabručel. „Nemůžeme dělat vůbec nic, ještě bychom se ztratili a skončili v nějakém močále nebo spadli do moře. Nemá ani cenu hledat místo, kde nás vysadila helikoptéra. Fraser tam být nemůže. Určitě má dost rozumu, aby v takovém nečase neodstartoval. Trvalo by mu celou věčnost, než by vůbec našel ostrov, natožpak nás. Když vezmu v úvahu, odkud to přišlo, tak mlha už teď dosáhla pevniny a on ani vzlétnout nemůže. To nejlepší, na co můžeme vsadit, je srub – pokud jsme schopni ho najít. Budeme muset počkat, až se mlha přežene nebo rozpustí, to je celé.“

„Jsem zvědavý, jak dlouho to může trvat?“ zeptal se Bertie.

„Bud' zvědavý, jak chceš,“ odpověděl Biggles chmurně. „Pokud jde o mne, opravdu nevím, Až dosud mám pocit, že se vítr nezměnil. Zdá se mi, že jsem někde četl, že tyhle mlhy v okolí Newfoundlandských ostrovů, mohou trvat třeba celé týdny. A právě tady teď jsme.“

„Úchvatná představa,“ vydechl Bertie. „Škoda, že bouře neodnesla Raulsteina až někam do tropů.“

„Neodnesla a na banány můžeš zapomenout,“ odpověděl Biggles ironicky. „Ted' zkusme najít srub a zavřít se v něm před tímhle nečasem, jinak budeme za chvíli mokří jako houba. Fraser dobře ví, kde jsme. Přiletí pro nás, jak jen to bude možné.“

„Měli bychom ho slyšet, pokud odstartuje,“ řekl Ginger.

„Pochybuji. Tahle vrstva husté tmy je dostatečně silná, aby ztlumila cokoli, co je slabší než třesk hromu. Ujmi se vedení, Tommy. Ty můžeš najít cestu. Ale pro dobrotu boží, držme se co nejdál od skal.“

Vyšli pomalými kroky, v zástupu, každý muž se držel rukou za rameno toho před sebou. Kráčeli světem, který náhle nepřírozeně ztichl, pak zmizelo i neustálé pokřikování racků. Ti také někam odletěli, patrně si vyhledali útočiště mezi skalami.

Jak se ukázalo, Tommy osvědčil své schopnosti vůdce. K hromadám odpadků okolo chaty se dostali bez výrazných problémů. Vešli dovnitř. Biggles zavřel dveře, setřel si kapičky rozpouštějící se mlhy z obočí. „Rozdělte někdo v kamnech,“ přikázal. „Zůstalo tu přinejmenším pár polen, když nic jiného. Můžeme tak být v teple, i když nemáme co vařit.“

Oheň se ve chvílce rozhořel a když se od něj začalo rozlévat teplo, sesedli se v jeho dosahu tak pohodlně, jak

jen jim to podmínky dovolovaly. Nějakou dobu bylo ticho. Nikdo neměl co říci. Ani zvenku se neozýval žádný zvuk. Mlha s sebou všude přinesla ono podivné ticho, jako by celý ostrov byl přikrytý velkou peřinou. Čas ubíhal. „Musím říci, že je to pěkná nuda,“ poznamenal Bertie nakonec, když se marně porozhlížel po nějaké konzervě s jídlem, která by unikla pozornosti předchozích obyvatel. „Je dost zlé být uvězněn na takovém konci světa, a ještě k tomu trpět hladem,“ postěžoval si.

„To je mi líto, je to moje chyba,“ zabručel Biggles. „Měl jsem mít víc rozumu, a ne přijít sem jako na výlet bez jakýchkoli zásob. Vždycky na to dávám pozor, ale tentokrát se mi to zdálo nějak zbytečné. Slibuji, že už to víckrát neudělám.“

„Fraser říkal, že by tomu počasí moc nevěřil,“ připomněl nešetrně Ginger.

„Jsem si zatraceně jistý, že něco takového ale opravdu neočekával, jinak by to přece řekl.“

Následovala další věčnost uplývajícího ticha.

Přerušil je Bertie. „Zatraceně, cožpak nemůžeme dělat vůbec nic?“ stěžoval si. „Je to ubíjející jen tak tu sedět na bobku a koukat do plamenů jako hejno sov.“

„Víš co?“ zeptal se Biggles. „Chceš snad, abych vám vyprávěl pohádku o Červené Karkulce v černém lese?“

„Ne, děkuji. Jediné co vím, že pokud někdo brzy nezačne něco dělat, dostanu hysterický záchvat. Všechno mi nějak začíná lézt na nervy.“

Tommy promluvil. „Něco mě napadá.“

„Copak?“ zeptal se Biggles.

„Místo, abych tu jen tak seděl, mohl bych jít zpátky k tomu sesuvu a podívat se, jestli nenajdu něco, co by mi připomnělo místo, kde jsem schoval ten vak. Je dokonce určitá naděje, že bych mohl najít i tu liščí noru. Hromada nemusí být přece tak tlustá, jak vypadá na první pohled.“

„To místo ale nikdy nenajdeš.“

„Nevidím důvod, proč bych neměl. Cožpak jsem snad nenašel cestu sem, hm?“

Biggles argument po chvíli váhání uznal. „Překvapilo by mě, kdybys cokoli našel. Ale tak jako tak, když si myslíš, že je to správné, jdi. Za pokus nic nedáme. Oukej. Ale prosím tě: drž se dál od útesů.“

„Uslyším zdola hluk vln.“

„Stejně moc blízko nechod'. Neztrat' se, to je jediné, o co tě žádám. Je to už samo o sobě dost zlé a nemáme zapotřebí, abychom se ještě museli vydat na pátrací výpravu.“

„Dám pozor, aby se mi nic takového nestalo,“ slíbil Tommy, když odcházel.

„Nemá naději,“ předpověděl Gigner truchlivě.

„Dovedu pochopit jeho obavy,“ řekl Biggles. „Objevení toho vaku pro něj znamená daleko víc, než pro nás. Jeho budoucnost záleží na tom, jestli ho najde. Ale pro nás to neznamená vlastně nic. Abych pravdu řekl, srdce by mi nepuklo, kdybych ty klenoty ani okem nespatrił. A vůbec by mně to nepřekvapilo. Ještě jsem neviděl žádnou výpravu za pokladem, pro jaký jsme teď tady my, aby se vše dařilo podle plánu. Vždycky to vypadá na první pohled snadné, ale pak to vůbec lehké není.“

„Nerozčiluj se, kamaráde,“ utěšoval ho Bertie. „Všechno půjde. Uvidíš.“

„Já se nerozčiluju. Jen to plýtvání časem mě přivádí k zuřivosti. Nicnedělání mi šlo vždycky na nervy. Zapomeň na to.“

V místnosti se opět rozhostilo ticho. Tentokrát na hezky dlouho. Uběhla snad hodina, aniž by kdokoli řekl jediné slovo. Dvě hodiny. Čas od času Biggles vstal, šel ke dveřím a studoval počasí. Vůbec se neměnilo. Zůstávalo stejné. Viditelnost nulová. Mlha naplnila i prostor u otevřených dveří jako bílá stěna. „Co tam ten mladý blázen může dělat?“ zamumlal konečně, když se podíval na hodinky.

„Jestli se ptáš mě, řekl bych, že se pořádně a opravdově ztratil,“ odpověděl Ginger melancholicky. „Ale nemám zrovna nejmenší chuť jít ven a hledat ho.“

Netrvalo dlouho a všichni sebou trhli – zvenku se ozval náhlý zvuk, krátké a ostré prásknutí, ztlumené mlhou. Biggles vyskočil. „Co to u čerta bylo?“

„Znělo to tak, že bych to tipoval na výstřel, starý brachu,“ odpověděl Bertie klidně.

„Tommy přece nemá zbraň. Pokud ano, nic mi o tom neřekl!“

Bertie pokrčil rameny.

„I kdyby měl zbraň, copak je tu něco, po čem by mohl střílet?“ připojil se Ginger.

„Prásknul po nějaké lišce,“ navrhl Bertie ne zcela přesvědčivě.

„Nemluv nesmysly,“ odsekl Biggles. „Co by teď chtěl dělat s liškou?“

„Aby měl ozdobu na kožešinovou čepici – možná, víte, něco na styl divokého západu.“

„Anebo myslí na maso do hrnce,“ nabídl Ginger.

„Ještě jsem nikdy nezkoušel dušenou lišku,“ poznamenal Bertie. „Tak hluboko jsme zatím neklesli.“

„Jestli to nestřílel Tommy, a nedovedu si představit, že by to byl on, tak musí být na ostrově ještě někdo jiný,“ prohlásil Biggles. „Mám na to jedinou odpověď. Jestli –“

Náhle se odmlčel, když se zvenku ozval další zvuk. Velmi zblízka. Bylo to hlušné zařinčení a rachot, jako by někdo nakopl prázdnou plechovku. „Přicházejí potíže,“ uzavřel Biggles ostře, a přejel si rukou kapsu, kde měl svou zbraň. Zatím ji nevyndal. Dveře se rozletěly a objevil se Tommy. To on přišel s takovým spěchem, že klopýtl a upadl. Jeho tvář byla bílá jako křída a měl na ní krvavý šrám.

„Raulstein,“ zasípal divoce, když se zvedl. „Je tady.“ „Cože?“

„A není sám. Jsou s ním další muži.“

„Co je s tebou? Jsi zraněný?“

„Ne. To je jen malé škrábnutí. Raulstein po mně vystřelil. Cítil jsem, jak mě kulka štípla, když mi přelétla přes tvář.“

„Tak dobře. Dej se dohromady. Podíváme se na to.“ Biggles prozkoumal zranění. „Nemusíš se ničeho bát, ale bude lepší, když tě ovážeme, aby to zůstalo čisté,“ rozhodl se. „Jak se to stalo?“

„Byl jsem u sesuvu. Oni ke mně přišli zezadu,“ vysvětloval Tommy, sotva popadaje dech. „Byli tři. Měli zbraně. Raulstein řekl, že tušil, že se vrátím. Pak chtěl vědět, kam jsem schoval ten pytel. Předstíral jsem, že nevím, o čem mluví, ale nechtěl na to přistoupit. Řekl, že když mu nevydám ten vak, tak mě zastřelí. Ale opravdu

jsem si nemyslel, že by to mínil vážně. Myslím, že jenom blfoval.“

„Proč by měl blfovat?“

„Předpokládám, že mu došlo, že když mě zastřelí, zabije tak svou jedinou naději. Jestli to chce ještě někdy najít, tak ví, že já jsem jediný, kdo může vědět, kde to je. Ovšem, nemohl si tím být jistý. Ale zdálo se mi, že je o tom přesvědčený. Nevím proč.“

„To je jasné. Přece ses sem vrátil. Jaký jiný důvod by tě mohl přimět k návratu?“

„Jasně. To mě nenapadlo.“

„Nevadí. Pokračuj. Co bylo dál?“

„Vzal jsem roha. Mrsknul jsem sebou, a doufal jsem, že zmizím v mlze, než po mně stačí vystřelit. To byla jediná šance, jakou jsem měl. Bylo mi jasné, jakmile se ty šperky dostanou do jeho rukou, hned mě zastřelí. Tak jsem běžel. Někdo vypálil. Nevím, který z nich to byl. Nezastavil jsem se, dokud jsem nedoběhl sem. To je všechno.“

„Kolik jich tam celkem bylo?“ zeptal se Biggles.

„Viděl jsem tři.“

„To nám ještě scházelo,“ podotkl smutně Bertie.

„Určitě museli slyšet helikoptéru, možná nás viděli i přistávat. A i kdyby nás neviděli, došlo jim, že už tu nejsou sami,“ řekl Biggles klidně. „Tak, a teď už bezpečně víme, kdo nadělal ten svinčík ve srubu.“

„Jak se sem dostali?“ chtěl vědět Ginger.

„To je přece jasné. Jakmile ten člun vyzvedl Raulsteina v Cooperově zátocě, přijeli sem. Ještě tu někde musí kotvit, ukryli ho, aby nebyl na dohled, o tom nepochybujte.“

„Mohli jsme to předpokládat. A podívat se po něm dříve, než jsme začali cokoli podnikat,“ řekl Bertie.

„Tuhle možnost jsem ovšem nepřehlédl, ale nebyl prostě čas,“ odpověděl Biggles. „Abychom prozkoumali celé pobřeží, znamenalo by to jít pěšky osm nebo deset mil po špatném povrchu.“

„Takže co teď budeme dělat?“ zeptal se Ginger.

„Nemáme na vybranou,“ odpověděl Biggles. „Zůstaneme, kde jsme. Dokud se tahle pekelná mlha nezvedne, jsme uvázáni tady.“

Další diskusi zakrátko přerušil ode dveří lehký zvuk. Všichni muži v místnosti se tam jako na povel podívali. V otevřených dveřích se objevil tmavý stín, jako zarámovaná silueta na pozadí mlhy. Byl to muž. V napřažené ruce držel revolver. Každému uvnitř bylo jasné, kdo to je. Za ním se mihly další matné stíny.

V místnosti se nikdo ani nepohnul.

RAULSTEIN

ROZKAZUJE

Raulstein se pomalu pohnul vpřed. „Á, tak tady jsi, Tommy,“ řekl měkce. „Myslel jsem si, že tě najdu tady. Proč jsi chtěl utíkat? Vždyť ses mohl poranit. Tito moji přátelé jsou náchylní jednat prchlivě. Jak vidím, máš tu taky pěknou malou partu.“

Vešel dál do místnosti a jeho rty se usmívaly, nikoli však jeho oči. Ty byly neklidné jako oči nervózního vrabce. Jeho společníci ho následovali. Také oni měli zbraně. Raulstein pokračoval: „Není třeba dělat problémy, dokud nikdo nepodnikne žádnou hloupost. Tak, a teďka, Tommy, kam jsi to dal? Buď vnímavý chlapec. Nikdy jsem ti přece neublížil, nebo snad ano? Nikdy jsem na tebe nevztáhl ruku. Zacházel jsem s tebou jako se svým vlastním synem. Uvidíš, že dostaneš své.“

Ginger odhadoval vetřelce. Raulsteina si nebylo možné splést. Odpovídal popisu, který jim předal Tommy. Swarthy, s černými vlasy a tmavýma očima a jemnými způsoby, kterými si získával přízeň, byl typický Levantinec. Lidé nevypadají vždycky podle toho, co opravdu dělají, ale ti druzí dva mohli od minuty vystupovat jako gangsteři v hollywoodských filmech. Oba byli malí, štíhlí, bledí, s chladnou tvář hráčů pokeru, se studenýma očima, s přiléhavými prudce elegantními obleky a květovanými vázankami. Jeden z nich měl plstěný klobouk se stříškou spuštěnou do čela, druhý zase špičatou jachtařskou čepici.

Biggles se otočil na Tommyho a řekl: „Nemluv s nimi. Nech to na mně.“ Raulsteinovy tmavé oči po něm šlehly. „A vy ráčíte být kdo?“

„To zjistíte.“

„Tommy je jeden z nás.“

„Kdysi býval. Už není.“

„A co to má společného s vámi?“

„Velmi mnoho.“

„Vy jste nějaký chladnokrevný společník, že si s námi dovoluujete mluvit takhle.“

„A kdo si myslíte že jste vy? Proč bych neměl?“

Raulstein se zamračil. „Nejlépe byste si měl hlídat svůj byznys a nestrkal mezi nás nos.“

„Tohle je můj byznys.“

„A to říká kdo?“

„Já to říkám.“

„Chytré, že? Dobrá, jestli nechcete přijít k úrazu, měl byste si to pořádně rozmyslet.“

„Nedojde k žádný úrazům, bez obav,“ Biggles mluvil klidně, jakoby jen náhodně volil slova.

Raulstein vzhlédl a zdálo se, že je vyveden z konceptu.

Jeden z Američanů se na něj zadíval a vyštěkl. „Tak, a už dost keců! Jen ztrácíme čas. Vyříd' me to. Kdo jsou ti chlapi?“

„Zdá se, že vy jste už ztratili času mnohem více,“ řekl mu Biggles.

Raulstein sebou škubl, jako by ho něco náhle napadlo. Podíval se přísně na Tommyho: „Ty jsi kecal?“

„Řekl jsem polici všechno, co vím, jestli vás zrovna tohle zajímá,“ odpověděl Tommy odvázně, ale hodně prostoduše.

Zdalo se, že Raulsteinova tvář se zkroutila vzteklou křečí a on pozvedl svůj revolver, jako by měl v úmyslu zastřelit Tommyho na místě. „Já –“

„Ať mu budete nadávat, nebo ho zastřelíte, nikam se nedostanete,“ vpadl Biggles. „A pokud jde o vás –“ pohlédl k Američanům – „nevím, co jste zač. Ale pokud dáte na moji radu, půjdete odkud jste přišli nebo si ukousnete větší krajíc, než můžete spolknout.“

„Co to má znamenat?“ vyštěkl ten s jachtařskou čepicí a pozoroval Bigglese přivřenýma očima.

„Rád vám to vysvětlím. Policie na obou stranách Atlantiku ví, co vás sem přivedlo. V Kanadě už také vědí své. Ať se hnete kamkoli, všude už na vás budou čekat s želízky. Kromě toho musíte být blázni, když předpokládáte, že se s vámi Raulstein bude dělit, kdybyste ty klenoty našli. To je ovšem nepravděpodobné. On už se takhle zbavil dvou mužů, aby vypadli ze hry. Proč byste vy měli očekávat něco jiného?“

„On lže,“ rozčiloval se Raulstein.

„O čem mám jako lhát?“ zeptal se chladně Biggles.

Zdalo se, že Američan znejistěl. „Vy sám asi nebudete policajt, nebo snad ano?“

„Můžete mi tak říkat.“

„Z Anglie?“

„Přesně tak.“

„To jsem si myslel. Podle přízvuku, jakým mluvíte. A vy jste to dítě Tommyho přivedli sem?“

„On nás sem přivedl. Ale vyjde to nastejno.“

„Takže on ví, kde jsou ty věci schované?“

„To jsem neřekl.“

„Neposlouchej ho,“ vpadl Raulstein. „On blufuje. Jsou tady ze stejného důvodu jako my. Tommy ví, kde je

to schované. On půjde s námi, vid' Tommy? On ukáže nám, kde ty věci jsou. On ví co dělat. Má přece hlavu na svém místě“

Biggles pokrčil rameny. „Nejsem v situaci, kdy bych vám mohl zabránit vzít ho s sebou násilím. Ale pamatujte si má slova: jestli se mu cokoli stane, tvrdě za to zaplatíte.“

„To tedy uvidíme,“ vysmíval se Raulstein. „Jen pojď, Tommy, bez obav.“

Tommy se prosebně podíval na Bigglese.

„Bylo by možná lepší, kdybys s nimi šel,“ poradil mu Biggles, protože věděl, že k tomu nakonec zřejmě musí dojít. „Mají dost rozumu na to, aby ti neublížili. Zvlášť když vědí, že jsme tady my.“

Tomy vstal. „Tak dobrá, když to říkáte vy...“

„Všichni ostatní zůstanete tady,“ varoval je Raulstein jízlivě. „Každý, kdo by se pokusil opustit tenhle srub, dostane, co mu patří. Říkám vám – někdo bude hlídat.“

Vetřelci opustili chatu a vzali Tommyho s sebou.

Když se za nimi zavřely dveře, Bertie a Ginger se překvapeně, téměř užasle, podívali na Bigglese

„Tys dovolil, aby ho odvedli,“ obvinil ho Ginger nedůvěřivě.

„Co jiného jsem mohl dělat? Kdybych se ho pokusil za každou cenu zadržet tady, znamenalo by to přestřelku, ze které bychom ani náhodou nevyšli beze ztrát. Jakmile by získali převahu, nejspíš by nás zabili všechny, když už by začali střílet. Víme, že Raulstein o vraždě dlouho nerozmýšlí. Každopádně, když jsme tady takhle uvázli, nesmíme v žádném případě riskovat oběti. Zdá se mi, že nejlepší, co můžeme dělat, je hrát o čas. Ted' si můžeme

všechno promyslet. Oni stále ještě nevědí, že máme v kapsách zbraně, takže moment překvapení může být jenom na naší straně.“

„Myslím, že když mají Tommyho v rukou, pravděpodobně s tím fouknou.“

„Fouknou? S čím? Oni v žádném případě neodejdou bez kořisti, pro niž sem přišli. Ale než se k ní dostanou, je to ještě běh na dlouhou trať.“

„Oni Tommyho donutí, aby jim ukázal, kde kořist schoval.“

„Oukej, takže tedy začnou kopat. Pokud ovšem mají cokoli, s čím by kopat mohli, o čemž pochybuji.“

„Tommy říkal, že ho překvapili u toho sesuvu. Oni už si domyslí, co tam asi mohl dělat. Takže minimálně mají hrubou představu o místě, kde vak leží.“ protestoval Ginger.

„Raulstein nemá žádný skutečný důkaz, že by Tommy znal polohu vaku nebo že by to byl právě on, kdo ho schoval. Jenom se dohaduje. Tommy, i když mu budou vyhrožovat, jim nebude schopen pomoci ani o chlup více, než nám.“

„Oni z něj zlostí vyrazí duši.“

„Zabít jedinou slepici na ostrově, která jim může snášet zlatá vejce? To není pravděpodobné. Nebudou přece takoví blázni, aby to udělali.“

„Až se chlapi dohádáte, co takhle kdybyste se pustili do jádra věci?“ řekl Bertie netrpělivě. „Ti ostří hoši tu někde mají ukrytou loď. Oni na ní bydlí. To je důvod, proč už nepoužívají srub.“

„To je dost pravděpodobné,“ odpověděl Biggles. „Ale dokud mlha leží, nejsou schopni se odtud dostat. Stejně jako my. Riskovali by proražení díry do lodi.“

Raulstein, jak víme, není žádný námořník, a zřejmě – sázím se – ani nikdo z jeho kumpánů.“

„Co když se mlha zvedne?“

„Fraser sem pro nás přiletí...“

„A co když se nezvedne? Budeme tady jenom sedět a riskovat, že pomalu umřeme hladem?“

„Co tedy navrhuješ?“

„Já ti řeknu, co mám v úmyslu. Nebudu čekat až začne pršet mana nebeská.“

„Dobře, pokračuj.“

„Shodli jsme se, že tihle vagabundi tu mají určitě lod’.“

„Nepředpokládám, že by sem bez ní připlavali.“

„Pokud je tu lod’, musí mít na palubě zásoby jídla. Souhlasíš?“

„To je rozumná myšlenka.“

„Tak dobře. Na co ještě čekáme? Pokud mi tedy rozumíte.“

„Co tím chceš říct?“

„Chci najít tu zatracenou lod’ a nechat své zuby zakousnout se do něčeho dobrého. A pokud se chlapci budete dobře chovat, přinesu nějakou lahůdku i vám.“

„Takže tvůj džob je teď najít tu lod’?“

„Já ji najdu. Vždycky jsem byl dobrý v hledání lodí. Já je dokážu vyčmuchat na míle daleko.“

„Nezapomněl jsi na něco?“

„Na co?“

„Raulstein říkal, že tu nechá hlídku, aby sejmula každého, kdo se pokusí opustit chatu.“

„Dělal si z nás šašky. U všech d’asů! Nedovedu si představit ani jednoho z těch grázlů, jak sedí celý den na

bobku na mokré zemi a čeká, až se otevřou naše přední dveře.“

„I kdybys měl pravdu, máš před sebou zřejmě velmi dlouhou cestu.“

„Mám nohy připravené.“

„A až tu loď najdeš, co když už ten gang bude zase na palubě?“

„Nechte to na mně, kamarádi. Jestli se nemýlím, tak se všichni budou zavrtávat do té hromady hlíny jako zajíci se psem za ocáskem.“

„Tak fajn, když to tak cítíš. Hodně štěstí.“

„A mám ještě jeden nápad,“ prohlásil Bertie a důkladně si čistil brýle. „Nevím, co se se mnou děje, ale dnes přímo hýřím myšlenkami. Asi bude něco v atmosféře.“

„Co ti přinesla poslední vlna do mozku?“

„Až vyjdu ven – a někdo tam bude hlídat – uslyšíte výstřely.“

„No a?“

„Když nebude žádné střelení, pak vy chlapci, co tu chytáte lelky, budete vědět, že pobřeží je čisté.“

„No a?“

„No, a pak nebude důvod, aby se třeba Ginger nevymotal ven k přistávací ploše a nečekal tam, aby mohl přivítat Frasera, až se mlha rozptýlí. Někdo by tam být měl a dát mu vědět, co se tady děje.“

„A proč bych to nemohl být třeba já?“ zeptal se Biggles.

„Nemohl. Co kdyby se jim Tommy utrhł? Kdyby se to stalo, půjde přirozeně sem. Pokud přijde a najde srub opuštěný, bude si myslet, že jsme ho hodili přes palubu a

nechali ho osudu a celé té smečce na pospas, jestli mi rozumíte.“

Biggles se usmál. „Jak říkáš, drahý chlapče. Tvůj mozek určitě dělá přesčasy. Velmi dobře. Uvidíš, co zvládneš. Musím připustit, že je zatraceně smutné sedět tady a nemít nic lepšího na práci, než se dloubat v nose.“

„Takže vám nebude vadit, když udělám malou exkurzi do terénu? Nakonec, nemám co ztratit.“

„Jenom svůj život, jestli tomu říkáš nic.“

„Nebud' tak dojemný. Věř mi, starý brachu, lpím na svém životě jako málokdo jiný. Já se vrátím.“

Jen dořekl, vytáhl svoji automatickou pistoli, přezkoušel ji a nechal si ji v ruce. Přistoupil ke dveřím. Velmi pomalu je otevřel a vpustil dovnitř škvírou chuchvalec mlhy. Na chvíli zůstal stát jako silueta proti matnému pozadí. Pak se pohnul kupředu a zavřel za sebou dveře.

„Obávám se, do čeho se řítí ubohý starý Bertie,“ řekl Ginger melancholicky.

Biggles na to ani muk.

Neoslouchali, zda se rozlehne střelba.

Neozvalo se nic.

Ginger se opět nadechl.

BERTIE JDE DO AKCE

Bertie opouštěl srub co nejtíšeji a nejpomaleji a zcela nenápadně. Současně byl však ve střehu, aby mohl uskočit, kdyby se Raulsteinova hrozba měla proměnit v ozbrojeného muže. Nemyslel, že je to příliš pravděpodobné, když už pro nic jiného, tak potenciální hlídač by musel stát přímo proti dveřím, aby jeho přítomnost plnila svůj účel. Tak hustá byla mlha. Vidět bylo maximálně na pět yardů, dále ne. Kromě toho, jak už Bertie řekl svým společníkům, nedovedl si představit jak někdo z gangu stojí celý den u dveří ve studené mlze. I když se rozhlížel do všech stran, Bertie nerozeznával nic jiného, než nejasné šedé obrysy bez náznaku kontury, které by označovaly, kde by mohl být kraj lesa. Bylo to beznadějné...

Nic se ani nepohnulo. Nic ani nepíplo. Zdálo se, že ostrov byl k smrti udušen pláštěm husté páry, který jej zahalil. Rychle ustoupil stranou. Jenom o krok, aby neposkytoval statický cíl komukoli, kdo by se tam mohl skrývat. Pak se opět zastavil a naslouchal. Pokud tam někdo skutečně byl, nedával o sobě vědět. I tak to byla pořádně napjatá chvíle, Bertie úzkostlivě tiskl v ruce pistoli, připraven použít ji při prvním náznaku nebezpečí. Pokračoval v ústupu, sunul se stranou, krok za krokem podél stěny srubu, aby se dostal za protější zadní stěnu. Byl přitom přesvědčen, že tam nikdo nemá důvod čekat.

Když dosáhl tohoto prvního postupného cíle, volněji si vydechl. Takže se nemýlil. Na stráži nikdo nestál. Ulevilo se mu, i když nebyl příliš překvapen. Pokud by se gang jednou rozdělil, mohl se dostat do těžkostí při

nejbližším pokusu o další spojení. Minimálně by riskovali, kdyby při vzájemném svolávání způsobili hluk. Došel k přesvědčení, že ti dva Američané měli ještě jeden důvod, proč dát přednost zůstat nablízku Raulsteinovi. Oni mu prostě nevěřili! A proč by také měli? Jak by jenom mohli? Bertie před tím zaznamenal výraz, který přeběhl po tváři jednoho z nich, když Biggles poznamenal, že by byli pitomci, pokud by věřili, že se s nimi Raulstein rozdělí, kdyby ten poklad přece jen náhodou našli... Již přece zavraždil dva muže, tak proč by neměl potkat stejný osud je? Bylo by to jednání, jakému Američané, sami ozbrojení zločinci, dobře rozuměli. Bertie si byl jistý, že semínko nedůvěry, které v nich Biggles zasil, padlo na úrodnou půdu. Zdá se, že se mu úmysl beze zbytku vydařil. Viditelně se mu ulevilo

Bertie se teď pohyboval s větší jistotou, i když se nedá říci, že bezstarostně. Když došel za vzdálený konec srubu, opět se zastavil a poslouchal. Byl spokojen, že všechno bylo zatím v pořádku a rychle se pustil ke klikatému kraji lesa. Když dosáhl prvního výčnělku, zase se zastavil a vyhledal si úkryt s dobrým výhledem, aby věděl s jistotou, že ho nikdo nesleduje. Opět se nic nestalo. Cítil se již pohodlněji, když se ocitl mimo zónu bezprostředního nebezpečí, schoval pistoli do kapsy a připravil se na úkol, který si sám uložil. Myslel si, že bude spíše obtížný, než nebezpečný. Stále se musel chovat s patřičnou obezřetností: spoléhat spíše na vlastní uši než na oči, aby se udržel v bezpečí od kraje skal, o něž se tříštilo neklidné moře.

Měl překážku i v tom, že pobřeží neznal. A vlastně nejen pobřeží. Vždyť z ostrova neviděl nic víc, než otevřenou planinu uprostřed, na níž s nimi přistál Fraser.

Očekával, že objeví místa, kde se divoké atlantické proudy hluboce zakously do pobřeží, stejně jako se to stalo na pevnině u Rankinktonu. Musely tam být zátoky a zátočiny, i soutěsky různé hloubky a rozlohy. V jedné z nich, pokud je jeho závěr správný, byla ukryta a uvázána loď, která Raulsteina a jeho komplice na ostrov přivezla. Nebylo pravděpodobné, že by ji mohli nechat někde na volném moři, vystavenou nepřízni počasí.

Stále ještě přesně nevěděl, co udělá, až se mu podaří loď objevit. Řekl si, že bude záležet na okolnostech. Na palubě mohl být ještě nějaký zbytek posádky. Celý gang se také mezitím mohl vrátit na loď, aby tam přečkal, než se aspoň trochu zlepší počasí a podmínky. Ale podle jeho názoru bylo daleko pravděpodobnější, že teď, když měli Tommyho v zajetí, a věděli, že na ostrově nejsou sami, vyvinou veškeré možné úsilí, aby si vyzvedli vak s klenoty, aniž by ztráceli jedinou další minutu.

I při nejpozornějším poslouchání mohl Bertie vysledovat jen brumlání vln na rozbitém pobřeží. Bylo to teď jenom jemné předení, které dokazovalo, že moře bylo docela klidné, jak se dalo očekávat, když se neobjevil ani závan větru. Pokud by přišel vítr, rozehnal by určitě i mlhu. Šplouchání vln bylo tedy jeho jediným vodítkem, Bertie se blížil k moři, když se vydal opačným směrem, než kde se sesula půda, aby tak zabránil možné kolizi s nepřítelem.

I když byl dost opatrný, málem přišel k úhoně hned na začátku. Na cestě, kudy se ubíraly jeho kroky, ležela temná nepravidelná skvrna. Považoval ji za výčnělek nějakého tmavého kamene, z jakých byl ostrov z větší části složen. I když se k tomu místu přibližoval opatrně, svou chybu si uvědomil, až když ucítil, jak se povrch pod

jeho nohou bortí a propadá. Ta skvrna byla ve skutečnosti úzká puklina ve skále, která vedla až k moři. Podařilo se mu zachytit se pevné kamenné masy. Když se vydrápal zpátky do bezpečně pozice, chvíli se z nepříjemného překvapení vzpamatoval. Rozhlížel se, naslouchal. Z dálky pod ním přicházel zvuk vln, šplíchajících a hučících, jak narážely na kraj ostrova. Předchozí šok mu posloužil jako varování, co by mohl další chybný krok znamenat.

Když obešel past, jeho cesta pokračovala s podobnými překážkami. Vodu slyšel, ale neviděl ji. Tak pokračoval jenom velmi pomalu. Začala cítit v duchu tíseň, když myslel na to, jak tu loď najít, kdyby tam někde opravdu byla. Skoro se mu zdálo, že nemá cenu, aby šel dál. Posadil se na skálu a začal konkrétně uvažovat, co dál.

A jak tam tak seděl, už vážně přemýšlel o tom, že hledání vzdá. Čistil si brýle od stále se srážejících kapiček, když tu mu cosi náhle vrátilo trochu naděje. Nebylo to nic velkého. Nic většího, než slabounký závan větru, který mu zavadil o tvář. Bríza. Byla dost silná na to, aby roztrhala mlhu na dlouhé proudící chuchvalce, podobné cárům mušelínu smetanové barvy. Na chvíli dokonce zachytil pohledem záblesk mořské hladiny. Potěšil se, ale ještě čekal. Během několika minut, když vánek zesílil a změnil směr, viditelnost se zvýšila na dobrých padesát yardů. Ale nebylo to nic trvalého. Mlha stále visela ve velkých matných oblacích, ale pohybovala se. Již se v ní objevovaly mezery. Už to nebyla ta nehybná temná masa, jako tomu bylo ještě před chvílí.

V těchto rychle se měnících podmínkách si maně připustil myšlenku, že by se měl bezodkladně vrátit do

srubu. Mohlo by se stát, že by chtěl netrpělivý Biggles odejít, například k místu pro přistání helikoptéry. Dalo se přece očekávat, že Fraser pro ně přiletí. Chvilí tak váhal, ale pak se rozhodl pokračovat, a říkal si, že až se mlha zcela rozplyne, bude se moci do srubu vrátit podstatně rychleji. Bylo mu jasné, že zatím moc velkou vzdálenost neurazil. Šel tedy dál, prorážel mlhu, jejíž hustota teď v intervalech kolísala. Když zřídla, viděl moře a mohl i spěchat. Jednou na pár vteřin spatřil dokonce záblesk slunce. Ten sice zase rychle pohasl, ale nyní cítil, že je jenom otázka času, než bitva slunce a větru proti mlze skončí. Buď tak, že ji slunce vysuší nebo vítr rozfouká. Závěr, k němuž došel, ho dostal do optimističtější nálady. Pokračoval proto ve svém pozorování.

Přestal až o půl hodiny později, když se podmínky počasí nadějně a vytrvale zlepšovaly. Náhle zaslechl zvuk, který ho přinutil zastavit. Byly to údery, jako když naráží kov na kov. Došel po čtyřech až na samý kraj skály a podíval se dolů. Sto stop pod ním, v malé zátocě, byla ukotvena u ploché desky na skále – která tvořila jakýsi přirozený přistávací můstek – ta loď. Nebo jakákoli jiná, prostě loď. Bertie si byl zcela jistý, že to může být jediné ta loď, kterou měl na mysli. Na její palubě byl muž. Jeden muž. Così tam zatloukal, i když nebylo vidět, čím se to zrovna zabývá. Měl na sobě overal a zdálo se, že je barevný. Ano, byl to černoch. Bertiemu bylo jedno, jakou měl barvu kůže. Teď ho zajímalo jediné – jak najít cestu dolů. Bylo zřejmé, že Raulstein a jeho komplicové se nahoru dostali, tak tu nějaká musela být.

Rychle prostudoval obě strany zátoky. Objevil svažující se průrvu, do níž padala zvětralá skála. V té se

dala postřehnout stopa křížem krážem: Připadalo mu, že tudy vede jediná možná cesta, i když úzká a prudká. Jinde byly svahy zátoky téměř kolmé a zdolatelné jen s neúměrně vysokým rizikem. Zamířil tedy k tomu místu, aniž si dělal starosti s nějakým úkrytem. Přitom věděl, že lodník na palubě si ho určitě všimne – buď ho uvidí nebo uslyší, až se spustí kamením dolů. Ale v tu chvíli byl ten muž ještě příliš zaujat tím, co dělal, a tak ani nezvedl hlavu. Bertie si pospíšil oblakem mlhy, která byla sice místy ještě hodně hustá, ale vcelku již ustupovala. Přikládal to spíše působení větru, než slunci, které již teď bylo na své cestě k západu před prahem noci. Stále kontroloval pohledem loď pro případ, že by se k muži na palubě připojil ještě někdo jiný, kdo by mohl teď být v podpalubí. Byl v nevýhodě, neznal jak velká je posádka, ale cítil téměř s jistotou, že gang se ještě nevrátil.

Bertie se s velkým napětím vyškrábal na malý přírodní přístav, kde byla uvázána loď, a vůbec si nedělal starosti, zdali ho někdo spatří, či nikoli, snad i proto, že muž na palubě dělal sám dost slušný rámus. Nakonec musel na černocho, velkého chlapa s dobře stavěným tělem, promluvit sám, aby upoutal jeho pozornost. Udělal to, protože se rozhodl nepoužít násilí, dokud tomu může předejít. Jemu mohla nejlépe posloužit lest. Jedna ho napadla už cestou dolů a teď tedy zkusil otestovat její případnou účinnost.

„Haló, vy tam!“ zahalekal. „Jste muž od pana Raulsteina?“

S překvapeným výrazem ve tváři zvedl černocho oči od práce, kterou právě dělal. Když se na Bertieho vteřinu nebo dvě bez zjevného nepřátelství díval, odpověděl. „Dobrej den. Jistě. Pan Raulstein je tu s námi. Proč?“

„Je na palubě?“

„Ne, pane. Šel s mým šéfem na břeh.“

„To myslíte toho s tou jachtařskou čepicí?“

„Jistě. Pana Reada.“

„Panu Readovi patří tahle loď?“

„Ovšem. Je nějaký problém?“

„Přináším od něj zprávu. Chce, abyste se k němu hned připojil. Najdete ho asi míli nebo dvě tudy podél pobřeží.“

„A co mi chce, pane? Řekl vám to?“

„Myslím, že je tam na práci nějaké kopání. Takže kdybyste měli po ruce nějaký krumpáč a lopatu, bylo by dobré to vzít s sebou. Je ještě někdo na palubě?“

„Ne. Jenom já. Já jsem tu kuchař.“

Zdálo se, že muž až dosud neshledal nic nápadného. Nakonec k tomu neměl ani vážný důvod. Na nic se ani nepokusil zeptat. „Mám to,“ řekl vesele. „Děkuji pane.“ Spustil se dolů a vzápětí se vrátil s lopatou a sochořem.

„Jen jděte napřed,“ poradil mu Biggles. „Budete cestovat rychleji než já. Teď je to jednoduché, když se mlha trochu rozptýlila. Půjdu kousek za vámi, možná vás i dohoním.“

„Jak jste řekl, pane. A děkuju za zprávu.“

Černoch si bezelstně hodil náradí na rameno a vystoupil z loď. Bez jakýchkoli dalších otázek se vydal na drolivou cestu vzhůru a bylo vidět, že spěchá.

Bertie ho se znatelným uspokojením sledoval. Zbavit se tohoto muže bylo jednoduché. Daleko jednodušší, než by se kdy odvážil doufat. Teď, po tom všem přemítal, že vlastně nebyl ani důvod, aby mu ten muž nevěřil. Zpráva zněla velmi opravdově. Proč by o ní měl pochybovat? Čekal, dokud oběť jeho triku nezmizí v

mlžném oparu, který stále ještě zakrýval vrchol skály, a pak už neztrácel ani minutu a pustil se do posláních, které ho sem přivedlo. Vklouzl hbitě do lodních útrob.

Netrvalo dlouho, než našel lodní kuchyň. Tam, jak předpokládal, byly zásoby na dlouhou cestu. A bylo jich dost – většina samozřejmě v konzervách. Na háku visel pořádný kus slaniny. Na pultě měl kuchař nějaké maso, již nakrájené, jen je hodit do hrnce. Vedle něj ležel svazek cibule. Když se díval, v čem by jídlo mohl odnést, všiml si na podlaze velkého pytle, do poloviny naplněného bramborami. Vysypal je. Pracoval rychle, protože denní svit již slábl a kromě toho bylo značné riziko, že se Raulstein se svou bandou vrátí. Naplnil pytel co nejpríjemnějším nákladem a chystal se rychle k odchodu.

Zaváhal nad tím, co ho napadlo, nad něčím, co dosud nebylo v programu. Nakonec, když se ještě naposledy rozhlédl kolem, usoudil, že velká plechovka parafinu, která stála na podlaze, může být dobrým zdrojem jeho inspirace. Ta loď byla teď v jeho rukou. Bylo naprosto nepravděpodobné, že by se mohl ještě někdy vydat sem pro zásoby, tak proč váhat a nevytěžit z toho maximum? Proč nechat loď zločincům, aby mohli volně opustit ostrov, kdy se jim zlíbí? A Tommyho možná vezmou s sebou. A klenoty samozřejmě taky, pokud ho donutí, aby jim místo úkrytu prozradil. Pokud by se jim dostalo do ruky, pro co sem přišli, nezůstali by tu ani o minutu déle, než bylo nezbytně nutné.

Tohle všechno projelo Bertiemu hlavou snad během jediné sekundy. Pochopil, že když je loď nyní v jeho moci, může odvrátit všechno, co by mohlo nastat. Stačí, když loď vyřadí z provozu. Ale jak? Potopit ji? I kdyby

byl schopen najít uzávěr, jímž by člun naplnil vodou až k čáře ponoru, zabralo by to příliš mnoho času. Proč vlastně nezničit naráz celou loď? To by zadrželo zločince na ostrově, než by Fraser mohl zařídit jejich zatčení. Správným řešením problému byl oheň. Prostředky k tomu měl po ruce.

Vylil plechovku parafinu na podlahu. Do loužičky hodil několik špinavých utěrek od nádobí. Zápalka dokončila zbytek. Roztékající se parafin hořel a zapaloval vše kolem. Když viděl, jak se plameny zvedají, popadl pytel, spěchal na palubu a vyskočil na břeh. Neloudal se a tak zdolal výstup na skálu rychleji, než kolik mu trvala cesta dolů. Zastavil se jen jednou, aby se podíval, jak loď zahalují oblaka tmavého, mastného kouře. Uvažoval, na jakou vzdálenost to asi bude vidět. Daleko asi ne, pomyslel si, aspoň dokud se mlha docela nerozptýlí.

Dostal se na samý vrcholek a zamířil domů. Tedy ke srubu, kde se zatím usadili. Tam se stále ještě válela mlha. Bylo jí mnohem víc, než u mořské hladiny, kde tvořila nesouvislé pruhy. Byl rád, jinak se mohl dostat do problémů. Urazil zatím necelou polovinu vzdálenosti ke srubu, když zaslechl hlasy. Přicházely z mlhy přímo před ním. Protože na ostrově byla jenom jedna parta, která mohla takhle nahlas mluvit, ponořil se do nejbližšího cípu lesa a zůstal tam potichu ležet.

Ze svého bezpečného úkrytu pocítil téměř zlomyslnou satisfakci, když viděl, jak se Raulstein a zbytek jeho gangu v panice někam žene. Měl by ovšem z tohoto představení daleko větší radost, kdyby nebyl s nimi Tommy. Ale on tam byl, držel ho za paži ten velký černý kuchař, který musel někde zahodit své nářadí,

protože je již nenesl. Takže Tommymu se nepodařilo utéci, smutně konstatoval Bertie, když zvedl svůj pytel a pokračoval v cestě. Ale přece jen, utěšoval se v duchu, udělal to, co si předsevzal, a jen těžko mohl očekávat, že mu bude hrát do ruky úplně všechno.

Už už se dostal do srubu, už si chtěl téměř poblahopřát k úspěchu a poklepat si na rameno za svůj hrdinský čin, když jeho sebedůvěra dostala trhlinu. Uslyšel za sebou hlasy, které se blížily, jako by jejich původci spěchali ze všech sil. Nebylo tak těžké odhadnout, co se stalo. Gang se dostal na dohled lodi a spatřil, co se děje. Když se od černocho dověděli o jeho návštěvě, určitě jej nyní pronásledovali a pravděpodobně doufali, že ho předběhnou, než se dostane zpět do domku. Museli předpokládat, že se tam bude vracet.

Váha pytle se zásobami ho dost zatěžovala. Nebyl to právě lehký náklad, ale přesto silně váhal, zda se ho má zbavit, nebo jej jenom dočasně pustit z dohledu. Uvědomil si, že ho nejspíš dohoní a tak opět hledal úkryt pod zšeřelými větvemi lesa, které se rozkládaly na vnitřní straně ostrovních skal. Schoval se pod listnaté převislé větve, ztěžklé vlhkem a udělal si v nich okénko, aby získal průhled a mohl sledovat, co se děje.

Zakrátko se objevilo procesíčko tří mužů, které se vynořilo z mlhy. Měli značně naspěch. Byl to Raulstein a ti dva Američané. Všichni měli v rukou zbraně a výraz jejich tváří svědčil o zuřivém vzteku. Bertie věděl, proč. Ale kam se ženou takovým úprkem, se mohl jen dohadovat. Začal si připouštět pochybnosti, jestli zapálení lodi byl dost chytrý tah. Ale nakonec, tak jak tak, teď už s tím nemohl nic dělat. Čeho se ale daleko více obával, byla otázka, co se mohlo stát s Tommym.

Ani on, ani ten velký černochoch v téhle partě pronásledovatelů nebyli. Co mu jen mohli udělat? Raulstein by určitě nezaváhal před další vraždou, pokud by se mu to hodilo. Byla to ošklivá představa.

Bertie zvedl svůj pytel a vyšel ven, tentokrát pomalu a s nejvyšší opatrností, vyvolanou okolnostmi. Někde před ním se pohyboval nepřítel. O tom nemohl pochybovat ani v nejmenším. Venku na ně mohl každou chvíli narazit. Že by vstoupili do lesa, bylo více než nepravděpodobné. Marně přemýšlel o důvodu, proč by to měli dělat. Mlha, která teď už nebyla tak hustá jako předtím, stále visela nad ostrovem jako baldachýn. Znemožňovala létání, takže Raulstein by těžko šel k přistávací ploše, i kdyby měl ponětí, že odtamtud čekají helikoptéru a chtěl mu od ní odříznout cestu.

O co mu tedy šlo? Bertie mohl jenom hádat. V úvahu připadaly jen dvě možnosti. Srub, nebo místo, kde měly být klenoty, aby obnovili pátrání po plátěném pytli a pokladu, který se v něm ukrýval. Náradí, které přinesl černochoch, tam museli zanechat, nebo zůstalo jinde, kde bylo po ruce, protože je neměl nikdo z těch tří, kteří se vraceli k lodi.

Bertie si stále namáhal mozek a s maximálním úsilím se snažil vyhodnotit situaci. Přitom postupoval dál, až se dostal na nějakých sto yardů od srubu. Dostal nový nápad. Pokud by vstoupil dovnitř, a gang už by tam byl, znamenalo by to signál k pořádné přestřelce. Neměl přece v úmyslu nechat Bigglese čelit samotného třem zlým a naštvaným spiklencům. Pokud by došlo ke rvačce, ocitl by se v sázce pytel s potravinami. Velmi nepříjemné. Pokud by se věci vyvíjely špatně, v nouzi by ho musel opustit a s ohledem na to, za jak těžkých

okolností se k němu dostal, by se s tou představou jen těžko smířoval. To jídlo potřebovali přímo zoufale, a když byla teď loď v pekle, neměli kde získat jiné.

Rozhodoval se, co udělat. Najít řešení nebylo zase tak těžké. Jednoduše šlo o to, kde pytel schová, aby nebyl na ráně, ale přitom zůstal snadno dostupný ve chvíli, kdy pomine důvod k panice. Udělal mezi stromy pár kroků do lesa a do vrstvy odumřelého borovicového jehličí vyhrabal podpatkem boty díru. Do vzniklé prohlubně spustil pytel, zakryl ho a ještě na něj navršil malou hromádku z větviček a mechu, co našel nablízku, aby vypadala co nejpřirozeněji.

Když vyřešil tenhle problém, chtěl vyrazit dál. Ale vtom zaslechl hluboký sykot, jako by si někdo odfrkoval mezi zuby. Ale neviděl nikoho. Nejdříve ho napadlo, že by to mohl být Ginger, který opustil srub, když se vydal hlídat přistávací plochu, jak mu Biggles navrhl. Pořád však nikoho neviděl. Jistil si záda a pro všechny případy si připravil pistoli, kdyby ji potřeboval použít. V křoví přímo před ním se náhle ozval nějaký šelest. Jeho oči se na to místo doslova přilepily. Křoviny se zatřáslly. Rozestoupily se. Objevil se v nich muž. Ale Ginger to nebyl. Bertie nevěděl, kdo to je. Ten chlap byl vysoký, hubený, měl divoký vzhled... prostě zarostlá příšera, jakou nikdy předtím neviděl. Okolo čela mu vlál cár špinavé látky, potřísněný krví. Vypadal ve svých umazaných a potrhaných hadrech jako nejsprostší druh trampa.

Ten strašák si náhle přiložil prst na ústa. „Nestřílejte,“ řekl tiše. „Vy musíte být Bertie, Gingerův přítel.“ Přistoupil blíže.

„A kdo jste vy u čerta?“ otázal se Bertie. „Co víte o Gingerovi? Kde je?“

„Hlídá srub,“ odpověděla příšera. „Požádal mě, abych tady na vás počkal, a zastavil vás, až se objevíte.“

BIGGLES ODOLÁVÁ PŘESILE

Když Bertie odcházel ze srubu a dveře se za ním potichu zavřely, Biggles a Ginger zůstali sedět, napjatí a beze slova očekávali hluk výstřelů, které by oznamovaly, že Raulsteinova hrozba, nechat někoho na hlídce, nebyla jen planým žvástem. Žádný výstřel se však neozval. Bylo naprosté ticho. Když už trvalo asi dvě minuty, Ginger se uvolnil.

„On to asi dokázal,“ řekl měkce. „On prošel.“

Biggles přikývl. „Zdá se, že ano. Měl pravdu. Raulstein se pokoušel blufovat, aby nás tady přinutil držet hubu, aniž by musel trhat svou partu. Ale čeho chce Bertie dosáhnout v téhle ďábelské mlze, to si nedovedu představit. Uvidíme.“

Více už neřekl nic. Čas běžel. Hodina, možná více.. Z venku se stále nic neozývalo. Čas od času Ginger vstal, šel ke dveřím a pootevřel je na několikacentimetrovou škvíru, aby prozkoumal počasí. Při jednom z posledních pokusů se mu zdálo, že se mlha začíná trochu zvedat.

„Nevím, co nám to přinese dobrého,“ odpověděl Biggles. „Tenhle srub nemůžeme opustit, i kdybychom k tomu měli nějaký důvod. Budeme muset počkat, až se Bertie vrátí. Ať se mu podaří cokoli, musí se sem vrátit, až to skončí. A kdyby tady nikoho nenašel, nevěděl by, co dělat.“

„Mohli bychom mu tady napsat zprávu, kde jsme a proč.“

„Jak bychom to mohli udělat, aniž bychom sami věděli, co si počít? Když budeme venku, může se stát cokoli. Kromě toho

Raulstein se sem může vrátit. Co kdyby tu zprávu našel on? Bylo by zatraceně hloupé dávat mu na vědomí, co máme v úmyslu, nebo aspoň o co se pokoušíme. I kdybychom to třeba věděli. Ne, to není dvakrát dobrý nápad.“

Uplynuly další chvíle. Ginger opět prozkoumal počasí. „Ta mlha definitivně řídne,“ hlásil. „Nevidím důvod, proč bychom tu měli zůstat oba.“

„A já zase nevidím, co bychom z toho měli, kdybychom vyšli ven.“

„Myslel jsem na to, jak mi Bertie říkal, abych šel k přistávací ploše. Mlha se může zvednout tak náhle, jako padla. Kdyby se to stalo, Fraser by sem určitě přiletěl. Když nedostane výstrahu, co se tady děje, mohl by padnout přímo na Raulsteina a dostat se mu do spárů. A ještě horší by bylo, kdyby Raulstein našel opuštěný stroj a rozhodl se jej poškodit, vyřadit z provozu. Bezpochyby by slyšel, až bude přilétat. Pokud by helikoptéru poškodil, všichni bychom tu byli uvězněni jako na lodi bez vesel.“

„Co tedy navrhuješ?“ zeptal se Biggles.

„Jsem si dost jistý, že tu přistávací plochu najdu. Zdá se mi, že bude dobré, abych byl na místě v případě, že by Fraser přiletěl. A pokud by se neukázal, vždycky se sem můžu vrátit a nic se nestane. Jako bych tam ani nebyl. Tak jako tak se za pár hodin začne stmívat.“

„Tak dobře, když myslíš,“ souhlasil Biggles. „Také nepředpokládám nějaký průšvih, pokud se neztratíš. Ale buď opatrný a dávej si pozor. Pro boží dobrotu, vyhýbej

se Raulsteinovi. Pokud bys na něho narazil sám, nebudeš mít šanci.“

„Ujišťuji tě, že si dám dobrý pozor,“ prohlásil sebevědomě Ginger. „Já zůstanu tady.“

„Oukej. Uvidíme se později. Ať už mlha bude nebo ne, přijdu, jakmile se začne stmívat. Fraser určitě noční lety v takovémhle typu krajiny nepodniká.“

Ginger šel ke dveřím, otevřel je opatrně jen na pár centimetrů, pozorně se zadíval ven a chvíli naslouchal. Pak vyšel a tiše za sebou zavřel.

Biggles zůstal sám. Pár minut jen tiše seděl a hodnotil situaci. Jenom jednou se pohnul, když bylo nutné přiložit do ohně, aby si zdejší pobyt aspoň trochu zpříjemnil. Nebyl zrovna nadšený vývojem celého případu. Ve skutečnosti cítil smutek, že všechno nezvládl, jak by si představoval. Především ho zaskočil fakt, že se Raulstein na ostrov vrátil. Dalo se to sice předpokládat. Ale co bylo překvapivé, že si vzal na pomoc dvě ozbrojené gorily, profesionální zabijáky. Že právě s tímto posláním Američany najal, nepochyboval ani chvíličku.

Nijak zvlášť se nestrchoval o Bertieho, i když už byl pryč dost dlouho. Ani o Gingera při jeho posláních. Měli by se umět o sebe postarat sami. Ale s chudákem Tommym, to bylo něco docela jiného. Ocítl se v rukou mužů, kteří ho mohli bez skrupulí zavraždit. A oni by to jistě bez váhání udělali, pokud by se jim to hodilo do krámu. Pomalu začínal litovat, a vyčítal si, že ho nechal odejít, a vůbec ho moc nepřemlouval, aby zůstal. Ale v tu chvíli se mu to také zdálo jako jediné východisko, když půjde...

Tak tedy Biggles seděl a přemítal, dokud kosodélník světla z jediného okna srubu nezačal slábnout, což svědčilo, že přichází večer. Stále se sice nebál o své druhy, ale začínala se ho zmocňovat netrpělivost. Dokonce úzkost. Přál si, aby už co nejdříve byli zpět. Ze zamyšlení ho vytrhl hlučný rachot prázdné plechovky, z něhož se dalo usoudit, že jeden z nich přichází. Hned na to tuto myšlenku zavrhl. Nedovedl si představit, že by Bertie nebo Ginger mohli tak bezohledně dělat takový rámus... pokud by ovšem pro to neměli nějaký pádný důvod. Byl připraven na špatné zprávy, ale skutečnost zdaleka předčila očekávání.

Dveře se rozletěly a Raulstein, se zbraní v ruce se vřítel do místnosti, s oběma Američany v patách. „Kde je?“ vyštěkl a zíral netrpělivě na Bigglese.

Ten se však ani nepohnul. „Někoho tu snad hledáte?“ zeptal se na pohled klidně.

„My chceme toho brýlatého Anglána, co vypadá jako pořádný trouba,“ vypálil jeden z Američanů. „Ten, který nosil jachtařskou čepici.“

„Ach ne! Co že udělal?“

„Co udělal! Zapálil mi loď, u sta hromů!“

Biggles potlačil úsměv, i když mu to dalo dost práce. Bertie očividně uspěl. „Jakou loď?“ zeptal se nevinně. „Nevěděl jsem, že tu máte nějakou loď.“

„Jak jste si k čertu myslel, že jsme se sem dostali?“

„Nemám tušení. Jsem snad jasnovidec?“

„Kde je?“

„Tady zřejmě není. Zdá se mi, že byste si toho mohli všimnout sami. Tady přece není moc místa na skrývačky. Nebo snad ano?“

Ti tři muži se dívali jeden na druhého, jakoby se octli ve slepé uličce. Očividně je Bigglesův přístup a přezíravý nezáměr zaskočil.

„Jen tak mimochodem, co jste udělali s mladým Tommym?“ pokračoval Biggles klidně, aniž by očekával vážnou odpověď. „Ten je v pořádku,“ zabručel Raulstein. Mohlo to znamenat cokoli.

„Už kvůli vám doufám, že je,“ poznamenal Biggles hlasem jako břitva.

„Neříkejte mi, co mám nebo nemám dělat,“ vyletěl Raulstein.

„Mohli byste strčit do toho dřeva za sebou, aby mlha zůstala tam, kam patří?“ navrhl Biggles.

Raulstein vztekle kopl do dveří, které po jejich vstupu zůstaly otevřené.

„Děkuji,“ uklonil se Biggles s okatě přehnanou zdvořilostí. „Takže, co jste to říkal?“

„Co si ten chlap myslí, že je?“ zasípěl Američan, jako by nebyl přerušen. „Co se teď stane s mou lodí?“

„Obávám se, že to je váš problém,“ odvětil Biggles studeně, bez nejmenšího vzrušení. „Podle mě to vypadá, že byste si měl pořídit novou, ne?“

„Máte zatraceně pravdu! Jste ochoten ji zaplatit?“

„Vemte jed na to, že nejsem. Každopádně, takové částky u sebe nenosím. Ale ať už to víte nebo ne, tenhle ostrov je v soukromém vlastnictví. Vy tady nemáte co dělat. Právo pobytu, jestli mi rozumíte.“

„My o tom víme,“ dobíral si jej Raulstein posměšně.

„Asi to budete dost obtížně vysvětlovat, až se sem dostane kanadská policie,“ sliboval Biggles. „A jestli je tohle všechno, co jim řeknete, asi vám nabídnou úplně jiné ubytování.“

„Řeknete nám, kam můžeme jít?“

„Ne. Protože, upřímně řečeno, ani bych nevěděl, co vám poradit. Jenom vám dávám bezplatně rady, které se vám mohou hodit, když věci půjdou hladce. A vůbec, nelíbíte se mi a tahle konverzace mě přestává bavit.“ Pak promluvil druhý Američan. „Jak se máme někam dostat bez lodě?“

„Obávám se, že to je zase váš problém. I když –, zamýšlel se Biggles, „zůstanete-li tu dostatečně dlouho, nemusíme pochybovat o tom, že kanadská policie vám ráda poskytne i dopravu. Promyslete si to.“

Tři muži se rozpačitě podívali jeden na druhého.

Připusťme, že Biggles mluvil jenom, aby získal čas. Potřeboval teď sám přemýšlet. Kromě toho zatím ještě ani netušil, jak se z téhle šlamastyky dostat. Obával se, aby setkání s gangstery nevyústilo v násilí. Při přestřelce by byl v nevýhodě. Z dosavadní konverzace pochytíl, že Bertie loď našel a zapálil ji. Důvod, proč to udělal, si mohl jenom domýšlet. I když nevěděl nic o černošském lodníkovi, mohl také jenom předpokládat, co se stalo s Tommym. Podařilo se mu utéci? Cítil, že zločinci klenoty ještě určitě nenašli, jinak by zde nestáli a neztráceli čas bezvýznamným tlacháním. Nejenže se odtud nemohli bez lodě dostat, ale ze způsobu jejich chování se dalo usoudit, že sami nemají zrovna jasno, jaký bude jejich příští krok. Přirozeně, asi by zaváhali opustit ostrov, aniž by získali, pro co sem přišli. Ovšem teď před sebou měli navíc otázku, co udělají s klenoty – a konec konců i sami se sebou – i kdyby se jim dostal poklad do rukou. Jak se dostat z ostrova na pevninu hned tak nevymyslí, uzavřel své úvahy Biggles.

Ale raději se vrátil v duchu zpět k tomu nejnaléhavějšímu, co mu leželo na srdci v téhle kritické souhře náhod. Co by se stalo, kdyby dovnitř vstoupil Bertie. To se mohlo každým okamžikem stát. Zločinci podle všeho věděli, že to byl on, a ne Ginger, kdo způsobil sabotáž na jejich lodi. Takže kdyby teď na scénu přišel místo něj Ginger, jiskra by možná nemusela zažehnout okamžitou explozi, která bezprostředně hrozila. Ale kdyby se ke skupině připojil Bertie, k prasknutí nafouknutý balón by se jistě rozletěl s velkým třeskem. Sám se teď musel nutit k pečlivé rozvaze.

Do jeho myšlenek náhle vpadl Raulstein. „Myslím, že zůstaneme tady,“ řekl.

Biggles pokrčil rameny. Pokud se tak rozhodnou, může na tom těžko něco změnit. Nebyl v takové pozici, aby se je mohl pokusit vyhodit ven silou. Nebyl proto překvapen. Ve skutečnosti takový závěr očekával. Neměli přece loď. Nikde jinde na ostrově přístřeší na noc najít nemohou, takže co by měli dělat jiného? Tenhle tah se dal předvídat. Exploze násilí, ať k ní dojde dříve nebo později, se teď zdála neodvratná. Bertie, bez jakékoli pochyby, se vrátí do srubu a pak to začne.

„Nemohu říci, že jste vítáni, ale doufám, že to tu nebudete považovat za příliš nepohodlné,“ řekl s ledovým sarkasmem. „Je mi líto, že vám nemohu nabídnout pohoštění, ale někdo se tu objevil a vybral celou spižírnu.“

„To jsme nebyli my,“ prohlásil Raulstein. „Rozhlédli jsme se tady, přiznávám, ale my jsme nespotřebovali všechno to žrádlo. Měli jsme přece spoustu vlastních zásob na lodi.“

Biggles byl tímto prohlášením opravdu překvapen. Uvážil, že zřejmě vsutku neměli důvod při téhle otázce lhát.

„Pokud jste to nebyli vy, kdo tu nechal ten svinčík z plechovek? Kdo potom?“

„Jak já to mám vědět? Něco z toho je naše práce. Přišli jsme se sem jednou nebo dvakrát najíst. Ale přinesli jsme si s sebou vlastní věci...“

„A jaký to má význam?“ zeptal se Biggle. „Pokud jde o vás, tak problém s jídlem určitě mít nebudete. Podle toho, co já vím, nemá kanadská jízdni policie ve zvyku trápit své vězně hladem.“ Nikdo neodpověděl. Pravděpodobně nikdo z nich nevěděl, co by se na to dalo říci, nebo to pokládali za ztrátu času, dohadovat se o poznámce, kterou Biggles pronesl. Američané pak schovali zbraně do kapes a po krátkém zaváhání Raulstein udělal totéž. „Ne abyste na nás něco zkoušel,“ varoval Bigglese a upřeně se na něj zahleděl.

„Co bych měl asi zkoušet?“ zeptal se Biggles s odzbrojujícím klidem. „Nejsem šílený, abych chtěl strávit noc tam venku v té mokré mlze.“ Ta slova vyšla automaticky, zatímco jeho svaly byly ve střehu. Upíral pohled za Raulsteina na dveře. Zdálo se mu to jenom, nebo se opravdu o pár milimetrů pootevřely?

Sledoval dveře s nervy napjatými k prasknutí. Pootevřely se o další škvírku. Kdo to mohl být? Bertie nebo Ginger? Nebo snad možná Tommy?

Se zatajeným dechem čekal, co se stane dál...

GINGERŮV ŠOK

Ginger stejně opatrně vystupoval ze srubu, jako to před ním udělal Bertie. Nyní neměl důvod očekávat, že se něco stane, a tak se vydal na svoji misi, o níž byl stejně v hloubi duše přesvědčen, že je zbytečná. Pokud by se mlha udržela, nebyla sebemenší naděje, že by helikoptéra mohla vzlétnout k ostrovu. Ale stále tady zase byla šance, že by se mlha mohla rozpustit náhle, což se někdy stává. Ale řekl si, že je lepší dělat něco užitečného, než jen zabíjet čas sezením ve srubu.

Najít správnou cestu mu nedělalo velké potíže, alespoň zatím, dokud byl ještě v lese. Pouze musel jít stále z kopce a pak svůj cíl – otevřenou plošinu uprostřed ostrova – nemohl minout. Bylo úplně jedno, kde vyjde z lesa. Pokud by se mlha zvedla, mohl by helikoptéru vidět nebo slyšet, pokud by ovšem přiletěla. Pomyslel si, jak je to. Cestou dolů mezi stromy jeho kroky zanechávaly v měkké půdě hluboké stopy, což samovolně vytvářelo čitelné značky, podle nichž se snadno dokáže vrátit ke srubu. Rozhodl se, že se vydá nazpět, až se začne blížit večer a bude se stmívat. Pak už tak jako tak nebude důvod na Frasera čekat.

K jeho rozčarování však mlha ještě zhoustla, místo aby se rozplývala, když scházel dolů z kopce. Uznal však, že nic jiného nemohl očekávat. Mraky, nasáklé vlhkem, musely viset nad tou ostrovní pánví právě uprostřed.

Šel za svým cílem správným směrem. Zatím však nepotkal nic zajímavého kromě jedné zmatené lišky, slídící po kořisti.

Za chvíli však byl nucen se zastavit před téměř neprostupnou stěnou mlhy. Bylo jasné, že takhle pátrat dál nemá smysl. Mohlo to být i nebezpečné, protože by docela jistě ztratil orientaci. Měl s mlhou dostatek zkušeností, aby věděl, čeho se vyvarovat. Ani trochu si nepřál zapadnout třeba až po krk do nějakého močálu. Nemohl dělat vůbec nic jiného, než zůstat tam, kde byl. Napadlo ho, že by si mohl i sednout. Což také udělal. Napůl litoval, že opustil relativně pohodlné místo ve srubu u ohně a vydal se na cestu, která –jak se teď zdálo – nepřinesla stejně žádný užitek.

Uplynul nějaký čas. Ginger nedřímал, k tomu bylo místo příliš nepohodlné. Byl ale přesvědčen, že se nemusí ničeho obávat. Tak se pustil do rozjímání nad situací, jaká se v posledních hodinách vyvinula. Upadl do jakési strnulosti, jakou podmínky přímo vyvolávaly. Mysl nerušilo vůbec nic – nebylo ani moc vidět a ticho bylo téměř absolutní.

Probudil se do reality více než drsně. Najednou, bez nějakého varování, se mu kolem hrdla ovinuly paže, přiškrtily mu dech a smýkly s ním, až padl na záda. Ocítl se ve více než nevýhodné pozici a díval se do tváře tak strašné, až mu připomínala noční můru z nejtvrdsších hororů. Bledý, hubený, zlověstný obličej, na bradě chomáč zcuchaných vousů. Zpod houštiny nečesaných vlasů, svázaných kusem látky se skvrnami od krve, na něho hleděly oči, naplněné nenávistí a zlobou. Kromě jeho sípavého dechu bylo všude naprosté ticho.

Je třeba říci, že se nevzdal bez boje. Poté, co se zčista jasna ocítl v sevření šílence, vzpamatoval se ze šoku a začal se tvrdě bránit. Kopal, svíjel se, odtrhl prsty, které se mu obemkly okolo hrdla a hrozily, že z něj

vytlačí duši. Jak tak bojoval v zoufalém vzteku, podařilo se mu zvednout nohu do výše mužova žaludku. Pak ji srovnal a ze všech zbývajících sil nakopl chlápka do podbřišku. Působilo to. Sevření na krku pominulo. Útočník se překulil v divokém saltu a zůstal téměř bezvládně ležet na svahu.

Než se mohl zvednout a zaútočit znovu, Ginger, ještě napůl ochromený šokem z přepadení, se namáhavě zvedl, ale s pistolí v ruce. A samozřejmě byl připraven ji také použít. Málem to udělal, jenže ten muž, když viděl, jak na něj sotva z několika stop míří zbraň, zůstal stát jako přimražený. Díval se na něho a zprudka oddechoval.

Ginger byl také zadýchaný, nebylo divu. „Co si u d'ábla myslíš, že děláš?“ vyrazil ze sebe s ohromující silou v hlase. „Ještě krok a provrtám tě skrz naskrz!“

Snad pět sekund ti dva stáli proti sobě, hleděli na sebe, lehce se chvěli a funěli si do tváří. Nikdo se nepohnul, nikdo nepromluvil. Nakonec to byl cizinec, kdo se ozval první. „Kdo jste?“ zeptal se.

„Co je vám do toho?“ odsekl Ginger a také přestal s tykáním. „Zbláznil jste se snad?“

„Co tady děláte?“

„To je moje věc.“

„Moje taky.“

„Jak vás to napadlo?“

„Jsem majitelem tohoto ostrova.“

„Vy, a vlastník...“ Ginger přivřel oči. Jediný možný význam toho slova pronikl do jeho stále ještě omámeného mozku. „Jak se jmenujete?“ dokázal ze sebe po chvíli vypravit.

„Campbell.“

„Angus Campbell?“

„Ano.“

„Dobrý bože!“ slabě vykřikl Ginger. „Já bych na vás byl úplně zapomněl.“ Pnutil se k úsměvu, schoval pistoli zpátky do kapsy a pokračoval. „Považoval jsem vás za nějakého šíleného Robinsona.“

„To je asi opravdu docela výstižné.“

„Dobrá. Vážně nebylo nutné, abyste se do mě tak pustil. Možná se stanu vaším dobrým Pátkem. Já a moji přátelé jsme tady, abychom vám pomohli.“ To sice nebyla stoprocentní pravda, ale Gingerovi v tu chvíli připadalo, že takové vysvětlení může znít pravděpodobně i lákavě.

„Je mi líto, že jsem vás vyděsil.“

„Lítost je fakt na místě,“ zabručel Ginger a upravoval si límec a vázanku do normální polohy. Rychle se vzpamatovával. „Kdo jste si myslel, že asi jsem?“

„Jeden z těch gangsterů, co se násilím zmocnili mého vlastnictví.“

„Vím o nich skoro všechno... Ale víte vy, že jste považován za mrtvého?“

„Jo? No, moc k tomu nechybělo. Lotr jménem Raulstein se mě totiž pokusil zavraždit.“

„To je celý on. Už jsme spolu dobojovali?“

„Jistě.“

„Dobře. Kromě toho, že jste mě málem uškrtil, také jste mě vyděsil k smrti. Bylo by dobře, kdybychom si trochu rozumně popovídali, abychom dali věci do kupy.“

„Oukej. Byl jsem připraven uškrtit každého. Jenže jsem viděl zrovna vás... Doufal jsem, že objevím toho skunka Raulsteina. Po tom všem, co jsem pro něj udělal, mě zezadu praštil do hlavy a hodil přes palubu mého vlastního člunu do moře. Určitě mě zachránil šok z

ledové vody, který mě přivedl zpátky k vědomí. Protože jsem dobrý plavec, podařilo se mi dostat se na břeh. Raulstein mě viděl a začal po mně střílet. Víte, že chodí ozbrojený? Musel jsem se před ním skrývat v lese.“

„A od té doby jste tady byl, nezkusil jste se vrátit?“

„Nemohl jsem. Raulstein uvázal moji loď někde v úkrytu. Neodvážil jsem se přiblížit, aby mě nezastřelil.“

„Ale co jste zatím jedl?“

„To nebylo tak zlé. Vzal jsem si něco ve svém srubu, když jsem viděl, že Raulstein šel ven. Po něčem tady pátrají, on a ti chlapi. Takže jsem měl trochu svých potravin a pak mušle ze skal. Vystačil jsem s tím.“

„Proč jste nedal nějaký kouřový signál, aby lidé v Rankinktonu věděli, kde jste?“

„Neměl jsem čím rozdělat oheň. Všechno bylo nasáklé vodou, stejně jako teď. Měl jsem sice v kapse krabičku zápalek, ale ta se mi v moři rozmočila a nemohl jsem ji usušit.“

„Takže jste musel žít od chvíle, co jste doplaval ke břehu, jako divoch.“

„Podívejte se jak vypadám. Proč myslíte, že jsem se do takového stavu dostal?“

„Jednou jste Raulsteina zachránil. Zklamal. A vy jste ho sem vzal zase?“

„Jo. Vyprávěl mi, že tady ztratil poslední dárek, který dostal od své staré matky. Někaké zlaté hodinky. Říkal, že tuší, kde mu asi mohly vypadnout.“

„A to jste mu věřil?“

„Tehdy jsem neměl důvod nevěřit.“

Ginger začal pomalu vykládat. „To, co opravdu hledal, byly klenoty za čtvrt miliónu liber sterlingů. Ty

před tím ukradl v Londýně. Věděl, že jsou ukryty tady na ostrově, ale ne už, že jsou schované do liščí díry.“

Campbell vzhlédl. „Tak to tedy bylo! Ten lhář! Teď mi celý příběh začíná dávat smysl. Je poklad pořád ještě tady?“

„Pokud víme, tak ano.“

„Co myslíte tím my?“

„Policejní důstojníky z Londýna. Jsme tady tři. A ještě je tu s námi jeden muž. Když jste tady poprvé našel Raulsteina, měl s sebou mladého chlapce.“

„Ano, jmenoval se Tommy.“

„Přesně.“

„Dobrý hoch. Často jsem se divil, proč ode mne z Rankinktonu tak najednou utekl.“

„On neutíkal od vás. Snažil se jen utéci před Raulsteinem a měl k tomu zatraceně dobrý důvod. Báł se, že ho zavraždí.“

„Zavraždí! A proč?“

„Protože to on tu ukryl klenoty. Dostal se zpátky do Anglie a vyložil nám celý ten příběh. On je tu teď s námi, abychom ukradené šperky vyzvedli. Nebo vlastně byl. Říkám to proto, že ho dnes ráno Raulstein odvěkl a drží ho u sebe. Ale myslím si, že ho nejspíš nezabije.“

„Proč ne?“

„Protože on je jediný živý člověk, který ví, kde ta kořist teď je.“

„Sakra! To je ale románec! Znáte toho chlápka Raulsteina?“

„Setkal jsem se s ním.“

„Takže je pořád ještě tady?“

„Je to tak. My jsme sem přiletěli dnes ráno. Právě proto jsem zde. Čekám na Jacka Frasera, zdali přiletí,

kdyby se mlha zvedla. Za těchto podmínek je jisté, že odstartovat nemohl. Ale můžeme si přece k tomu klábosení sednout.“ Sedli si do vlhkého mechu.

„Připojíte se k nám nebo chcete radši pracovat na vlastní pěst?“ zeptal se Ginger.

„Ovšem, že se připojím k vám. Kde je zbytek té vaší party?“

„Inspektor Biggelsworth, můj šéf, je teď ve srubu. To pro případ, že by se Tommy osvobodil a přišel tam. Bertie Lissie, můj druhý nadřízený, šel hledat Raulsteinovu loď a doufal, že tam najde nějaké jídlo. My jsme si totiž s sebou nic nevzali, protože jsme předpokládali, že se rychle vrátíme do Rankinktonu. Mlha nás zaskočila a teď jsme tu uvězněni.“

„Pochybuji, že váš kámoš dokáže získat nějaké jídlo, i kdyby v tomhle šeru tu Raulsteinovu loď náhodou objevil.“

„Proč ne?“

„Nechali na palubě jednoho velkého černocho.“

„Takže to je jeden na jednoho.“

„Ten váš Bertie by proti němu asi neměl moc šancí.“

„To byste se divil. Neznáte Bertieho.“

„Co chcete dělat dál?“

„O tom rozhodne můj šéf,“ řekl Ginger a pokračoval v zaplňování mezer ve svém příběhu. Když myslel, že řekl už dost, zeptal se: „A teď, co se přihodilo vám?“ dodal.

„Zdá se, že už moc nezbyvá,“ navázal Campbell. „Vy víte, že jsem nejdřív vyzvedl Raulsteina a Tommyho z ostrova. Neměli jsme důvod, abychom se sem vraceli. Ubytoval jsem oba ve svém domě v Rankinktonu. Tommy zůstal jenom jednu noc a pak zmizel. Teď už

tomu rozumím, proč z toho byl Raulstein tak naštvaný. Jeden nebo dva dny strávil tím, že ho hledal. Pak jsem mu řekl, že musím odjet za svými obchodními věcmi, takže u mě již déle nemůže zůstat. Doporučil jsem mu, aby se šel zeptat k Modrému delfínovi, do restaurace Charleye Murraye. Což také udělal. Když říkal, že je na dně, dal jsem mu nějaké peníze, aby překonal první dny. Pak se vrátil a vyprávěl mi pohádku o tom, jak ztratil své zlaté hodinky. To vysvětlilo pověsti, co se o něm nesly, že shání dopravní prostředek, jímž by se dostal zpátky na ostrov. Žádal mě, jestli bych mu nemohl poskytnout zvláštní službu – chtěl, abych ho tam vzal já. To bylo večer před tím, než jsem měl následujícího rána velmi brzy odjíždět. Vůbec se mi to nehodilo. Jsem ale zvyklý pomáhat lidem v maléru a nedovedu říkat ne. Takže jsem mu slíbil, že ho tam vezmu. Ale to znamenalo vyjet před rozedněním, a na místě jsem na něj nemohl čekat déle než hodinu. Říkal, že mu bude stačit jen pár minut. Tak jsme tedy jeli. Odrazili jsme od břehu hodinu před svítáním.“

„Ted’ už si dovedu představit, proč to vypadalo, jako že o vás v Rankinktonu nikdo nic neví.“

„Ovšem. V tu dobu ještě není skoro nikdo vzhůru.“

„Raulstein musel mít plán, co podnikne, až ho sem povežete.“

„Ted’ je mi to jasné. Chtěl zůstat na ostrově, ale ne bez lodě. Rozhodl se, že ukradne tu mou. Také to udělal. Už jsem vám řekl, jak.“

„Potřeboval zde nějakou dobu zůstat. Pak, když se mu nepodařilo šperky najít, vypravil se zpátky sehnat si pomoc.“

„Tak to bylo. Neviděl jsem, kdy odjel. Skrýval jsem se v lese a cítil jsem se po té ráně do hlavy pěkně mizerně. Nevěděl jsem, kde má moji loď schovanou, a tak jsem se nemohl odtud dostat.. Ale i kdybych věděl, kde s ní kotví, nenašel bych odvahu k ní jít, bál jsem se jeho zbraně. Jemu by se hodilo do krámu mě umlčet nadobro. Snažil jsem se ho sledovat. Jenže v místě, jako je tohle, to nebylo vůbec jednoduché. Když se jednou někam vydal, teď předpokládám, že šel hledat ty šperky, tak jsem vklouzl do srubu a sebral si tam zásobičku potravin. Jíst jsem musel. Mezitím jsem pokračoval v pátrání po své lodi. Nevěděl jsem, že s ní odjel pryč. Ten ďábel měl jistotu, že se odtamtud nedostanu. Až za nějaký čas jsem zpozoroval, jak připlouvá nějaká cizí loď. Přivezla Raulsteina a jeho kumpány.“

„Co se stalo s vaší lodí?“

„Nemám zdání. Musel ji nechat někde dole na pobřeží, třeba ji i prodal. Můžete si o tom myslet, co chcete.“

„Viděl jste helikoptéru, co přiletěla dnes ráno?“

„Ano. Ale z dálky. Naneštěstí jsem byl zrovna na vzdáleném konci ostrova. Než jsem tam mohl přijít, zase odletěla. Nedokázal jsem si představit, co tady chtěla.“

„Co se stalo s vašimi liškami?“

„Nevím. Nepochybuji, že se o sebe dokážou postarat samy. Spíše jsem se zabýval tím, abych se udržel naživu sám.“

Ginger přikývl. „Tomu rozumím.“ Vzhlédl k obloze. Mlha zešedla, protože se blížil soumrak. „Myslím, že je čas, abychom se zvedli,“ řekl a vstal. „Nemá smysl, abychom tu dál čekali.“

„Kam teď chcete jít?“ zeptal se Campbell a rovněž se zvedl.

„Půjdu zpátky do srubu, zjistit, co se tam stalo. To je jediné rozumné řešení. Tam se totiž mohlo odehrát naprosto cokoliv, když jsem byl pryč. Takže budu muset nejdříve trochu prozkoumat terén, než se ukážu.“

„Dobře. Půjdu s vámi.“

Vydali se cestou do kopce. Ginger pečlivě četl svoje vlastní stopy. Těsně před tím, než se přiblížili na dohled srubu, řekl: „Bertie by už mohl být zpátky. Ale třeba taky ne.“ Zapíchl prst směrem k hustému houští.

„On odešel touhle cestou. Chtěl se zřejmě vyhnout Raulsteinově tlupě. Nepochybuji o tom, že se bude stejným způsobem vracet. Zatímco prozkoumám okolí chaty, bude dobré, abyste na něj počkal tady. Musíte ho zastavit, až přijde. Řekněte mu, kdo jste a zůstanete tady spolu. Pokud už by byl zpátky ve srubu, dám vám vědět. Pokud ne, řeknu šéfovi, že jsem vás potkal a pak sem pro vás přijdu tak jako tak.“

„Fajn, to je dobré.“

„Vy se zatím raději držte v úkrytu. Určitě se nechcete dostat do křížku s Raulsteinem. Oni jsou tři a všichni mají zbraně, takže nejlíp, když se budete držet v pozadí. Beze zbraně byste stejně nemohl dělat nic.“

„O mě se nebojte. Dovedu se o sebe postarat. Mám tu svůj lovecký nůž. Nikdy bez něj nechodím. To je dobrá věc. Nevím, co bych si bez něj počal.“

„Prima, jen si nekoledujte o problémy, to je všechno.“

„Kdyby mě tu zastřelil teď, aspoň byste o tom hned věděl,“ odpověděl Campbell vesele.

Ginger se pochybovačně usmál a vykročil směrem ke srubu.

CAMPBELL TO S GANGSTERY UMÍ

Opustili jsme Bertieho, když užaslý a v patřičném úleku zůstal stát před zjevením, které se před ním vynořilo ze křoví a postavilo se mu do cesty. Nevěděl, kam je zařadit a zíral na ně v rozpacích. Tenhle cizinec zaručeně není nikdo z Raulsteinova gangu. Usadil si brýle ještě pevněji na nos.

„Podívejte, starochu,“ spustil žoviálně, „Jestli dovolíte, tak se vás zeptám, odkud jste se tu vzal?“ tázal se.

„Odnikud jsem se tu nevzal. Mně to tu totiž patří,“ zněla chraptivá odpověď.

„Opravdu? To je zajímavé. A jak se prosím jmenujete?“

„Campbell.“

Bertie téměř upustil brýle. „Campbell! Nejste náhodou dokonce Angus Campbell?“

„Ano. To jsem já.“

„Zatraceně! No to je teda gól. Já nevím, jestli to víte vy, ale všichni si myslí, že jste mrtvý.“

„Vypadám snad jako mrtvý?“

„Ne, i když vypadáte, jako byste zrovna neměl svůj šťastný den, jestli to tak s prominutím mohu říci.“

Campbell pohlédl na Bertieho, jako by nevěděl, co si o něm má myslet. Bylo to pochopitelné. Mohl očekávat, že spatří muže, který vypadá jako policejní důstojník. To se o tomto chlapíkovi dalo jen těžko předpokládat. „Ztrácíme čas,“ řekl netrpělivě. „Trochu jsme si povídali

s Gingerem tam dole na planině. Řekl mi, co tady děláte.“

„Perfektní. Kde je teď?“

„Šel se podívat, co se děje ve srubu. Co nevidět se sem vrátí. Vy jste Bertie, že?“ zeptal se Campbell, jako by o tom přece jen ještě pochyboval.

„To jsem absolutně já. Už od narození.“

„Ginger povídal, že jste se vydal hledat Raulsteinovu loď.“

„Správně.“

„A našel jste ji?“

„Našel, ovšemže.“

„Chtěl jste prý také shánět nějaké jídlo. Máte něco?“

„Ano, pane. Pěkně velký plný pytel.“

„Kde ho máte?“ Campbell se rozhlédl kolem.

„Tam, kde to krysy nemohou najít.“

„Můžete mluvit jasně? A co je s tím velkým černochem, který byl s nimi?“

„Co by s ním mělo být?“

„Jak jste si s ním poradil?“

„Ach, ten nedělal nejmenší potíže.“

„Kde je teď zbytek gangu?“

„Pokud vím, jsou tady někde přede mnou. Jenom nevím přesně, kam vlastně šli. Viděl jsem je před malou chvílí projít. Zdálo se, že je něco pěkně namíchlo.“

„Kam máte namířeno?“

„Do srubu, přirozeně. Kam jinam? Na co máte s sebou ten kyj, mohu-li se zase já něco zeptat?“

„Hodlám urazit Raulsteinovi hlavu, pokud se k němu dostanu dost blízko.“

„Úžasná myšlenka. Tak to jdu s vámi. Ale buďte opatrný. On má zbraň.“

„Já vím.“

„Co máte v úmyslu teď?“

„Ginger šel ke srubu omrknout situaci. Požádal mě, abych tu na něj počkal. Raději ho poslechnu. Kdybych odtud odešel, mohli bychom se pak minout.“

Po této poznámce se Ginger objevil, jako na zavolanou. Dorazil očividně ve spěchu. „Tak tady jsi,“ řekl a pátravě hleděl na Bertieho. „Vidím, že vy dva už jste se seznámili. Ale o tom si můžeme povídat později. Teď musíme začít makat.“

„Co se děje?“

„Ve srubu nejspíš co nevidět začne mela. Zdá se, že se tam sešel celý gang. Biggles je s nimi uvnitř docela sám. Pokud jsem si schopen domyslet – z útržků, co jsem slyšel – někdo poslal ke dnu Raulsteinovu loď.“ Ginger se náhle podezíravě podíval na Bertieho. „Nevíš o tom náhodou něco?“

„To já jsem ji zapálil, jestli mluvíme oba o tomtéž.“

„Pro boha živého proč? Teď jsou tady uvěznění s námi!“

„To byl právě ten můj nápad. Nemělo by smysl je nechat ujet v balíku, pokud by se ke kořisti dostali dříve než my.“

„Ale říkal jsi přece, že tam jdeš jen sebrat nějaké jídlo.“

„To jsem také udělal. Ohňostroj byl až dodatečný nápad. Vždycky buď iniciativní – to je přece Bigglesovo heslo. A to jsem udělal – aspoň doufám.“

„A co Raulstein?“

„Očividně přišel na to, co se tam stalo. Viděl jsem ho i s jeho kumpány. Spěchali okolo mě před malou chvílí. Vypadali přitom dost našťavaně. Proč asi?“

„Žádný div. Ted' tedy vzali útokem srub. Co se stalo Tommymu?“

„To nevím. On je pořád s nimi – nebo aspoň byl. Protože ani on, ani ten černý hromotluk se tu neukázali, když se vraceli, takže je museli nechat někde vzadu.“

„Co teď uděláme, chlapi? Tedy myslím, jestli se půjdeme poohlédnout po Tommym, nebo vletíme do srubu, abychom podpořili Bigglese? Zatímco tu mluvíme, mohli ho desetkrát zavraždit. A to platí o Tommym úplně stejně.“ Ginger mluvil rychle, jeho slova zněla přesvědčivě.

Bertie si důkladně vyleštil skla brýlí. „Ale podívej, milý chlapče, přece nemůžeme zvládnout oba problémy najednou. Já bych začal se srubem. Takže nejprve omrkneme situaci tam. Tommy bude muset počkat. A to je všechno, co vám k tomu řeknu.“

„Musíme jít k chatě všichni? Proč bych se já nemohl jít podívat, kde je Tommy?“

„Protože jediné, co se ti v té tmě podaří, že si zlomíš vaz. Tohle pobřeží je horší, než d'áblova past. Já to vím. A to jsem vše viděl jen přes den za světla.“

Campbell se vmísil do hovoru. „Nechte toho hádání, páni. Máte každý svou zbraň?“

„Ano,“ odpověděl Ginger za oba.

„Půjčte mi jednu.“

Bertie strnul. Nezdálo se mu, že by měl dát zbraň z ruky. „Co s ní chcete dělat?“

„To vám ukážu,“ odpověděl Campbell vyzývavě.

„Ted' jde do tuhýho,“ řekl Bertie. „Ale nejsme tu přece kvůli tomu, abychom stříleli lidi.“

„Já se nestarám o to, kvůli čemu jste tu vy, ale předvedu vám, jak tady u nás jednáme s ozbrojenými

loupežníky. Jen to nechte klidně na mně. Raulstein se mě dvakrát pokusil dostat. Teď vám ukážu, jak se s ním musí zacházet.“

Jak by tahle diskuse – plná argumentů – skončila, o tom se dá samozřejmě dlouho spekulovat. Ale řešení přinesl náhlý Gingerův tlumený výkřik. Varovně zvedl ruku. „Bacha! Někdo jde!“ Zvuk se rychle blížil. Byl to hluk dupajících kroků, jak někdo utíkal a těžce oodychoval. Přicházel ze směru, odkud sem přišel Bertie. Napjatě čekali a zírali do houstnoucího přítmí. Ginger vytasil pistoli, aby byl připraven věcně řešit možné problémy.

Běžec se objevil záhy. Byl to Tommy. Spatřil je a zasípěl, když úlevně vykřikl: „Dejte pozor, jde po mně!“ vydechl jen.

„Kdo?“

„Jeden z Raulsteinových mužů. Ten černý.“

Na víc nezbyl čas, protože černoch se vzápětí objevil. Běžel a klel. Pak zpomalil. Když spatřil skupinu čekajících mužů, zastavil se. Ginger s pistolí v ruce mu zastoupil cestu.

„Zdá se mi, že máte nějak naspěch.“

„Jo. Vlastně ne, šéfe.“

„Dobře. Takže si udělejte čelem vzad a vraťte se stejnou cestou, kudy jste přišel a ušetříte si spoustu trablů.“

„Můj boss mě zabije, jestli –“

„Já vás zabiju, jestli neuděláte co vám říkám! Pohněte kostrou a mazejte zpátky tou cestou, co jste přišel. – A nezastavujte se.“

Černoch několik okamžiků váhal. Pozoroval protivníky a očividně hodnotil situaci. Pak zamumlal cosi

nesrozumitelného. Musel se rozhodnout, zda je lepší v této chvíli opatrnost, nebo odvaha, načež se otočil a dlouhými kroky odkráčel směrem, odkud přišel.

„Takže jeden problém je vyřešen,“ řekl Ginger. Podíval se na Tommyho. „Co se vůbec stalo?“

„Nechali mě v rukou toho černého bijce. On mě chtěl uvázat u stromu, ale já jsem mu utekl. Kdo je tohle?“

Tommy se podíval na Campbella.

„To je majitel tohoto ostrova. Ty bys ho přece měl znát. Možná se trochu změnil od té doby, cos ho viděl naposled. Ale teď se raději na nic neptej. Čeká nás ještě dost práce. Biggles je ve srubu s celým gangem sám.“

„Dohadovali se, že ve srubu stráví noc,“ řekl Tommy. „Slyšel jsem, jak si to říkají, když zjistili, že jim loď pohltil oheň. Věděli jste o tom?“

„To udělal Bertie. Ale dosti konverzace, konec informací. Teď rychle k chatě.“

„Půjčí mi někdo z vás tu zbraň?“ opakoval Campbell svou žádost. „Já to s ním vyřídím.“

„Proč vy?“

„Protože tahle země mi legálně patří. Tak proto. Mám na to přece nárok.“

„No to je pěkné,“ protestoval Ginger rozhořčeně.

„Ať se vám to líbí nebo ne, já se dožaduji jen svého práva bránit svůj soukromý majetek.“

„Dobře, když to tak chcete...“ Ginger mu podal svou pistoli, i když očividně nerad..

„Děkuji. Postarám se, abyste ji dostal v pořádku zpět.“ Campbell se pustil ke srubu.

„Zastavte se, vy divoký Skote!“ řekl Bertie. „A co ten proviant, který jsem získal? Budeme ho potřebovat.“

Já se pro něj vrátím. Nezdržím vás ani minutu.“
Odspěchal.

Ostatní počkali, dokud se Bertie znovu neobjevil se svým pytle. Předal ho Tommymu. „Tady máš, můj chlapče, ty to snadno uneseš.“ A pak se obrátil ke Campbellovi. „Ved'te nás, blahorodí.“

„Co budeme podnikat?“ zeptal se Ginger.
„Nemyslíte, že bychom měli mít nějaký plán? Nemůžeme tam přece jen tak vlítnout –“

„Nechte to na mně,“ řekl Campbell stručně. „Pro začátek je odzbrojíme. Pak uvidíme. Jen mě následujte a dělejte, co vám řeknu. Nebojte se, mám s tím už nějaké zkušenosti.“

„Jenom nám proboha omylem nezastřelte Bigglese,“ prosil Ginger úzkostlivě.

„Nemělo by k žádné střelbě dojít. A konec tlachání, jdeme.“ Campbell se vydal na cestu.

Ginger se podíval na Bertieho a pokrčil rameny. Zdaleka nesdílel Campbellovu sebedůvěru. Větril ve vzduchu problémy. Vznášely se přímo nad nimi.

Když se skupina přiblížila ke srubu, zpomalila a opatrně našlapovala mezi prázdnými plechovkami od konzerv. U dveří se Campbell zastavil a zvedl ruku. Zevnitř se ozýval zvuk zvýšených hlasů. Hádka byla vzrušená. Campbell opatrně a velmi pomalu zvedal dřevěnou závoru. Otevřel dveře tak na jediný palec. Viděl dost. Pak rychle vyrazil kupředu. Jediným pohybem doširoka rozrazil dveře. Jediným skokem se ocitl uvnitř. „Zahod'te zbraně!“ vykřikl.

Kromě Bigglese stáli všichni zády ke dveřím. Nikdo se ani nepohnul.

„Řekl jsem zahod'te je,“ vyštěkl Cambell. „Ještě dvě vteřiny a střelím.“

Raulstein pohlédl úkosem přes rameno a samozřejmě poznal, kdo stojí za ním. Jeho zbraň zarachotila o podlahu.

„Naposled,“ křikl Campbell. „Odhod'te je všichni!“

Dva další kusy železa udeřily o zem.

„Seberte je, Bertie,“ zavelel Campbell.

Bertie vstoupil dovnitř, odkopl zbraně stranou a pak je zvedl. Dvě podal Gingerovi, který vešel hned za ním.

Raulstein se podíval na Campbella. „Takže to jste vy.“

„Jo, ty vrahounská svině, to jsem zase já,“ cedil Campbell mezi zuby. „Udělej chybný pohyb, jeden jediný, a budu mít dostatečnou omluvu pro to, abych tvou špinavou kůži naplnil olovem.“ Biggles, který se zatím ani nepohnul, promluvil: „Jsem rád, že vás vidím, hoši. Vrtalo mi pořád hlavou, za jak dlouho se ukážete. Kdopak je ten váš nový člen?“

Ginger odpověděl: „Angus Campbell.“

Biggles na tuhle informaci zvedl obočí.. „Rád vás vidím, Angusi. Je opravdu hezké, že stojíte živ na vlastních nohách.“

„Vy chcete, aby tyhle krysy tady zůstaly?“ zeptal se pátravě Angus.

„Ne. Atmosféra tady bude rozhodně příjemnější bez nich.“

Angus se otočil ke všem třem zločincům. „Vypadněte,“ vyštěkl na ně.

„Přece nás nemůžete vyhnat do takové noci,“ protestoval jeden z Američanů. „Jeden z vás nám zapálil loď. Kam teď máme jít spát?“

„Máte štěstí, že vám vůbec dávám šanci, abyste šli spát, kam chcete. A běžte rychle, než si to rozmyslím. Už mě začíná svrbět prst.“

„A co máme podle vás jíst?“ zeptal se nasupeně Raulstein. „Vždyť nemáme žádné jídlo.“

„Zkuste se sežrat navzájem. Když jste mi ukradli jídlo, které jsem tu nechal já, teď si jiné najděte sami, kde chcete. Kdybyste vyhladověli až k smrti, jenom posloužíte jako žrádlo mým liškám. Takže díky předem, ony jsou také pořádně hladové.“

Tři muži si navzájem vyměnili pohledy. Raulstein se vyzývavě podíval na Tommyho, ale nenašel v jeho očích soucit. Pomalu se vytratili z místnosti.

„Zavřete za nimi, prosím,“ požádal Biggles.

Dveře prudce zaklaply.

Biggles se rozhlédl kolem a usmál se na své spoléčníky. „Dobrá práce,“ řekl spokojeně.

MEZIHRA PLNÁ ÚVAH

„A co teď,“ zeptal se Bertie a zahleděl se na Bigglese, když hluk kroků odcházejících darebáků zanikl v rachotu prázdných plechovek.

„Co máš na mysli?“

„Co budeme dělat dál?“

„Nic. Co můžeme potmě jiného dělat, než si tu připravit pohodlí na noc? Zdá se mi, že si ještě máme co povídat. Anebo spíše, vy máte. Zatímco jste se vy chlupci snažili tam venku, jediné co jsem dělal já – seděl jsem tady. Já se mohu jenom dohadovat, co všechno jste podnikali, ale zdá se, že jste měli dost napilno. Povídejte mi o tom. Jak a kde jste našli Anguse? Ale ještě než začnete, mám jednu naléhavou otázku – získali jste ty dobroty, pro které jste se vydali?“

„Stoprocentně, starý brachu.“

„Kde jsou?“ Biggles hořel netrpělivostí.

„Támhle v pytli. Podej mi ten pytel, Tommy.“

„Čím dál tím lépe,“ gratuloval jim Biggles. „Podívejme se, co jste přinesli. Nebudu moc vybíravý. To jste vybrali z té jejich lodi?“

„Ano. Naprosto bez potíží.“

Ginger pak promluvil naléhavým tónem. „Jenom na chvilku vám vpadnu do debaty. Co s tím gangem? Jestli propadnou zoufalství, pravděpodobně se sem vrátí.“

„Já bych o tom pochyboval,“ odporoval Biggles. „Znám tuhle sortu ničemů. Beze zbraní jsou bezmocní.“

„Myslel jsem jenom, že by se nás mohli pokusit překvapit.“

„Jen ať to zkusí,“ vložil se do řeči Angus. „Ale jsem si jistý, že to neudělají. Tady je dřevěná vnitřní závora, která přesně zapadne do výstupků v okraji dveří. Upravil jsem uzávěru, aby ani pořádná bouřka nebo vichřice ty dveře nemohla vyrazit.“

Vyndal z úkrytu tyč a zasunul ji do vymezené polohy. Pak pokračoval: „Pokud ti lotři mají v hlavě rozum, najdou si nějaký úkryt v lese, kde je vždycky teplota o nějaký stupínek vyšší, než na otevřeném prostoru. Teď se tam ještě dá klidně přečkat noc. Ale proč o tom přemýšlím? Vůbec se nestarám, co s nimi bude, s těmi zabijáckými d'ábly. Každopádně, zítra nás čeká hezký den.“

„Myslíte?“

„Svědčí pro to spousta příznaků. Můžete mi věřit. Já tady žiju dost dlouho a zdejší přírodu dobře znám. Mlha se ráno rozpustí.“

„Dobře. Jestli máte pravdu, budeme moci pokračovat v práci. Zatím se podívejme do pytle s proviantem. Až se postaráme o jeho náplň, promluvíme si o hlídkách na celou noc. Někdo musí vždycky zůstat vzhůru, abychom měli jistotu, že nás mizerové nepřekvapí.“

Bertie vysypal obsah pytle na stůl. „Nabídněte si, pánové,“ pozval je zdvořile k večeři.

„Nádherný pohled pro hladovějícího muže,“ prohlásil Biggles, když si každý něco vzal. Pak pokračoval: „Z čeho mám ale větší strach, Tommy, je otázka: Zmocnili se ti zločinci pytle se zlatou kořistí?“

„Ne. Tedy pokud vím, tak ne. Když jsem byl ještě s nimi, nenašli nic.“

„A oni vědí, kde je to schované?“

„Hrubou představu mají. Ukázal jsem jim, kde se sesunula ta půda. Řekl jsem jim, že ty věci musí být pod tím závalem pohřbené. Někde dole. Nevím jistě, jestli mi věřili. Je mi líto, že jsem jim to musel prozradit. Ale oni vyhrožovali, že mě oddělají, když nebudu mluvit. Co jiného jsem měl dělat?“

„Nemohl jsi jednat jinak,“ souhlasil Biggles. „Půjdeme na to hned ráno. Obávám se, že to znamená kopat a kopat. Jenže nemáme nářadí. Fraser, až se tu objeví, bude muset přivést nějaké z Rankinktonu.“

„Nějaké nářadí by tu být mělo. Je pohozené někde v okolí,“ informoval Bertie. „Sochor a lopata. Na moje doporučení to ten černý lodník – kuchař, jak se sám nazval – vzal s sebou, když jsem ho poslal za jeho kumpány. Když se vrátil, neměl je s sebou, takže je asi někde pohodil.“ Pak přispěchal s vysvětlením, o jakého černocho jde. O něm Biggles – pochopitelně – zatím nic nevěděl.

„Nářadí leží u té sesunuté hromady,“ řekl Tommy. „Byl jsem tam, když přišli. Sotva se ten černý pořez přihrnul nahoru a řekl, že ho tam někdo poslal z lodi, bál jsem se, že ho gangsteři na místě zabijí. Pochopili, že někdo z vás musel najít loď. Pak se jako o závod rozběhli zpátky k moři.“

„Musel jsem se toho chlapíka nějak zbavit, když jsem ho našel na palubě,“ řekl Bertie. „Jen co odešel, sesbíral jsem pár kousků jídla, rozlil na podlahu parafín, který jakoby si o to zrovna říkal a hodil do něj zápalku. Přišlo to jako nápad na poslední chvíli, jestli víte, co tím myslím. Blesko mi hlavou, jestli by nebylo rozumné odříznout jim cestu zpátky pro případ, že by nás později v jackpotu porazili.“

„Já jsem u toho byl,“ řekl na vysvětlenou Tommy. „Měli byste slyšet ty kletby, když našli loď v plamenech. Ale s tím už nemohli nic dělat. Z ohně vycházel obrovský oblak tmavého kouře, který musel být vidět až na pevnině, kdyby nebylo té mlhy. Ale teď mě napadá: ten kouř třeba mohla spatřit jedna loď.“

„Jaká loď?“ ptal se Biggles zvědavě. „Jakýpak druh lodi se tu ukázal?“

„Nevím. Nejsem námořník. Předpokládám, že rybářská. Plachty měla spuštěné jako kalhoty, protože nebyl žádný vítr. Ale zřejmě měli nějaký motor. Byl zdálky slyšet. Když jsem v oparu mlhy loď spatřil, zdálo se mi, že pluje směrem k ostrovu. Doufal jsem, že přijede blíž. Měl jsem v zádech gang, který mi vyhrožoval, že mě oddělá, aby se mě zbavil. Když si uvědomí, že už pro ně nejsem užitečný, nebude váhat ani chvíli. Doufal jsem, že přijede právě včas, aby mě zachránila. Mlha se na moři trochu protrhávala, takže jestliže jsem já viděl loď, její posádka musela vidět kouř. Gangsteři tu loď pozorovali také, samozřejmě. Začali se dohadovat, co asi udělá. A tak dál. Možná to byl důvod, proč mě nezastřelili.“

„Co s tebou dělali dál?“

„Nechali mě pod dohledem černého kuchaře a pospíchali lovit toho muže, co jim zapálil loď. Byli z toho tak šílení, že možná ani přesně nevěděli, co dělají. Krátce nato, co odešli, utekl jsem do lesa. Jenže s tím černochem v patách.“

„Viděl jsem jejich partu, když se vracela,“ poznamenal Bertie. „Kdyby nedělali takový rámus, možná mě mohli dostat.“

„VÍ někdo z vás, jestli ta loď skutečně doplula až na ostrov?“ zeptal se Biggles věčně.

Nikdo se neozval.

„Je to důležité?“ ptal se Bertie.

„Může to znamenat dost,“ odpověděl Biggles vážně. „Pokud by její posádka objevila, co se tam stalo a že ten kouř pochází z požáru na lodi, určitě by to nahlásili na pevnině. Pokud to nenahlásili bezprostředně, jakmile kouř spatřili. Mohli tu zprávu poslat rádiem, pokud takové zařízení měli vůbec na palubě. Člun mohl dokonce dojet až k ostrovu, aby viděli, co se děje. Jen by mě zajímalo, jakou pohádku by jim darebáci nakukali, pokud by se s nimi dostali do styku. Byla ta zapálená loď opravdu nepoužitelná?“

„Nemohu nic tvrdit s určitostí, protože jsem neviděl, jak celá story skončila,“ připustil Tommy. „Ale myslím si, že musela být kaput. Spálená až k čáře ponoru, takže zbytek se zcela zákonitě potopil.“

Konverzovali jen jakoby, mimochodem, zatímco se každý zabýval opožděným jídlem.

„To co zbylo, schováme do skříně. Ještě to můžeme potřebovat,“ řekl Biggles, když bylo jasné, že všichni už mají dost.

Zatímco ukládali věci, Bertie šel ke dveřím a vyhlédl ven. „Stále se tam ještě trochu válí mlha,“ hlásil. „Ale zdá se, že Angus bude mít pravdu. Už vidím hvězdy.“

„A nějaké stopy po gangsterech nevidíš?“ zeptal se Biggles.

„Ne, a neslyším ani sebemenší zvuk. Když nemají zbraně, sotva mohou něco dělat.“

„Nesmíme, pánové, zapomínat, že je to prohnaná a vypočítavá banda. Takže budme opatrní a využijme

šanci, jaká se naskytla. Jestliže se počasí vyjasní, můžeme očekávat hned ráno přílet Jacka Fräsera. To znamená, že bychom měli vyrazit, jakmile se začne rozednívat. Někdo bude muset zajít rovnou k přistávací ploše, přivítat helikoptéru a seznámit Jacka s tím, co se tu zatím stalo. Také je možné, že rybářská loď, kterou viděl Tommy, dorazila do Rankinktonu. A pokud její posádka mluvila, Jack si jistě domyslí, že věci tady nešly zase tak hladce, jak by měly.“ Diskuse pokračovala. Bertie, Ginger a Tommy, všichni přicházeli se svou troškou, o níž ještě nemluvili a pitvali události toho odpoledne. Zaplňovali mezery, jak se říká. Takže ve chvíli, kdy všechny příběhy byly dopovězeny, Biggles měl dokonalý obrázek o situaci, v níž nyní byli.

„Když už dnes v noci nemůžeme víc udělat, musíme se alespoň porozhlédnout po nějakém místěčku na spaní, dokud máme šanci,“ rozhodl. „Začneme nocovat. Pro jistotu někdo bude muset zůstat vzhůru,“ pokračoval. „Těm krysám venku bych vůbec nevěřil. Mohli by se, ničemové, dokonce pokusit založit oheň na druhé straně srubu, jen aby nás odtud vykourili. Takže kdokoli bude mít hlídku, musí mít oči i uši nastražené. Vy všichni jste makali venku, takže budete teď už unavení. Já si proto vezmu první čtyři hodiny. Vy ostatní si můžete dohodnout své směny mezi sebou. Když budeme mít štěstí, zítra touhle dobou bychom mohli spát na pevnině – v pořádné posteli. Pokud mluvím za sebe, vůbec bych nelitoval, kdybych tohle smutné místo viděl naposled. Pro lišky by to vše bylo taky dobré, a jak se mi zdá, tak i Angus by to přivítal. Ať bude na hlídce kdokoli, počítejte s tím, že vstáváme v půl páté.“

Během několika minut si každý našel na podlaze místočko ke spánku. Kromě Bigglese, který zůstal sedět na židli, k níž už málem přirostl. Pistoli měl připravenou na dosah ruky na prostém dřevěném stolku před sebou...

ZOUFALÝ POKUS

Biggles zrovna usnul, když se to stalo.

Angus byl ještě s hlídáním na řadě, ačkoli ostatní se již začínali hýbat. Když viděl, že se hodinová ručička blíží k půl páté, vyšel ven zkontrolovat počasí. A taky, jak řekl, chtěl pustit dovnitř trochu čerstvého vzduchu, protože malé okno bylo celou noc zavřené. Nechtěli, aby se mlha dostala dovnitř. Odstranil dřevěnou závoru a vyšel ven. Pohlédl na oblohu. Neudělal ještě ani krok, když zjistil, že asi nikdo ještě neměl tak blízko k smrti jako teď on.

Zarachotil výstřel. Kulka vyrazila třísku z dřevěného obložení dveří a prolétla pokojem. Pak se s hlučným zaduněním zavrtala do protější stěny. Když potom zkoumali její dráhu, ukázalo se, že – ačkoli zřejmým cílem měl být Angus – musela Bigglese minout jen o centimetry.

Biggles vyskočil a ze spánku přešel rovnou do přímé akce. „Co se ksakru –“

Angus se zatím dlouhým skokem vrhl až do místnosti a zabouchl rychle za sebou dveře.

„Kdo to udělal?“ vyzvídal Biggles zlostně a rozhlížel se po udivených tvářích. Zřejmě se domníval že někdo v místnosti vypálil ze své zbraně náhodnou ránu. „Proč nejste opatrnější? Mohli jste někoho zabít.“

„To vystřelil někdo zvenku, když jsem otevřel dveře,“ vysvětlil vše Angus. Všichni ještě stáli bez pohnutí, šok jim odváł slova ze rtů.

„Takže stále ještě mají nějakou zbraň,“ řekl Biggles otráveně. „Ale moment. Víím, že jsem sice byl ještě

rozespalý, ale stále v duchu slyším ozvěnu toho výstřelu. Nezněl jako rána z pistole. Přísahal bych, že to byla puška.“

Promluvil Bertie. „Ať to bylo cokoli, s plánem na naše ranní výlety je konec. Kdokoli z nás by otevřel dveře, koleduje si o malér.“

„Kromě toho, že se pokusili zabít Anguse, očividně se nás snaží uvěznit tady uvnitř,“ řekl Ginger. „Chtějí nás držet od těla, abychom je nechali na pokoji a oni měli čas hledat pytel se zlatem a diamanty.“

„Ovšem my tady zůstat celý den nemůžeme,“ protestoval Angus. „A co bude s Jackem Fraserem, až sem přiletí?“

„Dobrá. Nemíjí potřeba panikařit. Zachovejte klid,“ řekl Biggles stručně. „Tohle přímo vyzývá k důkladné úvaze. Odkud se tady ta puška vzala? Pokud by ji měl někdo z nich, nemohli bychom ji přehlédnout!“

„Třeba byla nějaká na lodi,“ navrhl Ginger.

„V tom případě by nyní spočívala na dně tohoto modrého, studeného moře,“ odpověděl Bertie. „Ten černocho, kterého jsem poslal na břeh, pušku totiž nenesl.“

„Ale když ji neměli při svém příchodu, jak je možné, že ji mají teď?“ dohadoval se Ginger.

„Nevím, a ani se nechci moc hádat,“ konstatoval Biggles. „Co je ale teď naprosto jasné: mají ji. A když je to tak, komplikuje to naše plány. Velmi komplikuje,“ pokývl ustaraně hlavou.

„Ale jestli nás tady budou držet jako v kleci, kam se zatím dostanou oni?“ chtěl vědět Bertie.

„Padne jim do klína šance vydat se na hon za pokladem, aniž by je někdo obtěžoval.“

„Ale oni všechno najednou nestihnou. Nemohou hledat poklad a současně mít na mušce naše dveře.“

„Jeden muž stačí, aby pohlídal dveře,“ odpověděl Biggles. „Ostatní mohou pohodlně pracovat na odkrývání sesuté zeminy.“

„To je právě ono,“ souhlasil Angus. „Jestli tam venku mají s puškou jenom jednoho muže, měli bychom se s ním snadno vypořádat.“

„Ale jak?“ vyzvídal Biggles cynicky. „Jakmile se pokusíte otevřít dveře, ostrostřelec venku vás uvidí a zmáčkne spoušť dříve, než ho vůbec spatříte.“

„Dneska je krásný den. Nemám v úmyslu ho strávit tak, že budu sedět tady,“ prohlásil Angus.

„Použijme mozek, pánové, než uděláme něco ve spěchu,“ žádal Biggles. „Když nás zasáhne kulka, ničemu to nepomůže. Ten střelec venku, ať je to kdo chce, pro nás znamená problém. Už nám to dokázal.“

Chvilí přemýšlel a hleděl na dveře. Pak vstal, přešel místnost, zastavil se u vchodu a prozkoumal odštípnuté obložení a vybavil si přímku, po které musela střela přiletět, než se zaryla do protější stěny. Pokračoval v průzkumu a obrátil se osobně na Anguse.

„Měl jste čas si uvědomit, odkud přesně ta střela byla vypálena? Viděl jste, například, záblesk?“

„Ne. Jediné, co mohu říci, že to bylo zatraceně zblízka. Ne víc než osm, deset yardů, řekl bych.“

„Klame mě paměť nebo ne? Když si prodloužíme dráhu střely za dveře na vzdálenost, jakou odhadujete – dojdeme ke skupině těch zakrslých bříz?“

„Ano, ty tam jsou. Častokrát jsem se rozhodoval, zda je vysekám, abych si vyčistil výhled, ale nikdy jsem se pak k tomu opravdu nedostal.“

„To je pravděpodobně místo, kam se náš šťastný střelec ukryl. Určitě si vzpomenete, když sem Raulstein přišel poprvé, jak řekl, že postavil jednoho muže na stráž, aby zastřelil každého, kdo by se pokusil opustit srub. I když – jak víme – to nakonec neudělal. Tenhle březový hájek měl zřejmě na mysli jako vhodný úkryt. Tentokrát to tedy skutečně.“

„A co s tím, kámo?“ zeptal se Bertie. „Jak ho vyřídíme? Jakmile někdo otevře dveře, může čekat, že schytá porci olova, která ho provrtá z opačné strany.“

Biggles souhlasil. „Ani náhodou nehodlám tuhle možnost testovat. Takže: neotvíral bych dveře a nevycházel ven, jako někam na procházku. To by byla pitomost. Ale ten březový porost není zase příliš rozsáhlý a pochybuji, že by v něm někdo zůstal, kdyby tam začaly hvízdát kulky. Určitě ne Raulstein, na to můžete vzít jed. Ten už je teď celý posedlý myšlenkou, že brzy uchopí do rukou pytel s kořistí. Nedovedu si představit, že by tuhle čest přenechal svým gorilám. Vyloučeno.“

„Ty máš nějaký nápad,“ odhadoval Ginger.

„Myslím na to, jak by se daly dveře otevřít, aniž by se kdokoli vystavoval nebezpečí. Pokud bychom tohle zvládli, mohli bychom zevnitř tomu lotrovi v březovém křoví pořádně zatopit.“

„Rozumím tomu,“ řekl Angus. „Já bych se dveře otevřít nebál.“

„Už jste to jednou udělal.“

„Ano, ale to jsem nepředpokládal, že někdo číhá venku. Ted' bych byl poněkud opatrnější. Hádám, že bych ty dveře mohl rozrazit dokořán a uskočit zpátky dříve, než by ten, kdo tam čeká, jenom zvedl pušku.“

„Cítíte se na to?“

„Jistě.“

„Kdybyste to udělal, my bychom zevnitř pokropili lesík takovou kanonádou, že by se odtamtud nikdo nedostal dost rychle. A ani ho nemusíme vidět.“ Biggles se zadíval do okna, jehož čtverec již nyní šedl s příchodem nového dne. „Něco musíme zkusit, už brzy, jinak Fraser přiletí dříve, než dostane naše varování před nebezpečím.“

„Oukej,“ řekl Angus. „Tak na to vlítneme. Vy zaujmete pozice a já otevřu dveře.“

„Tohle je nebezpečná hra a musím říci, že se mi to moc nelíbí,“ odpověděl Biggles pochybovačně. „Musíme být zatraceně opatrní, abychom se nakonec nepostříleli navzájem. Ale ať je to tak, nebo tak, jdeme na to.“

Se zbraněmi v rukou zaujali pozice mimo linii případného výstřelu, aby nebyli v přímé hrozbě střel z podezřelého místa. Bertie si stoupl ke dveřím a těsně se přimkl k obložení. Až se dveře otevrou, bude mít v nebezpečí jenom pravou ruku a rameno. Ginger zaujal podobnou polohu, ale navíc se skrčil u země. Biggles si lehl přímo na podlahu.

„Oukej, Angusi,“ řekl. „Jedem. Až dveře otevřeš, uskoč přímo dozadu, abychom tě nezasáhli. Sám se nepokoušej střílet. Nech to na nás. Jediné, co od tebe chceme, abys nám umožnil volný výhled.“

„Tak tedy jo, páni,“ odpověděl Angus, přesunul se až ke dveřím a položil ruku na petlici. Velmi klidněji zvedl a pak se postavil do střehu, aby dokázal uskočit. „Dobrý?“ zeptal se.

„Dobrý.“

Jediným pohybem Angus rozrazil dveře a uskočil. Ve stejném okamžiku, sotva se výhled uvolnil, zbraně

uvnitř srubu vyslaly mohutné salvy do houští. Naslepo. Bez míření. Hluk v uzavřeném prostoru byl k ohluchnutí. Rozšířil se pach korditového dýmu ze střelného prachu. Do toho se vmísil divoký výkřik zvenku a pak praskot lámaných větví.

„Zastavte to!“ křikl Biggles a se zvednutou pistolí vyběhl ven. Už nestřílel. „Tam běží!“ vykřikl a ukázal rukou.

Ostatní se vyhrnuli za ním.

„Tak, už víme, kdo byla ta ubohá hloupá prdel,“ poznamenal Bertie.

Venku utíkal a skákal přes překážky obrovský černý kuchař, teď patřičně vyděšený.

„Oukej, nechte ho jít,“ přikázal Biggles a tloukl do větví, aby se přesvědčil, zda tam není schovaný ještě někdo. „On je jenom nástrojem v rukou těch rádoby civilizovaných kryš. Raulstein ho nakonec pravděpodobně stejně pošle do pekla. Za to, že opustil svou pozici.“ Vyšel ven ze stromků a držel v ruce pušku, kterou tam černý kuchař zahodil. „Zajímalo by mě, kde k tomuhle přišli?“

„Vypadá to jako obstarožní jezdecká karabina,“ řekl Bertie.

„To také je,“ potvrdil Biggles. „Má zásobník na pět ran,“ pokračoval a vyhodil ven jednu vypálenou nábojnici a zpětným pohybem závěru zasunul do nábojové komory další. „Tady by se vám to mohlo hodit na zabíjení škodné,“ podal pušku Angusovi.

Rozhovor skončil, když z dálky zaslechli blížící se nezaměnitelný rachot motoru helikoptéry.

„Půjdu k přistávací ploše,“ řekl Ginger stručně a hned také vyběhl.

„Stůj!“ rozkázal Biggles. „Zdá se mi, že má třeba namířeno sem, ke srubu.“

Dívali se na vrtulník a pustili z hlavy prchajícího černocho, který zmizel brzy z dohledu. Stroj se spustil k průhledu mezi vršky stromů. Zdálo se, že zůstal stát na místě, jenom lehce klesal k zemi. Pilot je určitě spatřil, protože z kokpitu něco vyletělo. Možná pruh látky. Ve skutečnosti to byl zatěžkaný kapesník. Padal dolů. Uhodil do země nedaleko od nich. Ginger to běžel sebrat. Když se vracel, rozmotával kus papíru, který byl v kapesníku složen. „Vypadá to jako zpráva,“ řekl a podával papír Bigglesovi, který nahlas četl, co na něm bylo napsáno: „Dejte si pozor. Raulstein a jeho druzi mají u sebe zbraně. Přistanu na našem místě.“

Biggles užasl. „Co tím chce říci? Píše tam „zbraně!“ – v plurálu. Není pochyb, že když to psal, spěchal. Ale škoda, že byl tak stručný. Že své sdělení aspoň trochu neupřesnil, Má na mysli nové zbraně? Ne, to určitě nemyslel. Jak může vůbec vědět, že tady Raulstein je? Když jsme přistáli, tak to přece nevěděl. A kdyby to věděl, musel očekávat, že budou mít zbraně. To mi nejde do hlavy.“

„A co ta puška?“ připomněl Bertie. „Oni ji určitě neměli, když jsme se s nimi srazili poprvé. Nebo jsme ji jenom neviděli? Co ty si o tom myslíš?“

„Myslím, že na to je jediná odpověď,“ řekl Biggles a protahoval slova, aby získal chvilku na přemýšlení. „Musela ji sem přivést ta rybářská loď. Někdo z posádky měl pušku a Raulstein ji od něj koupil.“

„Počkej, počkej, kamaráde,“ protestoval Bertie. „Na takových člunech přece obvykle pušky nebývají. Chytají ryby do sítí nebo na šňůry. Oni je přece nestřílejí.“

„To vím. Ale nechte mě dokončit myšlenku. Ta loď pokračovala do Rankinktonu. Posádka mluvila o lidech na ostrově Marten a Fraser se o tom dověděl. Umíte to někdo vysvětlit jinak?“

„Upřímně řečeno, ne,“ připustil Bertie. „Napadá mě jiná možnost,“ vpadl Ginger, který tu zatím stál a jenom naslouchal. „Ta loď mohla klidně naložit celý gang a vzít ty lotry do Rankinktonu, kde pak sami sehnali nějaké čerstvé zbraně.“

„V tom případě, jak by se ale dostali zpátky? Teď jsou zaručeně tady. O tom jsme se přesvědčili na vlastní kůži.“

„To nevím.“

„Nevadí,. Zanechme dohadů. Není pochyb, že na tyhle otázky nám co nevidět asi odpoví Fraser. Pospěš si a přivítej ho.“

„Kde vás pak najdu?“

„Já se teď půjdu kouknout k sesuvu, co se tam děje. Černoch běžel tím směrem, takže tam určitě budou i všichni ostatní.“

„Mám vzít Frasera s sebou?“

„To ať si rozhodne sám. Řekni mu, v jaké jsme situaci.“

„Oukej,“ otočil se Ginger a vyběhl.

„Pojďme,“ řekl Biggles ostatním. „Nerad bych ty darebáky nechal upláchnout s kořistí.“ Vydali se na cestu. Už nebylo o čem diskutovat. Nemuseli konečně jít příliš daleko.

Angusova předpověď počasí se ukázala správná. Slunce již vycházelo z moře do bezmračné oblohy, aby rozpustilo poslední obláčky mlhy, které tu a tam visely nad nejvyššími stromy jako rozcupované chomáčky vaty.

KONEC HONIČKY

Biggles si vybral na scénu hlavního děje nejkratší cestu. Vedla podél vysokých skal. Ukázalo se, že to byla i nejjednodušší otevřená cesta, protože zasmušilé šedé stromy, které pokrývaly většinu ostrova, zde nebyly schopny zakořenit v kamenitém podkladu, poničeném zimními bouřemi.

Překonali již asi polovinu vzdálenosti, když se Biggles náhle zastavil, jako když do něj udeří blesk. Ukázal dolů, kde moře vykotlalo průrvu pro malou přírodní zátoku, která již před tím hrála svou roli v hrozivých událostech na ostrově. Na krátkém laně tam byla těsně u výčnělku skály uvázaná loď. Malá, tmavou barvou teprve nedávno nalakovaná plachetnice se dvěma stěžni. Vypadala jako jedna z těch lodí místních rybářů.

„A co je tohle?“ zeptal se Biggles stručně.

„To dává jasnou odpověď na naše otázky,“ řekl Bertie.

„Ano, ale ne na všechny,“ reagoval Biggles. „Nevidím nikoho na palubě. Znamená to, že by byla posádka natolik šílená, aby se připojila k Raulsteinovi při jeho náměsíčné honbě za pokladem? Tomu sám nevěřím. Na tom je něco podezřelého hned z několika ohledů. Ale neztrácejme čas hádáním. Brzy všemu přijdeme na kloub.“ Vyrazil vpřed. Ostatní těsně za ním.

Dalších sto yardů, obloukem okolo příkré stěny skály, je přivedlo na dohled místa sesuvu. Ale ještě před tím, než mohli rozeznat, co se tam děje, zaslechli triumfující výkřiky. Směsice hlasů pak nutně vedla k

předpokladu, že se tam něco vzrušujícího stalo.

Biggles se zastavil a přitiskl se těsně ke skále. Všichni se zastavili s ním. A naskytl se jim překvapivý pohled. Na vršku z hlíny a kamení stál Raulstein. Opíral se o lopatu a ve zdvižené ruce držel nad hlavou plátný pytel.

„To je on,“ zasténal Tommy. „Oni to našli.“

Nikdo neodpověděl. Všichni jen s úžasem hleděli na vůdce gangu tam dole. Blízko něho stáli ti dva Američané. Na místě byl ale ještě jeden člověk, i když ne uprostřed scény. To byl ten černochoch. Z nějakého nepříliš zřejmého důvodu se zastavil několik kroků od party s právě nalezenou kořistí. Možná proto, že se bál přiblížit ze strachu, co mu Raulstein řekne, až zjistí, že za svítání opustil své stanoviště u srubu. Jestli tohle byla příčina jeho váhavosti, měl k obavám dobrý důvod. Což ukázaly události, jež v rychlém sledu následovaly.

Situace se náhle vyvinula v drama. Naši pozorovatelé mohli shora jenom nečinně přihlížet.

Raulstein náhle spatřil svého černého muže se sklopenou hlavou. Něco vykřikl. Co řekl, slyšet nebylo. Ale černochoch udělal rychle pár kroků, takže zřejmě dostal příkaz, aby šel blíž. Možná aby vysvětlil, proč opustil stráž. Ať byl důvod jeho jednání jakýkoli, černochoch se nezastavil, i když se pohyboval stále váhavěji, až se dostal k Raulsteinovi. Z jeho gestikulace se zdálo, že se mu pokouší něco vysvětlit. Zřejmě proč odtamtud musel utéci. Co opravdu řekl, se Biggles a jeho společníci nikdy nedověděli. Raulsteina to ale přivedlo k zuřivosti. Jeho hlas se změnil na příval nadávek. Zdálo se, že se úplně přestal kontrolovat. A pak, zatímco se oba Američané mohli jen dohadovat, co má vlastně v úmyslu, vytrhl z kapsy revolver a bez míření vypálil černochovi kulku do

hrudi. Nešťastník zavrával, upadl a skutálel se dolů z navršené hlíny, až narazil na velký kámen. Zůstal tam na místě ležet. „Ty špinavá svině,“ zabručel Angus a poklekl na koleno, zalícil ukořistěnou karabinu a chystal se vystřelit.

„Nechte toho!“ vyštěkl Biggles. „Co chcete dělat?“

„Zastřelit toho zabijáckého ničemu!“

„Nedělejte to!“ nařídil Biggles. „Nejste přece státní popravčí. Co nevidět – doufám – dohlédneme, aby dostal, co zaslouží.“

V tomto případě se však zmýlil. Mezi třemi muži na navršeném kopečku vypukla ostrá hádka. O co se konkrétně přeli, nebylo slyšet. Ale z pohledu dalšího vývoje se dá předpokládat, že Američané proti zákeřnému zavraždění černocho protestovali. Nakonec, byl to jejich zaměstnanec. Ovšem, mohlo to mít ještě jiný důvod. Kořist jim ležela u nohou. Proč ji dělit na tři díly? I to přece mohl být silný důvod.

Rozhodně, ať už šlo o cokoli, Raulstein držel svou zbraň ještě stále v ruce a postavil se tváří v tvář Američanovi se špičatou čepicí. Možná chtěl zbraň použít, možná ne. Třeba chtěl jenom vyhrožovat. Ale nedostal šanci. Jako blesk Američan vytrhl z kapsy svůj revolver a střelil Raulsteina. Ten upustil vak, který dosud pevně svíral v ruce. Padl na zem a kutálel se stejnou cestou jako muž, kterého právě sám zastřelil a zůstal ležet vedle něho.

„Úchvatné,“ zamumlal Bertie. „Pokud budou tímhle tempem pokračovat, dokončí celou práci za nás.“

„Oni mají kdoví odkud nové zbraně,“ řekl Biggles. „Musíme si dát bacha, jak na ně půjdeme. Mohli by raději dát přednost boji, než se vzdát těch klenotů.“

„Dobrá, pro mě je všechno v pořádku, kamaráde, jestli to tak chtějí...“

„Já teď myslím na tu jejich loď. Jestli se k ní dostanou, ztratíme je a šperky taky. „Já je můžu sundat tady odtud,“ nabídl se Angus a přičinlivě poklepal na svou karabinu.

„Skoro mám pokušení vaši nabídku přijmout. Ale jako policista – bohužel – nesmím brát právo do vlastních rukou.“

Když věci dospěly až sem, stalo se to, co se stát muselo. Jeden z Američanů je spatřil. Chytil druhého za ruku a ukázal na ně. Kdyby se ti muži tolik nezabývali svou vlastní věcí, všimli by si jich už dávno.

„Teď musíme zasáhnout,“ řekl Biggles a vyšel vpřed.

Ozval se ostrý hlas. „To by stačilo. Zastavte se tam a nic se vám nestane.“

Biggles šel dál, Angus vedle něj, Bertie a Tommy blízko za nimi.

„Vy jste neslyšeli?“ ozval se znovu hlas. Jeho mluvčí sebral plátěný pytel, který Raulstein upustil.

„Odhoďte zbraně!“ přikázal Biggles.

Jeho příkaz proletěl bez účinku vzduchem. Biggles ani neočekával, že by ho uposlechli. Oba muži, se zbraněmi v rukou, s očima na Bigglesovi a jeho lidech, začali slézat dolů ze stráně směrem k moři.

„Snaží se jít k lodi,“ usoudil Biggles. „Musíme je zastavit. Jestli se dostanou až k moři, můžou nám zmizet.“ Také se rozběhl dolů, aby jim odřízl cestu.

Jeden z mužů vystřelil. Ale vzdálenost na účinný výstřel z revolveru byla příliš velká a kulka jen pleskla o skálu.

„Radši mě nechte, abych je zastavil, než někoho z nás zraní,“ naléhal Angus.

Biggles zaváhal. Zdálo se, že by to bylo smysluplné. Ale stále ještě se necítil oprávněn jít až do extrému.

„Pokud vím, tak oni zákon neporušili,“ poznamenal. „Blbost. Jeden z nich zastřelil Raulsteina. Vražda snad neporušuje zákon?“

„Mohl by se obhájit, že to bylo v sebeobraně. A mohla to být i pravda. Nezapomínejte, že Raulstein zastřelil jejich muže.“

Zvýšil hlas, aby opět zavolal na ty dva, kteří stále šli, i když opatrně, směrem k okraji skal. „Zabalte to! Nemůžete se odtud dostat!“

Odpověděly mu dva rychlé výstřely. Pak se ti muži dali do běhu, očividně připraveni prostřílet si cestu k lodi.

„K čertu s tím,“ zaklel Angus. „Nejsem tu kvůli tomu, abych po sobě nechal střílet. Já je zastavím.“

Biggles už chtěl souhlasit, ale poslední vývoj událostí všechno změnil. Prchající se zastavili sami. Důvod se objevil záhy. Spatřili tři muže, přicházející z opačné strany. Spěchali sem, když uslyšeli střelbu. Jeden z nich, nápadný svou uniformou, byl Jack Fraser od kanadské jízdní. Držel pušku. S ním šel Ginger a ještě jeden muž, cizinec, v tmavě modrých kalhotách a kazajce z teletiny, jaké nosívají rybáři nejen při lovu. Ti tři také zůstali stát.

Fraser zvolal: „Odhod'te zbraně! Ještě jednou vystřelíte a zahájíme palbu my! A vůbec nežertuji!“

Zatímco si dva Američané vyměňovali pár slov, Biggles řekl: „To je lepší. Snad dostanou víc rozumu, než aby bojovali proti puškám a převaze tří na jednoho.“

Druzí dva muži si to zjevně mysleli také. Odhodili zbraně a pytel s klenoty. Zvedli ruce nad hlavu na znamení, že se vzdávají.

Fraser se k nim blížil. Bigglesova skupina učinila totéž. Došli na místo společně.

Jeden z Američanů řekl: „Oč vám jde? Vždyť na nás nic nemáte. Jsme občané Spojených států. Měli byste si dát pozor.“ Fraser odpověděl: „Vezmu vás teď do Rankinktonu. Tam byste možná mohli vysvětlit, proč jste tomuto muži ukradli jeho loď.“ Bylo jasné, že nemá sklon k žertování.

„My jsme si ji jenom na den vypůjčili. Zase bychom ji vrátili,“ protestoval jeden z Američanů.

„Kromě toho, my jsme ji sami nevzali, to Raulstein,“ řekl ten druhý. A taky se zatvářil dotčeně.

„Vy jste byli s ním. Takže se na té krádeži podílíte.“ Fraser se rozhlédl kolem. „Kde je Raulstein? Poslechneme si, co tomu řekne on.“

„To si nemyslím,“ vstoupil do hovoru Biggles. „On je mrtvý.“

„Jak se to stalo?“ zeptal se kanadský důstojník.

Biggles ukázal na jednoho z Američanů. „Tenhle muž ho zastřelil. Viděl jsem to na vlastní oči. A ještě zde jsou dva další svědci.“

„Co jsem mohl dělat jiného?“ oponoval Američan. „Jestli jste všechno viděl, musíte vědět, že on chtěl zastřelit mě. A navíc – těsně před tím zastřelil mého kuchaře.“

Fraser se podíval na Bigglese. „Je to pravda?“

„Více méně. Může to tak být. Neslyšel jsem, co si navzájem říkali. Viděl jsem jenom to střelení. Ta dvě

mrtvá těla jsou támhle pod kopcem. Je čas, abychom se po nich podívali. Třeba nemusí být ještě ani mrtví.“

„Uvidíme. Seberte jim zbraně, Gingere. Co je v tom pytli?“

Biggles odpověděl: „Ty šperky.“

„Přineste je sem také.“

Když se vysvětlila přítomnost námořníka, celá skupina se přesunula na místo střelby. Fraser poklekl na koleno, aby ohledal mrtvolu. Netrvalo mu to dlouho. „Jsou oba ex,“ oznámil a vstal. „O ně se tedy postaráme později. Ze všeho nejdříve se musíme dostat zpátky do Rankinktonu. Podíval se na Američany. „Jste zatčeni. Máte právo mlčet. Až se dostaneme na pevninu, můžete učinit výpověď, pokud budete chtít. Nepokoušejte se o útěk. Nemáte sebemenší šanci. Tady na ostrově byste dočista umřeli hladu.“

„Jak je chcete převézt?“ zeptal se Biggles.

„Na té lodi. Pojedu s nimi a s jejím majitelem. Vy můžete jet taky s námi, pokud chcete. Ledaže byste se rozhodl vzít můj stroj domů. Umíte pilotovat helikoptéru?“

Biggles se usmál. „Myslím, že ano. Už jsem to párkrát před tím dělal.“

„Oukej. Takže jsme dohodnuti. Uvidíme se na letišti. Můžete vzít Anguse s sebou. Ginger mi o něm řekl. Také můžete naložit ty klenoty. Všichni ostatní pojedou se mnou.“

„Dost dobré řešení,“ souhlasil Biggles.

„Nás se bát nemusíte,“ řekl Američan, který nosil jachtařskou čepici. „My vám potíže dělat nebudeme. Všechno můžeme důvěryhodně vysvětlit. Ale já bych se

rád také na něco zeptal: Proč někdo zapálil moji loď? Stála mě pět tisíc babek.“

„O tom se budeme bavit později,“ oznámil Fraser stručně. „Až se dostaneme na pevninu, všechno vyřešíme.“

Nikdo už nic víc neřekl. Biggles zvedl pytel s klenoty a skupina se rozdělila. Biggles a Angus šli k helikoptéře, ostatní se vydali k lodi.

Když míjeli srub, Biggles se Anguse zeptal: „Chcete si odtud něco vzít?“

„Ne. Teď se mi zdá, že tohle místo už nikdy nechci ani vidět. Rozhodnu se později, co udělám se svými liškami.“

To bylo vše. Došli k helikoptéře a za čtvrt hodiny již Biggles zaparkoval na vyhrazeném místě přistávací plochy. A to, zhruba řečeno, byl konec téhle ošklivé aféry. Mohla se zatáhnout opona...

*

Později, v hospodě Modrý delfín, když už byli vězni pod zámek a čekali na převezení do Newfoundlandu, všichni si uspořádali své poznámky a doplnili si nevyjasněné detaily.

Co se vlastně stalo poté, co Bertie zapálil na lodi oheň? Malá rekapitulace neuškodí. Jak správně předpokládal, kouř a plameny zpozorovala posádka rybářské lodi, která se vracela z lovu do přístavu v Rankinktonu. Ta s sebou vzala Raulsteina a jeho kumpány. Jak se ukázalo, spřáhli se kdysi, když gangster ještě operoval v Americe. Rybáři, který je zachránil, vysvětlili, že požár na lodi vznikl nešťastnou náhodou. (Těžko mohli říci pravdu, aniž by museli nešikovně zodpovídat případné zvědavé otázky.) Přistáli v

Rankinktonu, kde si objednali pokoje na jednu noc v Modrém delfínovi. Možná je ani nechtěli použít – pokud by mezitím změnili své plány. Ale jistota je jistota.

Nakonec se navečeřeli a vydali se za místním obchodníkem se zbraněmi. Tam si koupili tři zánovní revolvery z druhé ruky a jednu staříčkou jezdeckou karabinu. To byl důkaz, že měli v úmyslu vrátit se na ostrov Marten. Neměli dost peněz na to, aby si koupili loď, ale měli dost drzosti ukrást loď, která je zachránila. Není pochyb, že s ní chtěli i odplout, až by dokončili svou akci na ostrově.

Měli smůlu, že krádež zpozoroval malý chlapec, který ještě pozdě v noci chytal z přístavní hráze ryby. Ihned vyběhl varovat majitele. Ten řekl Fraserovi, co se stalo. Teď tedy se policista dověděl, že se Raulstein vrátil a vyjel opět na ostrov. Nemohl ovšem vědět, co se stalo tam. Vyšetřování odhalilo, že Raulstein a jeho druzi se vybavili zbraněmi. Fraser mohl ovšem tušit, nač je potřebovali. Tu loď si vzali na zpáteční cestu na ostrov v naději, že klenoty najdou. To všechno Fraser, celý den vězněný mlhou na pevnině, potřeboval vědět. Jakmile to pak viditelnost umožnila, naškrábal varovný vzkaz pro Bigglese, vzlétl s helikoptérou a vzal s sebou majitele lodi, který měl na místě identifikovat svůj majetek. Před přistáním vyhodil vzkaz z kabiny, ale tohle už náš čtenář ví. Fraser nemohl napsat více, protože to sám netušil. Šlo mu jednoduše o to, aby Biggles věděl, že jim hrozí nebezpečí, když teď jsou lupiči na ostrově a navíc jsou ozbrojeni, což Biggles samozřejmě věděl. Jediné, co pro něj zůstávalo záhadou, kde si lotři nové zbraně opatřili.

To, co následovalo, potřebuje ještě malé vysvětlení: Fraser na ostrově přistál. Ginger ho potkal a když

spěchali spolu do srubu, seznámil ho s událostmi, které se sebehly až do té chvíle. Když potom zaslechli výstřely, pustili se směrem, odkud přicházely. Výsledek již známe.

Trvalo ještě několik dní, než mohl Biggles se svými druhy odletět domů. Musel totiž na policejní velitelství do Newfoundlandu a tam učinit místopřísežné prohlášení o všem, co se odehrálo na ostrově Marten a co dosvědčili ostatní. Protože úřady již věděly o účelu jeho návštěvy ostrova, případný problém se nekonal.

Nakonec tedy mohl odletět. Klenoty, stále v tom plátěném pytlí, vezl pochopitelně s sebou. Zpáteční cesta přes Atlantský oceán proběhla bez dalších rušivých příhod. Když konečně stanuli na domácí půdě, hluboce si oddychli...

Co se stalo s Tommym? Musel samozřejmě předstoupit před soud pro účast na loupeži klenotů. Ale pod vlivem jeho dalšího chování s ním soudce skrytě sympatizoval. Nakonec ho odsoudil jen k menšímu podmíněnému trestu. A protože policie na ten případ nijak zvlášť netlačila, i žalobci se to zdálo přiměřené a neodvolal se.

Klenoty se vrátily do obchodu, odkud byly ukradeny. Biggles – jako policejní důstojník – nemohl požadovat odměnu, která byla vypsána na jejich vrácení a Tommy ovšem také ne. Biggles se spokojil s blahopřáním svého šéfa a Tommy byl rád, že mohl jít rovnou domů ke své šťastné rodině.

Co se stalo s oběma Američany, které si ponechali ve vazbě v Newfoundlandu, se Biggles nikdy nedověděl. Nikdy se ani nesnažil na to přijít. Jenom poznamenal svým známým, když jim ten příběh vyprávěl, že

Labrador, doufá, viděl poprvé a naposled. Toho, co tam zažil, bylo až kam a bude lépe na to zapomenout.

Bertie souhlasil a poznamenal, že doufá, že zloději šperků v budoucnu schovají svou kořist v příjemnějším klimatickém pásmu. „Ať si vyhledají ostrov, kde se podává masitá svačinka a kde se dají jako dezert okusovat ananasy, nebo si brousit zuby na pěkně zralém kokosu. To by bylo něco. Tak bych si příští misi představoval já, jestli chcete znát můj názor.“

Biggles zamrkal a přikývl. „Vidím, co si představuješ. Do nejmenšího detailu. Pokusím se to zařídit.“

S Jackem Fraserem a Angusem Campbellem si oba každé vánoce posílají upřímná blahopřání.

William Earl Johns

BIGGLES A KAJÍCENÝ ZLODĚJ

Z anglického originálu Biggles and the Penitent Thief
přeložili Zdeněk a Petr Kettnerovi

První vydání

Obálku s využitím motivu Zdeňka Buriana

zpracoval Josef Pinkava

Ilustroval Pavel Andrášek

Vydalo nakladatelství Riopress Praha v roce 2002

jako svou 184. publikaci

Odpovědný redaktor Jaroslav Kalát

Doporučená prodejní cena 139,- Kč

ISBN 80-86221-48-2